

THẾ - LỮ
trong Tự - Lực Văn - Đoàn

GÓI THUỐC LÁ

TRUYỆN TRINH-THAM

đời này

MCMXXIII

GÓI THUỐC LÁ

Thế Lữ

www.dtv-ebook.com

Chương 1

X, A, E, X, I, G? Những Chữ Kỳ Dị

Đến trước căn nhà hai tầng số 44 bis phố Richaud, ba người cùng đứng lại. Đêm đã khuya. Đèn trên gác đã tắt. Hai cửa sổ mở ra đường, hai khung lớn tối đen.

Đ

-Đường ngủ rồi. Thôi để lần khác Bình hãy lên thăm. Giờ chúng ta đi chơi để cho hẳn ngủ.

Huy nói rồi lại bảo Bình và Thạc:

-Nhưng hai anh đợi tôi một tí, tôi lên cất áo đã, bức lắm.

Thạc khen phải và cũng bỏ cái áo ngoài đưa cho Huy. Mùi nước hoa của Thạc bay lên thơm lừng cả một phần không khí nồng nực.

-Huy cất áo hộ tôi một thể. Nhân tiện lấy hộ bao diêm nữa, diêm của Bình hết rồi.

-Để đâu?

-Trong ngăn kéo, mà đừng làm thẳng Đường thức dậy nhé. Hôm nay nó mới ngủ được sớm như thế.

-Đường cảm phải không?

-Ừ, cảm xoàng thôi. Hai hôm đầu không dậy được, nhưng mấy hôm nay gần khỏi hẳn rồi.

Trong nhà, mười hai giờ đêm. Một tiếng đằng hẵng đáp lại tiếng Huy gọi. Tiếng giày kéo lê trên mặt đất. Rồi cửa mở, đầu một ông già thò ra. Huy vội nói:

-Kìa thầy, thằng nhỏ đâu mà không mở cửa?

-Nó ngủ say rồi. Giờ mới tan chiếu bóng à?

Huy nói với ông cụ đưa chìa khóa cho mình.

-Chúng con còn đi chơi lát nữa. Bức lăm không ai dám ngủ vội. Con lên cất cái áo rồi xuống ngay...

Huy vừa bước vào vừa nói tiếp:

-Thầy cứ đi ngủ đi, lúc về con mở cửa lấy cũng được.

Nghe tiếng chào của hai người thiếu niên đứng ngoài, ông cụ nheo mắt nhìn ra:

-Không dám, cậu Thạch ấy à? Còn ai nữa thế kia?

Bình nhanh nhẩu đáp:

-Thưa cụ con ạ, Văn Bình đây ạ.

-À, ông Văn Bình! Đi chơi khuya nhỉ.

Huy đã đi thẳng vào trong. Anh không bật đèn cầu thang, thuộc lòng bước nhẹ nhàng lên gác. Huy treo hai cái áo lên giá mà anh ta đã quen chỗ, rồi toan tức khắc trở xuống. Nhưng chợt nhớ bao diêm Thạch dặn lấy, anh ta mới đưa tay tìm cái vịn đèn điện trên tường.

Đèn sáng, Huy quay lại phía bàn học giữa nhà và ngạc nhiên:

-Ô kìa! Đường. Ngồi làm gì đấy?

Đường không đáp. Anh ta ngồi phía bên kia, quay lưng ra cửa sổ,, người hơi cúi, ngực áp vào cạnh bàn, hai má tỳ lên hai bàn tay, mắt lặng lẽ nhìn lên quyển sách dày mở trước mặt.

Đường có vẻ đọc sách như thế từ lâu lắm, lại đọc trong lúc không có đèn!

Huy chực bật cười vì cái điều vô lý ấy, nhưng anh chợt lo ngại. Anh hỏi lên câu nữa:

- Đường! Ngồi làm gì, mà...

Câu nói cắt đứt ngay lúc Huy nhận thấy Đường im lặng một cách khác thường. Huy liền đi thẳng đến bàn học, kéo ghế ngồi trước mặt bạn, nhìn vào tận đôi mắt trân trân của Đường:

- Đường! Đường! Điếc à?

Huy không kịp nghĩ rằng đó có thể là một trò đùa của Đường. Mặt Đường xanh rớt và giữ mãi một vẻ lo buồn.

Một cảm giác kỳ dị và kinh hoàng ám nhanh đến, Huy nhìn ngang nhìn ngửa rồi đứng phắt dậy, cử chỉ hỗn loạn trong khi Đường vẫn điềm tĩnh ngồi.

Bỗng Huy kêu lên một tiếng rất ngắn, nhưng ghê gớm; một tiếng kinh dị dữ dội mà từ trước tới nay Huy mới kêu lên lần đầu. Huy vừa chợt trông thấy trên lưng Đường một con dao cắm ngập tới chuôi, trong một khoảng máu đẫm sau áo.

Nghe tiếng kêu, Bình và Thạc dưới phố nhìn lên: vừa lúc cái mặt hoảng hốt của Huy đâm chao ra ngoài khung cửa sổ.

Huy rồi rít gọi:

- Bình! Thạc! Bình! Thạc! Lên mau lên! Đường chết rồi...

Sự kinh ngạc làm Bình lặng đi một lát rồi mới hỏi lên được:

- Cái gì? Đường chết?

Nhưng Thạc bình tĩnh hơn, mở cửa chạy vào báo tin cho ông cụ biết. Cả ba người cùng vội vàng lên cầu thang.

Cái dáng người chết của Đường, khi họ nhận thấy rõ, lại làm cho họ khiếp sợ hơn khi ở trước mọi người chết khác. Giữa cảnh náo động, Đường vẫn ngồi lẳng lặng, hai mắt vẫn đọc mãi trang sách, và nếu không có con dao và phần áo đẫm máu, thì có lẽ Đường sẽ đứng lên và hỏi chuyện mọi người.

Người thứ nhất trấn áp được sự kinh dị là Thạc. Anh kéo ghế nói với ông cụ chủ lúc ấy vừa run vừa rụt rè nheo đôi mắt cận thị nhìn về phía vai Đường:

- Xin cụ cứ bình tâm. Cụ ngồi xuống đây. Anh Huy đứng xa ra và đừng ai động đến anh Đường với những sách vở trên bàn giấy.

Bình thì đôi mày cau lại, nhìn khắp gian nhà một lượt như tìm tòi. Anh hỏi nhỏ Huy:

- Lúc anh lên thì cửa vào mở hay đóng?

- Mở. Trong nhà lại không tối như cầu thang.

- Anh không thấy gì khác?

- Không. Lúc bật đèn tôi còn tưởng Đường đi nằm rồi. Quay lại mới biết...

Thạc bỗng chỉ cho hai người chú ý đến cuốn sách:

- Này, các anh coi! Đường không đọc sách, nhưng đang nhìn cái này.

Mọi người cúi ghé qua vai Thạc; theo ngón tay Thạc trở vào một mảnh danh thiếp khổ lớn, úp mặt. Sau lưng cái danh thiếp có một hàng

chữ hoa viết bằng bút chì:

X. A Ẹ X. Ẹ G.

Hay chực cầm lên xem, nhưng Bình ngăn lại.

- Để yên đấy. X. A Ẹ X. Ẹ G? Thế nghĩa là gì? Mà danh thiếp này có phải là của Đường không?

- Thử lật xem nào.

- Không... Ta không được thay đổi một vật gì trên bàn này trước khi sở liêm phóng đến khám xét...

Nghe nói đến sở liêm phóng, ông cụ không giấu được vẻ bối rối như tính thường của mọi người sợ những chuyện lôi thôi. Ông chỉ biết phàn nàn và coi việc xảy ra như một tai họa lớn cho nhà mình hơn là cho người chết.

- Xin cụ cứ bình tĩnh. Việc này lạ lùng lắm thực, nhưng tra xét công minh thì chả việc gì mà lo...

Ông cụ lắc đầu thở dài:

- Nhưng làm sao cậu Đường đến nỗi thế này...

Bình hỏi:

- Cụ vẫn ở nhà từ lúc tối đấy chứ?

- Vâng.

- Còn anh Huy, anh Thạc đi từ mấy giờ?

Thạc trả lời:

- Từ tám giờ rưỡi. Huy, Đường với tôi ăn cơm tối lúc bảy rưỡi. Đường kêu vẫn còn khó ở, nên ngon miệng mà vẫn không dám ăn nhiều.

Đường phải cảm đã năm hôm nay, nghĩa là từ tối thứ tư.

- Đường có ra phố lúc nào không?

- Không. Cũng không muốn đi xi - nê với chúng tôi, sợ cảm lại... Đường nói chuyện vui vẻ lắm, không tỏ ra một dấu hiệu gì khác thường. Anh lại có ý tiếc cái phim không xem tối nay và hẹn nếu thứ ba anh khỏi hẳn sẽ đi xem, Đường vẫn thích xi - nê lắm. Tám rưỡi Huy với tôi đi chơi. Đường còn dặn mua hộ bàn chải răng, phong bì tem và giấy viết cơ mà! Chúng tôi mua xong mới đến rủ anh và Lê Phong đi xem xi - nê...

Cái tên Lê Phong nói lên trong trường hợp này gần thành một lời an ủi. Huy vội bảo Thạch:

- Lê Phong! Ồ giá Phong đừng vội về trước, thì lúc này...

Thạch trầm ngâm nhưng cũng gật đầu:

- Ừ, có Lê Phong ở đây thì... Nhưng chúng ta nên liệu cách xử trí cần hơn: trước hết đi báo tin cho sở cảnh ngay tức khắc. Vì đây là một án mạng.

- Nhưng làm sao lại bị giết? Ừ, sao lại bị ám sát lạ lùng đến thế? Các cậu, các ông... có biết tại sao mà... ?

Ông cụ ngơ ngác nói và tìm những lời rời rạc để tỏ sự lo sợ của mình. Bình nhìn ông ái ngại nói:

- Thưa cụ, cụ không nên lo nghĩ nhiều. Chắc hẳn trong đời của anh Đường có những ẩn tình mà ta không biết được. Việc ấy rồi họ sẽ tra xét. Bây giờ cụ cho chúng con biết một điều quan trọng này: từ tám rưỡi đến bây giờ cụ có lên gác lần nào không?

- Không, mà thường nhật tôi cũng chẳng mấy khi lên, tôi già cả lắm cảm...

- Tôi tớ nhà này có những ai?

- Có thằng nhỏ, nhưng hôm nay nó sốt, dọn cơm xong nó đi ngủ ngay.

- Anh Huy làm ơn gọi nó dậy. Hãy gượng đã. Cửa dưới nhà đóng chứ?

- Vâng, tôi khóa cửa rồi mới lên.

Bình nghĩ một lát lại hỏi:

- Có ai đến chơi trong lúc anh Huy và anh Thạc đi vắng không?

- Để tôi nhớ lại xem... Không. Hay là chỉ có một người đến gõ cửa hỏi cậu Đường. Một người nói tiếng trọ trọ.

- Người ấy ăn mặc thế nào?

- Một người con trai bằng trạc Huy, nhưng tôi không rõ mặt, vì tôi cận thị mà người ấy chỉ đứng ngoài.

Thạc hỏi:

- Lúc ấy vào khoảng mấy giờ?

- Có lẽ đã chín rưỡi... Người ấy hỏi hai, ba lần tôi mới hiểu rằng muốn lên chơi với cậu Đường. Tôi nói cả nhà đi vắng rồi, để cậu Đường khỏi phải nói chuyện trong lúc còn mệt... Và lại tôi chưa từng thấy người kia lên chơi bao giờ, nghe tiếng nói lại khác lạ, và lúc ấy nhà vắng người, đêm hôm...

- Vâng thế rồi sao, xin cụ cho biết ngay.

- Người kia thấy thế chào rồi ra, tôi khóa cửa còn nghe thấy nói mấy câu hình như bằng tiếng Khách thì phải.

Bình vội hỏi:

- Tiếng Khách? Cụ chắc là tiếng Khách chứ?

- Vâng. Hình như thế. Người ấy nói đâu hai, ba câu ngắn mà như nói với người nào đứng đợi gần đấy, nhưng người đứng đợi kia không trả lời. Tôi hơi lấy làm lạ nhưng cũng không nghĩ ngợi gì. Chực trở vào thì cái chìa khóa tôi vừa quay trong ổ rơi xuống đất.

- Sao lại rơi xuống đất?

- Có lẽ tôi khóa cửa xong, vô ý, tay tôi thường run rẩy, lúc kéo về vướng phải nên làm rơi... Tôi vẫn đánh rơi như thế mấy lần rồi nên không để ý.

Huy làm chứng cho câu nói của ông cụ:

- Vâng, thầy tôi tính cẩn thận lắm, nhưng các cụ già thường không được thật tay. Thạc với tôi khi nào gọi cửa đêm mà cụ ra mở thì không bao giờ chúng tôi để cụ phải khóa lại.

Bình nói:

- Cụ chắc chắn là cửa đã khóa chứ?

- Vâng. Tôi nhớ kỹ lắm.

- Còn chiếc chìa khóa rơi?

- Chìa khóa rơi tôi cố tìm thấy ngay, tôi không cắm vào ổ khóa nữa, và để ở trên cái bàn nước gần giường nằm. Vì thế vừa rồi lúc Huy về gọi, tôi cứ chỗ ấy lấy ra mở.

- Ngoài người nói tiếng Khách, còn ai đến nữa không?

- Không.

- Cụ có nghe thấy gì lạ trên gác từ hồi tám rưỡi đến lúc anh Huy về không?

- Không. Chỉ chột lát mới thấy một tiếng khê kéo ghế hoặc bước chân đi lại nhẹ nhẹ. Nhưng đó là tiếng động thường có, tôi lại quen bước chân

cậu Đường lắm... Với lại, ngoài ra thì còn ai lên được gác trong khoảng từ bấy đến giờ?

- Cụ thức cho đến lúc anh Huy về sao?

- Không. Tôi ngủ. Nhưng tôi dễ tỉnh lắm. Nếu có việc gì lạ tôi biết ngay...

Bình thở dài:

- Vậy mà có một sự ghê gớm mới xảy ra...

Anh chợt thấy lỗ lờ, nói chửa:

- Vậy mà kẻ giết người cũng tìm được cách khôn khéo lên đây... làm cái việc độc ác của mình, rồi lại ra mà không có một tiếng động nào.

Thạc sau khi cẩn thận đi nhìn các hòm xiềng để ở góc tường, lúc ấy đang chăm chú nhìn trên bàn giấy. Anh là một người minh mẫn và có chí quyết định nhanh.

- Không thể nào hiểu một tí gì trong câu chuyện rắc rối này được, trừ khi là trinh thám rất giỏi, mà cũng chưa chắc đã hiểu ngay. Bàn tính chỉ mất thì giờ vô ích. Vậy các anh nghe lời tôi. Cụ thì xuống dưới nhà, và xin cụ tĩnh tâm. Bình và tôi đi báo sở cảnh hoặc sở liên phóng ngay đêm nay. Huy đi đánh thức thằng nhỏ và ngồi đợi với cụ ở nhà dưới. Đường bị giết, ta biết làm sao được? Nhưng tôi thề với các anh sẽ hết sức giúp việc tra xét và quyết báo thù cho Đường.

Lúc nói, mặt Thạc tái hẳn đi, vẻ cương quyết lộ ra ở cử chỉ và đôi mắt lạnh lùng sáng lên một cách kỳ dị.

Ra đến ngoài, Thạc hỏi Văn Bình:

- Anh có nhớ những chữ sau cái danh thiệp không?

Văn Bình ngẫm nghĩ:

- Không nhớ rõ. Còn anh?

- Hình như X. A E X. E G. thì phải. Nhưng chẳng sao, chốc nữa họ đến sẽ thấy... Nhưng lạ thực, những chữ ấy nghĩa là gì? Anh đoán được không?

- Đoán thế nào được. Ồ, giá Lê Phong...

- Lê Phong làm sao?

-... Giá Lê Phong cùng đi chơi với chúng mình...

Một chiếc xe tay phía nhà thương Phú Doãn đi lại, Thạc bảo người phu tìm cái nữa, nhưng Bình chợt nghĩ ra:

- Thế này hơn. Anh đi một mình đến sở mật thám. Tôi thì đến nhà Lê Phong. Vụ bí mật này chưa chắc họ đã tra xét ra được ngay, có thể là một dịp cho Lê Phong trở tài thêm một lần nữa.

Thạc khen phải, lên chiếc xe bảo kéo tới sở mật thám. Bình gặp một chiếc xe khác, thuê về phố Chợ Hôm.

Sự kinh dị ban đầu đã nguôi. Tuy bao nhiêu bóng tối đặc dày bao phủ lấy cái chết lạ lùng mà Văn Bình vừa trông thấy. Anh biết chắc Lê Phong sẽ ngạc nhiên, sẽ kinh dị nữa cũng nên. Mà có kinh ngạc thì Lê Phong mới thấy cuộc đời có đủ ý vị. Người phóng viên trinh thám ấy ít lâu nay buồn vì phải nghỉ ngơi nhiều quá. Một vài việc. lạ lùng cũng có làm anh chú ý thực, nhưng Lê Phong chỉ coi như bài tính dễ làm. Gặp vụ án mạng này thì hẳn Phong không phàn nàn vào đâu được.

Bình dàn xếp xong câu chuyện mà lát nữa mình sẽ kể. Anh sẽ cố diễn cái thiên tiểu thuyết nhỏ buổi tối hôm ấy một cách gọn gàng và có thứ tự; sẽ bắt đầu từ lúc cùng với Phong chia tay ở trước cửa nhà chiếu bóng và dần dần đi tới chỗ xảy ra án mạng và từ lúc trông thấy cái xác chết đến lúc đọc những chữ bí mật sau tấm danh thiếp, câu chuyện sẽ chép theo một điệu kịch liệt đến nỗi Lê Phong cũng phải kêu lên:

-Ồ lạ lùng!Ồ kỳ dị...

Bình xoa hai tay vào với nhau, hưởng trước cái thú làm cho bạn hồi hộp.

GÓI THUỐC LÁ

Thế Lữ

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Bức Thư Của Đường

Nhà Lê Phong ở phố Huế, gần chợ Hôm, Phong thuê lại gian gác của một ông chủ hiền lành ở ngay nhà dưới.

N

Bình đẩy cái cổng không bao giờ khóa, theo một lối nhỏ đến cái cửa vào sân sau. Anh giật chuông, thấy không ai ra lời, bèn lần tay mở cái "cửa sổ" mà chỉ có anh với Lê Phong biết. Bình thò tay vào trong rút then rất dễ, lẳng lặng bước vào, đi lên cái cầu thang cuốn, thành thạo như người trong nhà.

Bình gõ cửa thì có tiếng hỏi ra:

- Bình phải không?

Hơi ngạc nhiên, Bình đáp:

- Phải. Lê Phong vẫn chưa ngủ à?

- Chưa. Cửa mở đấy, đẩy ra mà vào, rồi khép lại cẩn thận.

Trong buồng của Phong chỉ có một ngọn đèn điện nhỏ dưới cái chụp xanh trên giường ngủ. Phong thì ngã người trên chiếc ghế bành lớn, quay lưng về phía ánh sáng. Bình vừa ngồi trên chiếc ghế đệm con thì Phong đã hỏi:

- Chuyện lạ lắm hả?

Bình kinh ngạc, vì đã nói ra câu nào đâu. Phong hỏi luôn:

- Ai đi báo sở cảnh?

Bình càng lấy làm lạ, nhưng cũng cứ đáp:

- Thạc.

Phong gật đầu, im một lát, rồi hỏi nữa:

- Còn Huy?

- Huy ở nhà đợi. Ở nhà dưới. Xác Đường ở trên gác một mình...

Phong mím miệng kéo dài một hơi thuốc lá, ngồi thẳng lên, bấm đèn sáng rồi bảo:

- Bây giờ thì anh kể rành rọt cho tôi nghe.

- Ô hay! Kể gì?

- Câu chuyện án mạng chứ gì?

- Kìa, tôi tưởng anh đã biết.

- Tôi biết thế nào được? Từ lúc đi xem xi - nê với ba anh về, tôi vẫn ngồi ở đây...

- Thế ra... Ồ! Thế sao anh biết là có vụ án mạng?

Phong đứng đĩnh không đáp vội, chỉ hỏi:

- Vụ án mạng nhà Huy, hở? Đường bị giết? Bây giờ đã đến một giờ chưa?

Bình xem đồng hồ tay:

- Kém hai phút. Nhưng sao anh biết là có vụ án mạng?

- Đó là tài nghệ của tôi. Bây giờ đã một giờ, đáng lẽ về ngủ thì anh đến gọi tôi. Trừ khi có việc. khác thường không thì khi nào anh lại làm thế? Việc khác thường ở đâu? Tôi hỏi xem ai đi báo sớ cấm, để biết tên cái người ở nơi ấy. Anh bảo cho tôi biết là Thạc. Anh Thạc ở trọ nhà anh Huy, tôi hỏi anh Huy lúc này làm gì thì tự nhiên anh nói đến cái xác của anh Đường ở trên gác một mình. Trong ba câu hỏi vắn tắt, tôi biết cái tin mà anh định đem đến cho tôi dài dòng như một cuốn tiểu thuyết.

- Nhưng tại sao anh biết là dài dòng?

- Vì cử chỉ anh, vì nét mặt thông thả của anh. Đáng lẽ anh gọi tôi bảo: "Lê Phong, Đường bị giết rồi!" thì anh lại dọn giọng như kể một chuyện cổ tích. Vậy mà là thứ cổ tích cần phải kể vội, một việc. kỳ dị đã bắt anh phải tìm tôi lúc một giờ đêm... Nhưng thôi, tôi cũng đâm ra dài dòng. Anh chịu khó kể rõ cho tôi biết đi...

Văn Bình cụt hứng nên chỉ kể một cách giản dị, gọn ghẽ, nhưng cũng không bỏ sót một điều quan hệ nào. Lê Phong tỏ ra chăm chú nghe. Lúc kể đến cái danh thiệp với những gạch bằng bút chì, thì Lê Phong ngắt lời:

- Nhà ấy, ngoài ông cụ, Thạc, Huy... còn ai nữa không?

- Còn thằng nhỏ.

- Biết rồi, nhưng đàn bà?

- Còn bà cụ, con sen, nhưng hình như đi vắng cả.

- Đi đâu?

- Đâu như về quê...

- Được rồi. Ông cụ lúc lên có đóng cửa dưới cẩn thận?

- Khóa lại nữa. Nhưng hỏi để làm gì?

- Để biết. Ông cụ cận thị?

- Ừ.

- Thôi thế là đủ. À quên, đèn tên gác bao nhiêu "bougies"?

- Không biết. Nhưng cần gì phải biết...

- Thì đoán phỏng. Liệu sáng bằng đèn nhà tôi không?

- Không. Chỉ độ 40 "bougies" thôi.

Phong đi lại bàn giấy và lắc đầu:

- Tối quá.

- Sao lại tối?

- Tối quá. Anh về nhà báo ngay, bảo người coi "Studio" đưa cái "Contax 1, 5" với chiếc "phare" nếu bóng "magnésium" hết.

- Để chụp ảnh?

- Chứ gì! Tôi ngồi viết ngay hai bài tường thuật vắn tắt để cho số báo hôm sau. Ta sẽ đề là: "Một vụ án mạng tuyệt xảo". Vì quả là một vụ giết người hết sức khôn khéo. Tôi chắc thế. Chốc nữa tôi sẽ phải ngạc nhiên hơn.

Bao giờ Lê Phong cũng nghĩ đến tờ báo của mình trước. Một việc quan trọng chỉ là một dịp cho người phóng viên lợi dụng, cái bản năng trinh thám cũng được mãi nguyện nhưng Phong coi thường thôi.

Bình hỏi:

- Tôi tưởng anh đến ngay bây giờ.

- Để làm gì? Bây giờ Đường chết rồi, mà hung thủ cũng không chờ sẵn đó cho ta bắt. Vả lại, tôi đã có cách làm việc.

- Anh đã ngờ cho ai chưa?

- Ngờ bây giờ thì sớm một chút. Nhưng tôi cũng ngờ rồi.

- Ai?

- Cái người mà ai cũng sẵn lòng ngờ ngay nghĩa là người Thổ đến hỏi Đường lúc chín giờ rưỡi.

- Người Thổ nào?

- Cái người nói mấy câu lơ lớ như tiếng Khách ấy mà! Tôi ngờ rằng hẳn là một hung thủ quá giải quyết hay quá ngớ ngẩn.

- Tôi không hiểu.

- Anh thì hiểu gì được. Đây, anh xem đây. Bức thư của Đường gửi cho tôi hôm qua, nhưng mãi lúc này đi xem chiếu bóng về tôi mới có thì giờ đọc đến.

Trong lúc Phong đi mặc quần áo thì Bình giở bức thư ra xem:

"Anh Lê Phong, Mấy hôm nay tôi bị cảm nên không đến nói cho anh biết một câu chuyện vẫn làm tôi băn khoăn ít lâu nay. Vậy phải viết thư để cầu cứu anh vậy.

Phả. Cầu cứu. Vì tôi không thể vững tâm được, sự lo ngại khiếp sợ mỗi ngày một rõ rệt hơn lên. Việc này chỉ có mình tôi và bây giờ chỉ có tôi với anh biết.

Một tuần lễ nay, tôi được tin Nông Văn Tăng về Hà Nội. Tăng với tôi không có điều gì xích mích, song tôi vẫn gờm hăn, vì hăn là con ông Nông An Bằng, người lý trưởng buôn khí giới lậu bị thầy tôi bắt được ngày trước hồi thầy tôi làm Bồ chánh Lạng Sơn. Bằng chết trong lúc chịu khổ hình và sau đó một năm, thầy tôi mất Người nhà tôi ai cũng nghĩ là bị phép chài của nhà Bằng làm hại. Tôi không tin chắc, nhưng tôi

biết cái tính tình dễ mang oán của người Thổ, nên một đôi khi cũng băn khoăn.

Sau này tôi học ở Trung học Bảo Hộ, mấy lần trông thấy Tăng, cùng học một trường nhưng dưới hai lớp. Tôi biết Tăng là con của một người bị thầy tôi bắt; lại nhớ đến chuyện thầy tôi chết và thấy Tăng hay nhìn tôi bằng con mắt thù hằn... Tăng đỗ bằng Thành Chung thì lên làm việc trên Thượng Du ngay và từ đó tôi không nghĩ tới hấn nữa. Nhưng mới rồi, tôi lại thấy hấn về Hà Nội hỏi thăm chỗ ở của tôi và mấy lần muốn gặp mặt tôi. Tôi không biết xử trí ra sao, mỗi ngày một lo ngại hơn lên, vì tôi không thấy vẻ gì là tử tế trên nét mặt của người Thổ ấy. Hấn có học thức, tôi biết, nhưng hấn chịu ảnh hưởng của phong tục sơn dã: cái chết của cha hấn làm cho gia đình hấn đương thịnh vượng hóa nguy khốn... người Thổ đã mang thù, tôi chắc cũng không dễ quên...

Dẫu sao, tôi cũng xin anh để tâm xem xét hộ tôi. Nếu có tiện, phiền anh đến chơi tối hôm nay hay ngày mai, tôi còn nhiều điều muốn nói cho anh hiểu hơn nữa.

Kính thư

Trần Văn Đường T. B. - Tôi đã biết chỗ ở của Tăng, xin nói cho anh biết: hấn ở trọ nhà ông Lang, số 143 bis, đường Duvillier."

- Lê Phong!

- Hử?

- 143 bis Duvillier!

- Ừ, thế sao?

- Hay là ta đến ngay đấy xem?

- Để tìm hung thủ phải không? Anh ngây thơ thực! Chỉ giỏi nghĩ những việc vô ích, nếu quả thực Tăng là hung thủ thì hấn trốn mất rồi con gì!

Bình hỏi:

- Bức thư này Đường gửi từ bao giờ?

- Thư viết từ hôm qua, bỏ thùng sáng hôm nay. Dấu niêm thư của nhà dây thép đóng lúc 7 giờ. Đến tòa soạn Thời Thế hồi ba giờ chiều.

- Nhưng anh không đọc ngay?

- Tôi có lệ đến 8 giờ tối mới coi đến thư tín nhận được trong một ngày, lúc đó tôi mới giờ ra đọc cả một lượt. Tối hôm nay chưa kịp đọc đến thư Đường thì Huy và Thạc đến rủ tôi đi xem chiếu bóng.

Phong thở dài một tiếng nhẹ, đến ngồi sau bàn giấy, tay run run cầm lấy bức thư đọc lại. Đôi mày nhíu xuống, vẻ lo âu hiện rõ trên trán cùng với một nếp nhăn sâu. Một lát, anh se sẽ lắc đầu lẩm bẩm:

- Không! Không hề gì, không hề gì...

- Sao? Không hề gì là thế nào?

- Thư đọc muộn hay sớm Đường cũng vẫn bị giết. Hung thủ có nhiều mưu giỏi lắm... Anh thử nghĩ lại mà coi... Đường chết không có một tiếng kêu, trước khi chết không có một dấu vết chống cự, cửa ngõ đóng cẩn thận, trong nhà một ông cụ tỉnh ngủ, vậy cho đến lúc mắt tôi trông thấy chỗ xảy ra án mạng, tôi vẫn chưa thấy một đầu mối... Bức thư của Đường là một tang chứng tối cần nhưng chưa đủ. Kẻ giết người rất có thể là người Thổ Nông An Tăng được, lại cũng có thể là Huy, là anh, hay có lẽ là tôi...

Bình ngạc nhiên:

- Cái gì? Là anh? Là tôi?

- Chứ sao! Có lẽ là tất cả mọi người, mà có lẽ cũng không là ai cả!

- Tôi không hiểu.

- Phải, cũng hơi khó hiểu. Nhưng không hề gì. Tôi cần phải nghĩ nhiều... Cần phải xếp đặt cẩn thận cách làm việc của tôi theo như sự mách bảo của trực giác... Văn Bình ạ, trong vụ bí mật này, tuy tôi chưa "thấy" một tia sáng nhỏ nào hết, nhưng tôi đã có cái lòng tin rất vững là có trăm điều tỉ mỉ hết sức quan trọng, có những sợ tóc người ta coi là mảnh dẻ quá, hoặc người ta không trông thấy được, nhưng chính nhờ những cái nhỏ nhặt ấy mà ta thành công... Phải rồi, mà ta thế nào cũng thành công.

Đôi mắt Phong chột sáng lên. Anh trân trọng nhìn bức thư, nhìn những hàng chữ vôi vàng, nhưng tâm trí anh để chỗ khác. Về mặt. anh lúc đó như phát hiện tinh hoa của năng lực phán đoán. Văn Bình hiểu rằng Phong đã bắt đầu nhận ra một vài sự lạ, một vài điều quan hệ có thể làm căn cứ" cho bao nhiêu cách hành động của anh sau này.

Lê Phong đứng lên, nói một lời mà Bình vẫn có ý chờ, nhưng câu nói của Phong làm cho Bình hết sức ngạc nhiên:

- Văn Bình ạ, tôi vừa chột. nghĩ đến một điều quái gở, một điều không thể tin được, nó vô lý như truyện hoang đường. Hung thủ là ai, tôi sẽ biết. Biết rất chóng nếu chưa có thể nói chắc chắn là biết ngay bây giờ, vì những chứng cứ chưa được rõ ràng lắm. Bây giờ chỉ cần thu nhập tài liệu, cần phải "thử lại bài tính", mà muốn thế phải biết những câu tiếng Thổ ông cụ nghe thấy là những câu gì. Thế rồi lại phải biết hung thủ làm thế nào vào được trong nhà lên được chỗ làm việc của Đường, va giết Đường một cách khác thường như thế. Từ bước đó trở đi, công việc. ta sẽ dễ dàng hơn, và ta cứ giơ tay ra là nắm được cổ hung thủ. Nhưng trước khi đi đến được bước ấy, ta phải hết sức đề phòng.

- Đề phòng gì ?

GÓI THUỐC LÁ

Thế Lữ

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Điều Thuốc Lá

Phong không trả lời ngay. Anh lấy gói thuốc lá ra, rút một điếu ngậm trong miệng, đánh diêm và trước khi châm hút anh se sẽ nói, giọng rất nghiêm trang:

P

- Ta phải đề phòng. Hung thủ là tay quỷ quyết hết sức.
- Nhưng hung thủ là ai mới được chứ?
- Anh tò mò quá. Lại bép xép nữa nên tôi không nói.
- Chả có nhẽ anh biết sớm thế?

Phong quắc mắt, nắm lấy tay Bình, mặt có sắc giận:

- Anh định bảo tôi nói vu vơ, tôi đoán bậy hản? Ồ! Anh không đúng đắn tí nào. Tôi có nói bậy bao giờ đâu...
- Ừ, thế ai giết Đường? Anh không tin tôi hay sao mà phải giấu tôi?

Phong im lặng một lúc lâu, đoạn nhìn Bình hỏi:

- Anh có hiểu thế nào là pháp thải trừ không?
- Hiểu.
- Nhưng anh không hiểu rõ. Vậy tôi nói anh nghe. Trong số các người ta biết trong vụ án mạng này, ta trừ đi những người không thể giết được

Đường la ta biết hung thủ. Ta biết ai? Anh kể ra.

- Huy, Thạc, ông cụ thân sinh ra Huy, thằng nhỏ nhà ông cụ, người lạ mặt ông cụ thấy đến lúc chín giờ tối, tức là người Thổ mà anh Đường vẫn sợ báo thù.

- Còn nữa chứ?

- Còn ai? À! Còn bà cụ thân sinh ra Huy và con Sen, nhưng họ đi về quê ba hôm nay.

- Nhưng vẫn còn, anh kể chưa hết.

- Còn ai?

Phong bình tĩnh nói:

- Còn ông Văn Bình và Lê Phong..

Bình chực cười thì Phong ngăn lại:

- Anh hồ đồ đến thế thì làm nên việc gì? Đã kể thì phải kể hết, vịn còn thái trừ kia mà. Được rồi. Bây giờ ta thái trừ. Anh nói cho tôi nghe những tên người anh không ngờ là có thể giết Đường được. Hay để tôi nói. Trước hết, ông cụ thầy anh Huy. Vì tôi biết ông cụ, nếu muốn giết Đường sẽ dùng những lúc khác ít nguy hiểm cho mình hơn là lúc ở nhà, trong khi mọi người vắng mặt. Và lại không có cơ" gì để cho ông lão hiền lành ấy phạm tội ác được. Lúc này anh đã thuật rõ lời ông cụ nói và những cử chỉ sợ hãi. Một kẻ giết người khéo sẽ khôn ngoan và bình tĩnh hơn hoặc run sợ một cách ngoa mắt hơn. Vậy ông cụ ta phải "thả" ra ngoài vòng. Còn Huy anh nghĩ sao?

Bình đá[:

- Huy, cũng như Thạc, cũng như anh và tôi, đều đi xem xi - nê cả.

- Xi - nê ở rạp Majestic. Nghĩa là muốn giết thì tôi, hoặc anh, hoặc hai anh kia phải vắng mặt ở đó ít nhất nửa giờ hay hơn, vậy mà chúng ta cùng ngồi với nhau, tôi ngồi giữa Thạc và Huy, anh ngồi bên phải Thạc, có đứng lên ra ngoài cũng chỉ vắng mặt mất ba phút là cùng.

- Kết luận: Bình, Thạc, Phong, Huy cùng ra ngoài cùng. Còn thằng nhỏ...

- Thằng nhỏ là một thằng ngốc, đến ăn cắp cũng không biết đường. Tôi nuôi nó trước khi nhường cho ông cụ nhà Huy. Nó dần nhưng trung thành, hầu hạ giỏi.

- Vậy cũng ra ngoài vòng nốt. Bằng ấy người ở ngoài vòng, thì chỉ còn một người khác phải không?

Lê Phong gật.

- Mà người khác ấy là người Thổ...

Phong lại gật. Bình nói tiếp luôn:

- Người Thổ ấy tức là người giết Đường.

Phong lắc đầu:

- Không!

- Thế nào? Chỉ còn người Thổ này mà anh cũng không cho là hung thủ? Thế những câu tiếng Thổ, với bao nhiêu cử chỉ khả nghi của hắn lúc ông cụ mở cửa...

Phong vẫn một mực:

- Nếu hắn là hung thủ tất hắn đã trốn.

- Sao anh lại biết hắn chưa trốn?

- THẾ ra tôi phải cung khai với anh hết. Anh đáo để thực. Sao? Vì hồi mười giờ rưỡi hẳn đến đây...

- Đến lúc anh không có nhà?

- Ủ. Hẳn lại để cho tôi mấy chữ này. - Phong mở ví lấy ra một cái danh thiếp to khổ thì Bình đã kêu:

- Cũng một kiểu danh thiếp trên cuốn sách nhà Đường!

- Ủ, thì đã sao?

- Mà trên danh thiếp ấy có những chữ kỳ dị..

Phong không đỡ giọng:

- Những chữ cái lấy trong văn vần Quốc ngữ hay Pháp ngữ, chữ kỳ dị ở chỗ nào? Có phải những chữ X. A. E. G. I phải không?

- Phải, tôi không nhớ rõ thứ tự đúng như trên danh thiếp, nhưng chỉ có bảng ấy chữ thôi.

- Ủ, thế rồi sao?

- Còn sao? Đây cũng cùng một khổ với cái danh thiếp ở trước mặt Đường.

- Nhưng anh đọc xem đã nào.

Bình cầm lấy mảnh thiếp Phong đưa và đọc.

Nông An Tăng Muốn gặp mặt ông Lê Phong để hỏi về một việc tối cần, nhưng không gặp thì xin để đến mai vậy.

Phong nói:

- Tăng đến đây hồi mười giờ rưỡi, nghĩa là vào lúc Đường có thể bị giết rồi. Một kẻ giết người liệu dám đến để "gặp mặt" tôi được không?

Bình cãi:

- Sao không? Một tên giết người quý quyết thì sợ gì anh! Mà biết đâu hẳn không đến để thú tội?

- Tôi không phải là nhà "chuyên trách", muốn thú tội, ở chỗ khác vẫn tiện hơn đây... Vả lại... Nhưng thôi, nếu anh chưa tin, tí nữa tôi cho anh gặp hẳn.

Bình tròn xoe mắt, hỏi:

- Ai? Tăng ấy à?

- Ừ.

- Mà tí nữa gặp?

- Phải.

- Ở đâu?

- Ở đây. Tôi đã cho người đi tìm hẳn rồi, tìm từ lúc tôi chưa biết rằng Đường bị giết. Nếu hẳn là hung thủ thì...

Bỗng Phong lắng tay nghe. Một lát, có tiếng chuông kêu rồi tiếng giày lên thang gác. Phong đưa mắt cho Bình giữ ý, rồi cất bước thư của Đường đi.

Sau tiếng gõ cửa, một người trẻ tuổi mặc âu phục xám bước vào. Hẳn ta trạc gần ba mươi, nét mặt đều, da hơi ngăm đen, hai con mắt nhỏ và sâu chớp luôn, và có vẻ lạnh lẹn. Phong đứng dậy, tiến đến phía cửa là chỗ hẳn đứng, nhìn hẳn một lát rồi hỏi đột ngột:

- Sao ông Tăng lại biết tôi là bạn của Đường?

Người kia sững sờ đưa mắt trông Lê Phong và trông Văn Bình, rồi trông khắp nhà một lượt. Hẳn có vẻ lưỡng cuống, mãi sau mới nói:

- Có nhiều người bảo tôi Đường là bạn của ông...

Câu nói sôi nhưng người ta vẫn thấy những tiếng lơ lớ giọng Thổ.

Phong hỏi luôn:

- Ông xuống Hà Nội mấy hôm nay rồi?

- Xuống năm hôm. Mai tôi không ở đây nữa. Chiều mai tôi đi Lạng Sơn...

- Ông hỏi thăm biết nhà ông Đường từ mấy hôm nay?

- Từ hôm kia...

- Ông biết tin ông Đường ốm rồi chứ?

- Biết.

Phong nhìn vào tận mặt toan hỏi nữa, nhưng anh bỗng quay lại lờm Văn Bình. Anh cau mặt vì thấy Văn Bình tỏ ra vẻ thù ghét người Thổ một cách rõ ràng quá. Phong lui về phía bàn giấy, thong thả kéo ghế đưa thuốc lá mời người Thổ và bảo hẳn ngồi. Người này ngần ngừ theo lời, ngồi, đỡ lấy que diêm Phong vừa bật.

Nửa phút im lặng, trong đó Bình đoán Lê Phong đang dò xét vẻ mặt và cử chỉ người đối diện với mình.

- Ông nhớ rõ những thì giờ của ông dùng trong khoảng chín giờ đến giờ chứ?

Người Thổ nhìn Phong một cái nhanh, rồi vừa trông xuống vừa đáp:

- Vâng. Nhớ. Lúc mười giờ hơn, tôi đến đây...

- Để hỏi tôi. Tôi biết. Việc đó sẽ nói sau. Bây giờ ông phải nghe tôi. Tí nữa, ông đến 44 bis Richaud với tôi.

- Đến... nhà ông... Đường à?

- Phải. Và ông phải trả lời rất thực thà - rất thực thà, không được giấu giếm một tí gì hết, - ông nghe chưa?

Người Thổ bắt đầu lo ngại, hắn ta vừa mới hỏi:

- Nhưng mà...

Thì Phong đưa tay cản lại và luôn thể trông đồng hồ:

- Chỉ có cách ấy là ông tránh khỏi tù tội. Đường đã cho tôi biết hết mọi việc, và chắc người ta còn tìm ra nhiều điều buộc tội ông nữa sau khi xét giấy má của Đường.

Người Thổ lúc ấy không giấu nổi sự sợ hãi. Hắn ta liếc trộm Lê Phong và VP luôn mấy lượt, lăm lăm hỏi không ra tiếng:

- Thế ra, người ta biết rồi sao?

- Phải, cho nên ông không được nói dối, ông phải khai thực. Ông đã biết Đường bị giết rồi chứ?

Phong nhìn chỗ khác khi hỏi câu đó, nhưng lúc trông lại thì mặt người Thổ đờ ra. Miệng hắn ta mở hé như chực nói gì, hai ngón tay cầm thuốc kẹp chặt lại nhau để cố giữ bình tĩnh. Thái độ ấy chỉ thoáng lộ ra trong chốc lát, nhưng Văn Bình không để lọt qua sự nhận xét chăm chú của mình.

Phong nói luôn, làm như không chú ý đến nét mặt thay đổi của người Thổ:

- Ông Tăng hiểu rõ chứ? Đêm hôm nay ông Đường bị giết một cách bí mật, mà có nhiều chứng cứ buộc cho ông là hung thủ. Tôi thì nhận được một bức thư gần như thư tố cáo, mà người nhà ở phố Richaud thì nghe thấy những tiếng Thổ khả nghi...

- Nhưng mà... thưa ông Lê Phong, tôi không giết Đường... Đường chết chỉ vì...

- Chỉ vì Đường bị giết. Không! Không thể cãi lối ấy được. Muốn bênh vực mình, ông chỉ có cách nghe tôi mà cùng đến Richaud với tôi ngay bây giờ...

- Đến Richaud, bây giờ?

- Phải, nếu ông quả thực không phải là thủ phạm.

Phong xem đồng hồ lần nữa rồi, vừa nói vừa đứng lên.

- Hiện giờ, trong nhà xảy ra vụ án mạng người ta đã bắt đầu cuộc thẩm xét, ông thanh tra mật thám tôi đã biết tiếng là người cương quyết: ông có tài bắt người ta thú nhận tội một cách rất khôn khéo... Vậy, ông phải đi ngay với tôi - đi với tôi, ông hiểu chưa? Và ông phải nhớ không được giấu giếm một sợi tơ sợi tóc nào hết.

Người Thổ không nói gì cả. Hắn ngẫm nghĩ đến một phút mới thông thả đứng dậy. Nét mặt đã trấn tĩnh, hắn se sẽ bảo Lê Phong:

- Tôi xin đi với ông.

Và lẳng lặng bước ra trước.

Bình theo liền gót hắn. Phong quay lại gọi thẳng Biên là tên đầy tớ "tâm phúc", anh sai đi gọi người Thổ lúc này, hỏi nó mấy câu rồi cũng xuống sau.

Người Thổ ra đến ngoài, trở chiếc xe hơi nhỏ bên đường:

- Xin mời ông lên xe tôi...

Bình nghi ngờ:

- Xe của ông sao?

- Vâng.. Nhưng tôi cảm động bồi rối quá. Nếu ông hay ông Lê Phong cầm lái được...

Bình nhanh nhẩu:

- Để tôi cầm lái cho.

Anh vừa chực mở cửa xe thì người Thổ, xuất kỳ bất ý, vọt ngoặt cánh tay anh lại, đấm một nắm tay dữ dội dưới gáy, và nhảy tót lên chỗ ngồi. Bình lấy lại được thăng bằng hết sức vịu lầy không cho hấn mở máy, và gọi rối rít:

- Lê Phong! Lê Phong!

Người Thổ tống thêm cho Bình một quả dưới cằm, thì vừa lúc Phong xông đến. Nhưng Phong vội kêu lên một tiếng, lùi lại giữ lấy một bên mắt: người Thổ vừa ném mẩu thuốc lá đang cháy hấn vẫn ngậm ở miệng vào trúng con mắt của anh.

Bình loạng choạng cố đứng dậy được thì chiếc xe hơi đã chạy xa, và rẽ về đường tay phải.

Phong tay vẫn úp trên mặt hỏi thăm:

- Vãn Bình không việc gì chứ?

- Chỉ trọ hàm. Còn anh?

- Chỉ suýt mù. Nó trả lại tôi điếu thuốc lá tôi mời lúc nãy.

Anh lấy khăn chấm mắt, chớp đi chớp lại rồi cười:

- Vô thượng du đấy! Tôi chỉ tiếc ra chậm một chút, không thì...

Bình vừa sửa lại áo, vừa trách Phong:

- Đấy, anh còn bệnh nó nữa đi. Cũng may là nó không có khí giới đấy.

Phong vẫn cười, có vẻ thấy việc vừa rồi khôi hài hơn là nghiêm trọng.
Anh vẫy hai cái xe ở cuối phố đến rồi bảo Bình:

- Đi.

- Đi đâu?

- Đến Hàng Trống?

- Sao lại đến Hàng Trống?

- Đến kiện một tên Thổ và nhờ cảnh sát đánh tê - lê - phon đi các ngã.
Đánh tê - lê - phon lấy lệ, chứ không chắc đã có ích. Rồi sau ta đến
Richaud.

- Nhưng anh có nhận được số xe nó không?

- A. X. 332. Nhưng chưa chắc đã có ích.

- Sao vậy?

- Nó không dễ cho ai bắt được trước bảy hôm nữa...

- Sao vậy?

- Vì... số định như vậy: bảy hôm nữa là chậm, tôi sẽ bắt được nó để
báo thù cho cái quai hàm lệch lạc của anh và con mắt suýt mù của tôi.

- Lúc này mà anh còn nói đùa.

- Kìa, ai nói đùa. Bảy hôm nữa, tôi sẽ tóm cổ người bạn lạ lòng của
chúng ta.

GÓI THUỐC LÁ

Thế Lữ

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Kỳ Phùng. . . Địch Thủ

Sau khi trình qua sở cảnh sát Hàng Trống về việc "hành hung của một người Thổ lạ mặt" và nhờ họ đi lòng bắt ngay chiếc xe A. X. 332, Lê Phong nhân tiện mượn tê - lê - phôn gọi về báo Thời Thế. Anh dặn người túc trực ở tòa soạn báo thợ in ở lại cho đến sáng để in thêm hai trang báo về vụ án mạng ở phố Richaud; bài tường thuật vẫn tắt, thì anh đọc ứng khẩu những đoạn cần cho người quen viết lại; anh cũng không quên báo "gửi đến" cho anh ngay một cái máy ảnh, các thứ cần để chụp tối, và một người phóng viên.

S

Dặn dò xong, anh bảo Văn Bình:

- Sở cảnh sát không tìm được người Thổ của ta, nhưng cũng có ích cho tôi chút đỉnh... Thôi thế bây giờ đến Richaud thì vừa.

Phố vắng im. Một bên là khu nhà thương tối và âm thầm sau dãy tường thấp. Một bên là dãy nhà tỉnh mạch ẩn hiện trong bóng cây và ánh sáng không đều.

Trước cửa nhà 44 bis, ô - tô của sở phóng liên đỗ sát lề đường. Một chiếc xe đạp ghé bên cạnh. Khấp nhà đèn mở sáng. Trên gác có bóng người đi lại thấp thoáng cùng những tiếng hỏi, nói xì xào. Cửa nhà dưới mở nửa chừng, một người quần áo cộc trắng ló ra. Đó là người phụ mật thám.

Phong không quen, nhưng cũng lại đưa tay cho người ấy bắt. Anh thân mật hỏi:

- Ông đứng gác dưới này?
- Phải.
- Ông Mai Trung đã đến lâu chưa?
- Được nửa giờ rồi. Ông ấy đang hỏi ông cụ chủ.
- À, hỏi cụ Lương. Họ ở cả trên gác?
- Phải.
- Thế thì chúng tôi phải lên ngay.

Người mật thám muốn ngăn, nhưng Lê Phong tươi cười để tăng thêm sự thân mật vào cái bắt tay lúc này:

- Tôi biết... Cấm không cho người ngoài được lên gác. Nhưng không hề gì. Chúng tôi có phải là người ngoài đâu. Ông Bình là một người làm chứng tối cần. Còn tôi, ông Mai Trung biết đã lâu... Tôi là phái viên một tờ báo lớn: báo Thời Thế.

Rồi anh từ tốn nhưng thẳng thắn bước vào, dáng điệu bình tĩnh và dễ dàng như làm một việc rất hợp lý. Anh vừa lên bậc thang vừa cười bảo Văn Bình:

- Các nhà chuyên trách gà mờ thực. Nhưng thế được việc cho mình hơn. Anh phải nhớ rằng người ta có hỏi thì chỉ nói những điều trông thấy trong nhà này thôi. Còn việc ở nhà tôi, anh phải để tôi nói. Anh hay vô ý lắm, hỏng việc của tôi mất...

Phong bước rất nhẹ, ra hiệu cho Văn Bình cũng bước vào như thế, rồi lại nói khẽ vào tai Bình:

- Ông Mai Trung hẳn đang lấy làm lạ rằng bạn Lê Phong sao bây giờ chưa đến... Nhưng tí nữa thì ông sẽ phải nổi tam bành.

Mai Trung làm thanh tra mật thám ở sở liên phóng. Ông ta là người rất mẫn cán, thường lập được nhiều công trạng trong mấy năm gần đây. Ông thành công vì kiên tâm, vì chịu đựng hết mưu mẹo "kinh điển" trong khoa do thám ra thực hành, nhưng cũng vì nhờ có những tai mắt của ông ở khắp nơi, tức là những người "điểm chỉ" rất lanh lợi.

Phong cũng nhận rằng ông thạo việc song không phục. Phong thấy người Thanh tra mật thám ấy không có trí xướng xuất, ít tưởng tượng, suy nghĩ kỹ nhưng chậm, và vì thế khi lầm lạc thì lầm lạc rất xa.

Cũng như ông F. Letout, ông Mai Trung không ưa Lê Phong mấy. Vì người phóng viên này hay "chỗ" vào những việc ông đang tra xét. Điều đó không đáng trách lắm, nhưng Phong lại hay khám phá "giúp" ông những cái bí mật mà ông không tìm ra, hay tìm được ra sau hai, ba năm công phu, trong lúc đó kẻ bị oan vẫn phải chịu thay cho thủ phạm.

Phong biết rằng lần này sẽ lại bị nhà "thám tử" nhìn bằng con mắt không hiền lành, và đã có sẵn những lời rất lễ phép, rất mỉa mai để trêu ông ta, nhất là để viết lại trong những bài tường thuật. Bình cũng biết thế. Anh mỉm cười khi cả hai cùng tiến lên khung cửa gác và cùng đợi lúc trông thấy đôi lông mày cau có của Mai Trung.

Nhưng cả hai cùng ngạc nhiên. Ông thanh tra mật thám đối ngay r amặt vui tươi đến đón Lê Phong vồn vã mời vào:

- Kia, ông Lê Phong, ông Văn Bình! Nhà báo sao đến chậm thế?

Phong đáp trả miếng:

- Vì chúng tôi đã mạo phép ông thanh tra mật thám điều tra từ lúc nãy. Điều tra ở chung quanh vụ này...

Mai Trung vẫn không thay đổi sắc mặt:

- Ổ ồ thế thì giỏi quá nhỉ!

- Để mong có thể giúp đỡ ông thanh tra một tay nho nhỏ...

- Cám ơn ông Lê Phong lắm, nhưng phiền một nỗi tôi đã có một ông bạn khác cũng muốn đỡ một tay...

Rồi Mai Trung quay vào, thủng thỉnh đến bên người lạ mặt đứng giữa nhà, cạnh cái xác chết, lúc ấy đang nhìn Lê Phong một cách tò mò yên lặng.

Phong mở to mắt, reo lên một tiếng và xăm xăm bước vào.

Tiếng kêu của Lê Phong là một tiếng reo mừng. Anh hớn hờ như người tìm được của báu. Phong lại gần người lạ mặt tươi cười nói:

- Thế này thì thủ phạm có trốn đi đằng trời!

Sự vui vẻ của anh hơi quá ồn ào và tương phản hẳn với lúc nghiêm trọng lạnh lẽo. Đôi mắt chăm chú của người kia vẫn lảng lảng nhìn những cử chỉ lanh lẹ của Phong. Anh vẫn cười, nhận lấy sự quan sát kia như đứa trẻ có bộ cánh đẹp, và nhắc lại câu vừa mới nói:

- Thủ phạm trốn đằng trời!

Người lạ mặt lúc ấy mới hơi mỉm miệng hỏi khẽ Phong:

- Ông Lê Phong sao biết sớm thế?

Phong vui vẻ nhưng kính cẩn:

- Vì tôi được gặp ông...

- Sự gặp gỡ của ta có những phép thần thông gì mà...

- Không có phép thần thông, nhưng có tài lực của sự công tác. Tôi không dám nói là được cái vinh dự cộng tác với một tay trinh thám rất sắc sảo của nước Nam, vì từ phút này công việc của tôi chỉ là chỉ là công

việc dễ dàng của một người làm báo. Tôi chỉ xin là một phóng viên chứng kiến và tường thuật kỳ công của các bậc kỳ tài mà tôi phục... Bậc kỳ tài ấy, (Phong ngả đầu trước người lạ mặt) khi đi đôi cùng bậc quyền thế (Phong nhìn sang phía ông thanh tra mật thám) sẽ thành một sức mạnh lạ lùng. Trí khôn cộng tác với lực lượng! Bởi thế tôi mới nói rằng kẻ giết người dẫu quý quyết đến đâu cũng không thoát khỏi lưới trời...

Đoạn văn kiểu cách ấy Phong nói được rất tự nhiên và giọng nói không để lộ một vẻ gì là mai mỉa... Phong ngừng lại thì đôi mắt anh đã có đủ thì giờ mà nhận hết mọi người mọi vật trong nhà.

Người đàn ông ban đầu đối lãnh đạm với người phóng viên đến lúc đó cũng trở nên có cảm tình với anh. Ông ta hỏi Phong một cách thân thiện:

- Vậy ông Lê Phong cũng nhận hung thủ là một tay ghê gớm?

- Hơn thế, là một người trí thức nữa kia! Kẻ trí thức mà gian ác thì đáng lo sợ hơn nhiều. Nhưng có hạng gian ác ấy thì lại có tay đối thủ xứng đáng, tức là ông Kỳ Phương mà tôi đã hầu chuyện đêm nay đây.

Hai tiếng Kỳ Phương khiến mọi cái đầu đều nhìn dồn về phía người lạ. Không ai để ý đến Đường nữa. Cái xác chết chỉ như một người ngồi yên trong cuộc hội họp ở nhà này.

Văn Bình kéo tay Lê Phong hỏi, nhưng anh không đáp. Còn Mai Trung thì không dấu được sự ngạc nhiên:

- Kỳ Phương? Ông vừa nói ông này là ông Kỳ Phương à?

Phong gật:

- Vâng. Một người bí mật có đủ các tên và các hình thế. Là Kiều Phong khi tra xét vụ án mạng tỉnh Thanh hai năm về trước, là Kiếm Pháp khi tìm được kho của nhà họ Hoàng, là Phương Kiều khi bắt được năm

tên hung đồ giết cô Liên ở Thái Bình và hỏi giúp ty mật thám ở Sài Gòn tìm sào huyệt của tụi Năm Chơi thì ông lấy tên Kính Phiệt.

Người lạ mặt mỉm cười, đặt hai tay thân thiện lên vai Lê Phong ôn tồn nói:

- Chẳng ai dấu nổi ông Lê Phong điều gì hết... Duy có một điều... có lẽ ông quên.

- Không, tôi chưa nói hết. Ngày 30 tháng 8 năm ngoái, một vụ án mạng làm náo động dư luận ở Vinh, hung thủ không ai tìm được ra thì có người gửi cho tôi một bức thư bảo đến chỗ vắng sau nhà thương Thái Bình sẽ rõ; tôi đến, thấy một người bị trói, và thú nhận là hung thủ. Bức thư ký hai chữ tắt K. P. Nhưng xét kỹ ra thì lần ấy ông K. P. bắt lầm, hung thủ tự tử rồi, khi tôi viện được đủ chứng cứ, thì lại nhận được bức thư thứ hai ông K. P. cải chính cái lầm trước.

Người lạ mặt cười:

- Lầm mà biết được. là lầm, đó là đức tính cốt yếu của chúng ta.

Phong thêm:

- Mà biết nhận ngay cái lầm, là một sự can đảm... Nhưng chuyện đó không còn liên lạc gì đến vụ án mạng này.

Rồi ông ngoảnh lại nói với ông Mai Trung:

- Hẳn bây giờ thì ông thanh tra không ngạc nhiên về sự chúng tôi quen biết nhau nữa. Quen tên, biết tiếng thôi, vì bây giờ tôi mới được gặp mặt ông Kỳ Phương.

- Tôi cũng vậy.

Mai Trung nói đoạn, cắt nghĩa cho Phong biết rằng buổi sáng hôm ấy một người đến chơi giới thiệu với ông một chàng trai trẻ tuổi tên là Kỳ Pháp. Kỳ Pháp ngỏ ý muốn đem tài trí giúp ông Mai Trung. Ông nhận

lời vì ông vẫn mến những người hữu chí. Ông có ý đợi dịp thử tài người trẻ tuổi thì ngay tối hôm nay xảy ra vụ án mạng ở nhà này. mấy câu thăm vắn ban đầu đã tỏ cho ông biết Kỳ Pháp là người thông minh khác thường, khiến ông yêu tài ngay, nhưng điều ông không ngờ là bậc kỳ tài ấy lại chính là nhà trinh thám bí mật Kỳ Phương mà nhiều người vẫn nói đến.

Mai Trung cảm ơn Lê Phong đã cho ông biết danh hiệu thực của người giúp ông khám phá vụ án mạng này. Trong giọng nói và trên vẻ mặt của viên thanh tra, Phong biết rằng sự mừng rỡ của ông ta cũng rất chân thực.

- Tôi thực không ngờ (lời ông Mai Trung) lại gặp may đến thế. Nếu không có ông Kỳ Pháp tức Kỳ Phương ở đây, có lẽ vụ này lại phải đến ông Lê Phong mới tìm ra manh mối... Vì từ xưa đến nay, ở Bắc Kỳ có việc bí mật nào mà ông Lê Phong phóng viên trinh thám chẳng tìm ra trước sở liêm phóng?

Phong hiểu ngay giọng mai mỉa trong câu nói nhũn nhặn đó. Anh chỉ mỉm cười. Vì trong sự mai mỉa của viên thanh tra, có cả sự oán trách ngầm ngấm.

Anh nhớ lại bao nhiêu lúc chạm trán với "người thám tử nhà nước" ấy cùng với bao nhiêu cuộc đắc thắng vẻ vang của mình. Mai Trung thường kinh ngạc về cách luận đoán, rất nhanh chóng và cách hành động rất khôn khéo của Phong, và một đôi khi bắt buộc phải dẹp lòng tự ái nhà nghề, ông ta đem việc khó đến nói chuyện với Phong, như một người đưa tin tức đến cho nhà báo. Phong rất nhã nhặn tiếp đãi, và bày cho Mai Trung biết những ý kiến anh. Song không bao giờ Phong bỏ lỡ những cơ hội hiếm có ấy. Anh nhờ những tin tức và tài liệu mà chính Mai Trung đưa đến, điều tra cẩn thận và tức khắc viết bài đăng lên Thời Thế trong lúc Mai Trung theo phương pháp của anh còn đang dò dẫm tìm tòi...

Mai Trung vì vậy vẫn gờm Lê Phong và coi anh như một cừ địch. Một cừ địch giỏi hơn ông ta những mấy bậc, và mỗi cuộc đắc thắng của

Phong là thêm một điều căm tức cho ông ta.

Phong vẫn biết vậy, và lại biết thêm rằng không ai nhiệt thành hơn Mai Trung để mong cho anh thất bại. Nhờ một người giúp đỡ, Mai Trung hẳn cũng có cái ý muốn kín đáo đánh bại được Phong lần này. Nay lại thấy người giúp đỡ ấy lại chính là Kỳ Phương, một bức. anh tài lỗi lạc ẩn danh và có phần sắc sảo hơn cả Phong. Mai Trung hẳn được dịp coi thường cái anh chàng nhà báo tự phụ và đáng ghét ấy.

Phong đưa mắt nhìn khắp phòng và soát lại một lượt nữa những điều anh đã có thì giờ quan sát. Thấy Kỳ Phương trở lại chỗ ngồi để tiếp theo cuộc thăm vấn bỏ dở, anh hỏi Mai Trung:

- Hai ông đã hỏi đến ai rồi?

Trung đáp lững lơ:

- Gần xong cả rồi.

- Đáng tiếc nhỉ, tôi đến chậm thành thử bỏ mất đoạn hay nhất bài tường thuật..

- Tường thuật sao?

- Cho báo Thời Thế ngày mai... Nhưng không hề gì, các ông cho biết sau cũng được.

Phong đã để ý cái xác chết từ lúc mới vào, nhưng cũng hỏi:

- Con dao các ông đã xem xét kỹ đó chứ?

- Cái đó đã hẳn.

- Dao của hung thủ đem đến hay dao của người trong nhà?

Kỳ Phương mỉm cười:

- Ông Lê Phong hỏi một câu thừa, vì ông cũng biết như chúng tôi rằng người An Nam không ai dùng thứ dao ấy, và khi một vật khác thường như thế đến cắm trên lưng một người chết ở đây thì tất nhiên...

- Tất nhiên người ấy không phải là người nhà. Vâng, nhưng hung thủ...

- Hung thủ là ai, là hạng người nào, tôi xin nói sau khi hỏi cụ nhà này mấy câu nữa.

Kỳ Phương quay lại hỏi ông cụ:

- Cụ có nghe những câu nói trọ trẹ nhưng không hiểu nghĩa?

- Vâng.

- Mà cũng không nhận được là thứ tiếng gì?

Phong toan nói ngay là tiếng Thổ, nhưng anh đưa mắt cho Văn Bình bảo im, để xem cách làm việc của Kỳ Phương. Ông cụ chưa kịp đáp thì Phương bảo:

- Cụ không nhận được, song hẳn cụ đã nghe một lần, tất phải nhớ lại... Vậy cụ để ý đến bằng này câu xem.. Tôi xin rành rẽ đọc từng câu, mỗi câu theo một thứ thổ âm khác:

- "Ngổ dẫu mặt yế chồi cô ?" Có giống câu nói lúc nãy không? Đó là tiếng Khách.

Ông cụ lắc đầu:

- Không.

- Vậy cụ nghe câu khác: "Cổ nhả tộ tchơu hmồng hứng..." Đó là tiếng Mèo.

- Hơi giống, hình như..

- Hay cụ nghe câu này: "Bản mù quây lai mí? Mí quây lai? Thì pây..."

Mặt ông cụ bỗng tươi lên, ông vội nói:

- Vâng, chính cái giọng nói vừa rồi giống nhất.

Phương thở dài một tei^ ng, ngừng lên bảo mọi người.

- Vậy người đứng ngoài đường sau khi gọi cửa chính là một người Thổ. Vì câu vừa rồi tôi nói là câu tiếng Thổ. Ông Lê Phong nghĩ sao?

Phong nghiêm trang đáp:

- Tôi nghĩ rằng từ xưa đến nay không ai có một thiên năng sắc sảo đến thế. Cũng không mấy ai có những phương pháp tài tình, giản dị và đáng phục hơn. Vâng, quả là một người Thổ, một người Thổ nếu không là hung thủ thì cũng là một người rất trọng yếu trong vụ này.

Mai Trung cười:

- Nếu không là hung thủ? ... Còn "nếu" gì nữa? Chứng cứ ngay trước mắt kia chứ đâu?

Phương gật đầu, ôn tồn nửa như bảo mình, nửa như nói với Phong:

- Phải, có nhiều chứng cứ tỏ ra rằng kẻ giết người là người Thổ. Thí dụ, con dao chuôi gỗ bịt bạc, dùng làm khí giới giết Đường với một mảnh giấy chúng tôi đã tìm thấy trong túi áo người chết...

Phong vội hỏi:

- Mảnh giấy nào?

Phương trở vào cuốn sổ cầm tay:

- Mảnh giấy tôi giữ đây: Trên mảnh giấy có một hàng chữ vội vàng không có nghĩa gì, nhưng đến bây giờ tôi đã hiểu.

Phong cầm lên đọc.:

- Hãn đang xuống Hà Nội, Diêm He... 143 bis D

Anh chau mày lắm lắm:

- Vậy ra... chính là người Thổ thực sao?Ồ! Lạ lùng! Chính người Thổ... Hừ! ..

Tiếng cười của Mai Trung vừa ngạo mạn vừa khiêu khích:

- Ông Lê Phong có lẽ tìm ra thủ phạm ở bọn người Mèo chắc?

Nhưng Phương nhã nhặn hơn, chỉ thong thả nói:

- Chính người Thổ này là hung thủ đó. Người Thổ giết Ông Đường hãn vì có thâm thù và dự định tội ác của hãn đã lâu, mà việc dự định ấy ông Đường hình như cũng biết nên vẫn có ý lo. "Hãn" đây tức là kẻ thù ông Đường. "Diêm He" là tên một châu ở Lạng Sơn, còn "143 bis D" hãn là chỗ trọ của người Thổ ở Hà Nội.

GÓI THUỐC LÁ

Thế Lữ

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Những Lời Khó Hiểu

Hàm răng trên cắn lấy môi dưới, Phong nhìn dán lên mảnh giấy đến hơn một phút, đôi mày chau lại một cách giận dữ, trước bộ mặt khoan khoái của Mai Trung. Anh bỗng cười gằn lên một tiếng dị kỳ ngoảnh lại gọi Văn Bình:

H

- Văn Bình! Văn Bình! Kìa Văn Bình!

Sự ngạc nhiên khiến Bình chậm đáp:

- Anh Bình, anh lại đây!

Mắt Phong sáng quắc, tay anh nắm lại, run như chiếc lá đầu gió. Anh có vẻ căm tức không thể nín được, anh nhắc lại tiếng gọi lúc nãy, giọng nghẹn ngào:

- Anh Văn Bình!

- Thì tôi đây mà.

- Anh đến đây! Bình cầm tay tôi đây, nhìn thẳng vào mặt tôi, nhìn kỹ, anh nghe chưa!

- Nghe..

- Rồi anh bảo thực cho tôi biết, anh nghe chưa?

- Ừ, bảo gì?

- Tôi vẫn bình tĩnh như thường phải không?

- Kìa, thế nghĩa là thế nào?

- Nghĩa là tôi không điên chứ?

Thái độ của Lê Phong không ai hiểu được.

Anh cũng không để ý đến ai hết, cứ nắm chặt lấy Bình, nghiến răng hỏi:

- Thế nào? Tôi không điên chứ? Anh nói đi, tôi có điên không?

Bình khó chịu hết sức, nhưng cũng đáp:

- Nhưng mà... anh...

Phong dữ tợn gắt:

- Nhưng mà làm sao? Tôi có điên không? Tôi thì tôi bảo anh rằng người Thổ không giết người, không giết Đường... Nhưng người Thổ cứ giết. Người Thổ để lại các tang chứng tôi không thể cãi thế nào được! Không những thế tất cả sự thông minh trên thế giới này, chung đúc ở trong một người tôi tin và tôi phục là ông Kỳ Phương đây, cũng nhận rằng tên Thổ là thủ phạm, chín tên Thổ kỳ quái ấy là thủ phạm. Mà nhận một cách rất có lý... Còn tôi thì không thấy thế hay chưa thấy thế. Vậy anh phải nói cho tôi biết ngay tôi điên hay không điên. Tôi điên không? Nói đi!

Giọng anh run lên, và tiếng nói như quát!

Bình không thể nào nhịn được. Anh vừa tức vừa ngượng, cũng gắt lại:

- Thế thì anh điên rồi còn gì?

Bồng Phong dụi hăn mặt xuống cười, và cười một cách vui vẻ hiền lành:

- Hi! Không! Lê Phong chẳng điên đâu: mà cũng chẳng ai điên hết. Ông Mai Trung không nên chế riếu vội, vì ông Kỳ Phương chắc đã hiểu ý nghĩ của tôi... hiểu chóng hơn ông Mai Trung nhiều, và ông Phương chắc cũng nhận với tôi ngay lúc này rằng đây là vụ án mạng bí hiểm vô cùng, chứ không phải giản dị đến thế... Phải, trong vụ này tên Thổ là một vai hết sức trọng yếu, hết sức bí mật, cần phải bắt hăn cho bằng được, có phải không? (65)

Phong không để ai trả lời:

- Bắt được hăn tức là tìm được sự bí mật, tức là thấy hăn ghê gớm hay ngu ngốc, quý quyết hay hiền từ... Phải tên Thổ dị kỳ tên là Nông An Tăng, ngụ ở nhà số 143 bish phố Duvillier, theo bức thư của người chết gửi cho tôi. Tên Thổ văn minh, táo gan, hèn nhát, vô lý, đủ mọi điều bí mật; tên Thổ ấy, các ông nên biết rằng trước đây nửa giờ đã gặp tôi, và suýt nữa hại cả tôi và Văn Bình... Đây, tên ký của nó đây! Nó "ký tên" hai lần lên cái quai hàm của anh Văn Bình để tháo thân, và để thú tội luôn thế... Lại ký tên cả lên mảnh danh thiếp này nữa. Nét chữ của nó đây, và có lẽ những nét chữ ấy các ông đã thấy ở chiếc danh thiếp trước mặt Đường.

Kỳ Phương và Mai Trung cùng hỏi:

- Chiếc danh thiếp nào?

- Chiếc danh thiếp có những chữ bí mật...

- Nhưng... ở đâu?

- Kìa, tôi tưởng các ông xem rồi và cất đi! Các ông không thấy chiếc danh thiếp nào ở trên quyển sách kia ư? Thế ra chưa ai nói đến chiếc danh thiếp sao...

Kỳ Phương đứng phắt dậy. Ông ta đến cúi xuống tìm chỗ Lê Phong trỏ, rồi ngạc nhiên hỏi mọi người:

- Sao lại có chuyện chiếc danh thiếp? Ông Huy, ông Thạc! Các ông có trông thấy sao?

Huy và Thạc cùng nhìn nhau. Hai anh từ chỗ ngồi cùng chạy lại xem và cùng hết sức lo sợ, Thạc nói:

- Có, có tấm danh thiếp thực... Nhưng bây giờ đâu rồi?

- Sao lúc này ông không bảo tôi?

- Chúng tôi chắc thế nào lúc khám xét ông trông thấy cũng hỏi đến, vì chúng tôi không ngờ rằng...

- Ông không ngờ rằng mất? Thế này thì kỳ dị thật. Các ông chắc có trông thấy có tấm danh thiếp thực chứ?"

- Vâng.

- Nhưng ai trông thấy? Cả ông Thạc, ông Huy...

- Vâng, và cả ông Văn Bình...

- Ở đâu?

- Trên cuốn sách này.

Bấy giờ Huy mới đem việc thấy tấm danh thiếp thuật lại rành mạch.

Cảnh tượng trong nhà vụt đổi khác hẳn đi vì sự kinh dị của mọi người. Họ tìm tòi một lát không thấy gì, cũng không hiểu làm thế nào mà tấm danh thiếp kia có thể mất được. Việc xảy ra có một tính cách kỳ quặc đem thêm sự bí mật vào vụ án mạng này. Kỳ Phương dăm dăm trông cái xác trơ trơ ngồi đó, ngẫm nghĩ một lát rồi quay lại hỏi Văn Bình:

- Trong mấy người chúng ta ở đây, có lẽ ông Văn Bình là người... là người "ngoại cuộc" nhất, nghĩa là ít liên can đến vụ án mạng này nhất, vậy ông ít bối rối hơn. Ở nhà này, ông cụ Lương, ông Huy, ông Thạc, và thằng nhỏ... mấy người này tôi đều hỏi cặn kẽ, nhưng không một ai đã động đến cái danh thiếp mà ông Lê Phong nói vừa rồi. Có lẽ trong lúc bận khoả, trong lúc bị đèn nén vì cái không khí thảm đạm trong nhà này và giữa lúc đêm hôm này, họ đã quên cái danh thiếp lạ lùng kia đi, và cũng không có thì giờ để ý đến cái việc lạ lùng hơn: là cái danh thiếp ấy tự nhiên biến mất... Chỉ có ông Văn Bình có thể trả lời câu hỏi này của tôi: Ai trông thấy chiếc danh thiếp ấy trước nhất?

Bình đáp:

- Anh Thạc.

- Ông Thạc lúc trông thấy cái danh thiếp liền bảo các ông, các ông mới biết có phải không?

- Vâng, và anh Thạc cũng lấy làm lạ như chúng tôi.

- Trên danh thiếp có những chữ gì?

Một lát im lặng, Bình nhìn Thạc, và Thạc nhìn Huy.

- Các ông không nhớ sao?

Bình lắc đầu:

- Không nhớ rõ. Đại khái có những chữ như X. I. E. A. G. X.

Huy chữa lại:

- Không! X. A. E. X. I. G.

Thạc:

- Tôi thì tôi nhớ là X. A. X. E. I. G

Mai Trung phàn nàn:

- Giá các ông biên ngay lấy có hơn không?
- Chúng tôi có ngờ đâu sẽ mất...
- Phải, ai ngờ là mất...

Phương hỏi:

- Sau khi đi trình sở Liêm phóng, có ai lên đây không?

Ông cụ trả lời:

- Bẩm không.
- Mà cửa sổ kia vẫn mở?
- Vâng.
- Một người ở ngoài có thể trèo qua cửa sổ vào mà dưới nhà không biết được không?
- Có thể được, nhưng chúng tôi tưởng ai còn dám vào đây lúc ấy?
- Sao không? Vào giết người còn được nữa là? Mà lúc vào cũng nhanh nhẹn yên lặng như lúc ra... Cụ nhớ kỹ rằng sau tiếng hỏi của người lạ mặt - của người Thổ - thì cửa dưới nhà khóa lại rồi đấy chứ?
- Vâng, chìa khóa tôi giữ gần ở mình. Lúc các cậu ấy đi xem chiếu bóng về, tôi phải lần mãi mới mở khóa được.
- Nhà có cổng sau? và cổng sau vẫn khóa?
- Vâng.
- Cái cửa có thể lên gác do lối đóng cổng sau vẫn cài then trong chứ?
- Vâng, lại có gióng đóng ngang. Người ở trong mở ra cũng khó...

Một câu hỏi yên lặng lại hiện lên trong trí mọi người. Từ Kỳ Phương đến Thạch, Huy, ai cũng có vẻ trầm ngâm. Duy có Lê Phong là mỉm cười đứng ở một phía và nhìn ra một cách ngạo nghễ.

Giữa lúc ấy dưới đường có tiếng xe hơi ngừng lại rồi những câu hỏi, nói xì xào đưa lên. Phong bước lại trước mặt Mai Trung:

- Xin phép ông thanh tra cho chúng tôi chụp mấy bức ảnh cho Thời Thế. Vì chúng tôi đến đây chỉ có việc ấy thôi.

Rồi anh chạy xuống thang, gọi mấy người phóng viên cũng vừa bước tới. Anh dặn:

- Bảo Văn Bình phỏng vấn ngay ông Kỳ Phương sau cuộc thẩm vấn. Các anh thì chụp lấy rõ mọi vật trên bàn học cùng với các xác chết trước khi họ cho đưa vào nhà thương. Phải nhanh tay lên, vò có lẽ họ không cần đợi đóc - tờ đến... Rồi về nhà báo làm việc ngay đi. Ô - tô tôi lấy bây giờ, đi có việc khẩn cấp.

Để bọn phóng viên lên gác, Phong liền rút cuốn sổ tay biên vội mấy câu rồi lẳng lặng đi xem xét mọi việc nơi dưới nhà, từ cái cửa ngang, cái gióng trong cho đến lối xuống bếp. Luồng ánh sáng ở chiếc đèn bấm soi vào các nơi một cách vô ích vì Phong không tìm thấy được sự lạ gì. Nhưng anh cũng có vẻ bằng lòng, vừa se sẽ huýt sáo miệng vừa nháy từng ba bực để lên cầu thang.

Tới bực trên cùng, Phong đứng lại đợi cho Văn Bình thuật xong câu chuyện gặp tên Thổ ở phố Huế nửa giờ về trước cho mọi người nghe. Anh dang hắng một tiếng rồi đứng đĩnh bước vào, nói như người tuyên bố:

- Các việc bí mật tôi xin cam đoan đến đúng ba giờ chiều ngày thứ bảy 27 tháng 8 tây sẽ khám phá ra hết.

Mai Trung cười nhạt:

- Xin phục tài ông Lê Phong, nhưng chúng tôi cũng xin nói để ông nhớ rằng ba phần tư việc bí mật ông Kỳ Phương đây đã khám phá được rồi.

Phong nhã nhận gật đầu:

- Vâng, nhưng ba phần tư chưa phải là bốn phần tư; ông Kỳ Phương biết được có một người Thổ trong vụ này; ông Kỳ Phương có nhiều chứng cứ để bảo người Thổ là thủ phạm; ông Kỳ Phương cũng như tất cả chúng ta đây, biết là tên Thổ có đủ các mưu chước kỳ dị và có lẽ người ăn cắp cái danh thiếp chính là tên Thổ cũng nên... Vâng, tôi xin công nhận rằng người bạn của ông Mai Trung quả là một tài trí siêu việt và chính nhờ ông mà tôi tỉnh ngộ được sau một điều lầm lỗi rất to... Nhưng bây giờ tôi chuộc lỗi cũng chưa muộn. Vậy tôi xin cam đoan đến bảy hôm nữa, và ba giờ chiều ngày thứ bảy 27 tháng này sẽ bắt được chính hung thủ. Bây giờ tôi xin phép lui về cái địa vị làm báo và viết bài cho báo của chúng tôi.

Rồi anh bước vào bắt tay mọi người, lễ phép chào ông cụ chủ; nhìn cái xác của Đường một cách bình tĩnh, hỏi nhỏ Huy mấy câu thân mật, đòi Thạch thuốc lá mà Thạch mượn của Phong lúc ngồi trong nhà chiếu bóng, lại mượn bao diêm của Kỳ Phương châm hút; bằng ấy cử chỉ tự nhiên dễ dàng và vui vẻ như ở một nơi không xảy ra một việc gì lạ lùng.

Phong coi đồng hồ tay, mỉm cười:

- Ba giờ sáng rồi, ba giờ sáng ngày thứ bảy 10 tháng 8 tây... tôi phải nhớ kỹ lấy cái lúc quan trọng này vì tôi vừa mới hứa với ông Mai Trung và ông Kỳ Phương rằng đến một buổi kia tôi sẽ bắt được. thủ phạm.

Đó là một câu thách thức, một lời khiêu khích mà tất nhiên Mai Trung không bỏ qua.

Mai Trung cũng nói:

- Còn ông Kỳ Phương với tôi thì không cam đoan, chúng tôi quyết bắt được hung thủ ngay chậm lắm là...

Ông ta còn đương nghĩ xem nên ra cho mình một thời hạn bao lâu, thì Kỳ Phương thản nhiên đỡ lời:

- Chậm lắm là đến... thứ năm, nghĩa là trước ông Lê Phong hai ngày...

Phong xịu mặt xuống một cách khôi hài, làm bộ phàn nàn:

- Nếu vậy thì tôi lại phải cố sức nhiều quá nhỉ. Năm ngày nữa? Chóng quá, nhưng tôi cũng xin cố theo kịp, và đây là giấy cam đoan của tôi.

Phong xé một tờ giấy ở cuốn sổ tay đưa cho Kỳ Phương rồi xuống ngay. Anh chạy ra đường, lên xe hơi, giơ tay chào người mật thám đứng gác dưới nhà rồi mở máy:

Trên gác, Kỳ Phương và Mai Trung đọc mảnh giấy "cam đoan" của Phong:

"X. A. E. X. I. G... là những cái mà chúng ta học từ lúc còn học A, B, C... bởi thế dễ hiểu lắm. Vậy xin mời hai ông Kỳ Phương và Mai Trung đến đúng ba giờ ngày THỨ HAI quá bộ lại tề xá nghe Lê Phong phân giải về những chữ này... Và luôn thể bắt hung thủ ở đó. Lê Phong kính mời."

GÓI THUỐC LÁ

Thế Lữ

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Thủ Đoạn

Sau khi xuống xem xét các nơi, hai nhà thám tử vào phòng khách nhà dưới. Mai Trung đọc lại mảnh giấy của Lê Phong và cười gằn:

S

- Dễ hiểu lắm! Hừ, ông Lê Phong bao giờ cũng có thứ giọng khinh thường này...

Mai Trung tuy nói vậy, nhưng ông ta vẫn ngầm thú nhận rằng lời hứa của Lê Phong chưa có một lần nào sai.

Ông ta lần lượt, nhắc lại mấy chữ tắt:

- X. A. E. X. I. G... ? X. A. E... X. I. G... ? X. A. X. E. G. I.

Và chấp thành mấy tiếng khác nhau... nhưng mỗi tiếng tìm được ra lại là một sự bí mật mới.

- Không thể hiểu ngay được, ông Kỳ Phương nhỉ... Vậy mà ông Lê Phong hiểu rồi! Ông Lê Phong lại coi như thứ chữ A, B, C mà chúng ta học ngày còn bé... Ông Lê Phong thông minh lắm, song, quả thực, đến việc này tôi vẫn ngờ...

Kỳ Phương không nói gì, nét mặt điềm tĩnh, hai mắt chăm chú, yên lặng sáng dưới đôi mày đậm xanh. Viên thanh tra mật thám nói:

- Tôi thì tin rằng... Nhưng mà kìa! Ông Kỳ Phương, ông nghĩ gì thế?

Kỳ Phương lắc đầu khe khẽ:

- Ý ông đối với việc này thế nào?

Kỳ Phương thong thả nhìn lên, nhẹ hất hàm:

- Ý tôi đây à? ... Tôi chưa có ý gì... Nghĩa là chưa có ý gì nhất định...

Ngừng một lát, Phương mới chậm rãi nói:

- Phải, chưa thể ngay tức khắc lập được một thuyết gì. Kể ra tôi cũng có thể nói được như ông Lê Phong rằng việc này chẳng có gì ; nói để cho yên lòng mọi người và nhất là để cho mọi người phải tin phục. Tôi có thể nói ngoa hơn nữa cũng được, thí dụ có thể hẹn đến ba hay bốn hôm nữa bắt được hung thủ ngay, nhưng... nói vẫn dễ hơn làm. Tôi, tôi ưa làm hơn. Và trước khi làm, tôi suy nghĩ...

Suy nghĩ một lát, Kỳ Phương lại tiếp:

- Ông Lê Phong nói những lời thách thức này có lẽ vì ông nghĩ tội quá, ông tin ở trí minh mẫn của ông nhiều quá, và không ngờ rằng kẻ giết người đây có đủ các mưu chước khôn khéo để đánh lừa ông... Cứ nói ngay tìm được đường lối và các cách hung thủ dùng để vào đây và giết ông Đường, ta cũng cần phải mất nhiều thì giờ chứ đừng nói là bắt được hung thủ tội... Các ông đã biết thủ đoạn của tên Thổ rồi đấy chứ? Nó dám đến tận nhà ông Lê Phong ngay sau khi giết người thì nó còn có thể làm những việc táo bạo hơn thế... Lúc này ông Lê Phong có nói đến hai chữ "ngu ngốc" để chỉ tên Thổ. Nhưng hai tiếng ấy hơi nông nổi: tôi, tôi bảo tên Thổ quỷ quyệt hết sức, nó khôn khéo đến nỗi để cho người ta tưởng là vụng dại... Một điều vụng dại quá rõ rệt chính là điều ta phải coi chừng như trước một mưu thâm... Vậy thì ta không nên tội vã, nhất là không nên hồ đồ cả tin. Tên Thổ này không phải là một kẻ đáng khinh thường: ông Lê Phong muốn bắt được nó, tôi tưởng nên lùi cái ngày Thứ Hai ông vừa hẹn với chúng ta đến một ngày Thứ Hai khác...

Bằng ấy lời, Kỳ Phương nói một cách ôn tồn, một giọng hòa nhã đứng đắn. Văn Bình tự nhiên so sánh cái thái độ có mực thước với những cử chỉ, ngôn ngữ sôi nổi của Lê Phong. Bình thấy lỗi làm việc của Kỳ Phương chín chắn và sâu sắc hơn của Phong và lo rằng tính quá tự phụ tự tin của bạn mình khó thắng nổi tính cẩn trọng của nhà trinh thám nhũn nhặn ấy.

Phương nói:

- Ông Văn Bình làm ơn nhắc lại cho biết thêm mấy điều cần.

Thì Bình vui vẻ đáp liền:

- Xin sẵn lòng.

Phương hơi gật đầu, hơi chau mày:

- Người Thổ lúc đến nhà ông Lê Phong lần thứ hai... À, mà có phải hẳn đã đến một lần rồi không?

- Phải.

- Đến vào hồi 10 giờ hơn?

- Vâng.

- Lúc ấy ông Lê Phong đi vắng?

- Vâng, như tôi đã nói lúc nãy.

- Ông Lê Phong đi xem xi - nê?

- Vâng, đi xem cùng với tôi, anh Huy, và anh Thạc...

- Tôi biết. Nhưng ông chắc là vào khoảng mười giờ chứ?

- Lê Phong chắc thế, vì lúc ấy thằng Biên có xem đồng hồ.

- Được, xin cảm ơn ông. Bây giờ xin ông cho biết thêm về lúc tên Thổ đến lần thứ hai... Lúc ấy vào khoảng mấy giờ?

- Một giờ đêm.

- Ông Lê Phong cho người gọi hăn đến?

- Vâng, đúng như tôi đã kể...

- Tôi hiểu. Nhưng... thế ra lúc gọi hăn, ông Lê Phong vẫn chưa được tin Đường bị giết sao?

- Chưa. Tôi đến bảo anh Phong mới biết.

- Người nhà anh Phong gọi tên Thổ ở 143 bis Duvillier?

Kỳ Phương vừa hỏi vừa nhìn vắn vợ lên trần nhà. Văn Bình đáp:

- Vâng, ở 143 bis Duvillier.

- Nhà hăn ở đấy?

- Không, nhà trọ...

Phương quay lại nói Mai Trung:

- 143 bis Duvillier... Xin ông Thanh tra ngay sáng mai cho người đến hỏi nhà này...

- Sao không đến bây giờ?

- Bây giờ đến vô ích; một là sớm quá nếu người ở nhà ấy không phải là tông phạm; hai là muộn quá, nếu người nhà ấy có dính dáng đến vụ này.

Mai Trung ngạc nhiên:

- Ồ, sao vậy?

Phương mỉm cười:

- Xin ông tin và nhớ cho rằng tên Thổ khôn ngoan lắm. Nó đi xe hơi, xe thuê hay xe của nó ta chưa cần biết vội. Nếu hẳn biết rằng ta sẽ đến 143 bis Duvillier và ta sẽ tìm được những điều nguy hại ngay cho hẳn thì tất nhiên hẳn đã phòng trước và có thể làm lạc cuộc truy nã của chúng ta sau này. Nếu không thì nó không khi nào lại trở về đó cho ta đến bắt... Đằng nào ta đến bây giờ cũng vô ích... Vậy xin phép ông cho tôi hỏi nốt ông Văn Bình mấy câu. Tôi hỏi đến đâu rồi nhỉ?

Kỳ Phương ngừng một lát rồi gật đầu:

- 143 bis Duvillier... Ừ, phải rồi... Nhưng tại sao ông Lê Phong lại biết nhà tên Thổ vẫn trọ ở đấy?

- Vì có bức thư của Đường gửi cho Lê Phong.

- Phải, ông Lê Phong lúc này có nói đến bức thư của ông Đường nhưng không kịp cho chúng tôi đọc. Ông vội vàng quá, nhưng không sao... Vậy bức thư nói những gì?

- Trong bức thư Đường nói là vẫn lo sợ ít lâu nay, vì biết rằng người Thổ Nông An Tăng xuống Hà Nội và hình như dò tìm chỗ ở của Đường.

- Nghĩa là tên Thổ ít lâu nay vẫn có ý tìm ông Đường. Được, thư còn nói gì nữa? Tại sao Đường lại lo sợ?

- Vì tên Thổ là con một người can phạm bị ông thân sinh ra Đường bắt và vì thế bị kết án khổ sai ngày xưa...

- Nghĩa là ông Đường sợ tên Thổ báo thù cho cha?

- Vâng, bức thư có nói rõ đến điều ấy.

- Mà cái thù ấy hình như người Thổ đã mang trong lòng từ trước?

- Vâng.

- Nhưng có lẽ đến nay mới tìm được dịp?

Không để cho Bình đáp, Kỳ Phương nhìn Mai Trung ra ý phân bua và nói luôn:

- Lúc này tôi đã bảo đây là một vụ án mạng vì thù hằn, tôi lại biết là một mối thâm thù mang đã lâu lắm. Hung thủ phải là hạng người có những mối thù cố kết như thế mới giết người được một cách quả quyết như thế, và phải đã dự định việc của hãn kỹ càng lắm mới ra vào đây một cách kín đáo và mau lẹ như thế. Cái thù của một người Thổ có học thức tất nhiên phải tài tình. Tên Thổ này ít ra cũng có học ở Hà Nội này.

- Có. Hãn học ở ban thành chung trường Bảo Hộ...

Phương có vẻ đặc ý:

- Vậy ra cả điều này tôi đoán cũng không đến nỗi lắm... Được, cảm ơn ông... và chỉ xin phiền ông đáp mấy câu hỏi nữa. Sau khi ông Lê Phong nói cho tên Thổ biết rằng án mạng xảy ra ở đây thì mặt hãn có lộ vẻ kinh ngạc không?

- Có.

- Theo lời ông thuật lúc này thì nó nhất định không muốn cùng các ông đến đối chứng ở đây?

- Vâng. Lê Phong nói rằng nếu hãn không muốn tù tội, thì phải đến đây ngay...

- Hãn chối không giết ông Đường?

- Vâng...

Kỳ Phương nhè nhẹ thở dài:

- Hãn chối để rồi thú nhận với ông Lê Phong rằng hãn giết người! Thú nhận với chính người muốn che chở cho nó và tưởng nó oan! ...

Một nụ cười rất kín đáo thoáng trên miệng người trinh thám, trong lúc đôi mắt vui vẻ long lanh nhìn mãi vào mặt Văn Bình:

- Được! Thế là việc điều tra đêm nay tạm đủ. Cuộc thẩm vấn nhà sự chủ, cuộc xem xét các tang vật, và những câu hỏi phụ một chứng tá quan trọng vừa rồi, cũng quá thừa để cho ta kết luận rất vững vàng rằng: Nông An Tăng là hung thủ. Chúng ta chỉ còn phải làm việc thứ hai là bắt được tên Thổ này. Theo ước đoán của tôi thì Tăng không phải là một con vật dễ sa lưới. Tôi biết trước rằng cuộc săn đuổi sẽ khó khăn nếu chưa hẳn là vất vả, vì hung thủ trong khi trốn tránh vẫn giữ được thái độ bình yên. Kẻ giết người tầm thường hay để cho ta tróc nã được ngay là vì lúc nào cũng lo sợ, cũng hối hận sau khi phạm tội ác... Tăng không thế, hẳn giết người để trả thù: một hành vi đối với hẳn rất có lẽ phải, một việc đường chính và thiêng liêng nữa. Lương tâm thanh thản không bị một sự hối hận nào ám ảnh, hẳn có thể lúc nào cũng minh mẫn để đánh lừa ta hay lánh xa cạm bẫy của ta... Đó là câu chuyện dè chừng dùng làm cơ cho ta theo đó mà rào đón trước cơ mưu của thủ phạm... Ta đã biết tên Thổ có mưu chước giỏi, có một môn "võ nghệ" mà người bạn chúng ta là ông Văn Bình đây đã từng được thử, và lại có sự mẫn nguyện của một người báo được thù cha: ta biết thế tức là ta biết để tâm hơn, biết rằng phải tinh tường hơn trong việc săn đuổi hẳn... Tôi hẹn với ông Lê Phong năm ngày nữa cũng do cái lẽ ấy. Đối với cái tài ông Lê Phong có lẽ hạn ấy hơi lâu một chút, vì ông chỉ cần có hôm nay ngày mai và ngày kia nữa thôi... Nhưng đối với tôi thì có lẽ phải cố lắm mới đúng được hẹn... Ông Mai Trung nghĩ có phải không? Và ông nữa, ông nghĩ sao, ông Văn Bình?

Kỳ Phương nhã nhận cười không để cho Bình kịp hiểu những ý ngầm dưới câu hỏi đó, Mai Trung thì chỉ gật, ông chau mày, lắng tai, đạo mạo theo lời phân giải của nhà thám tử trẻ tuổi; ở một đôi đoạn ông đưa tay chực cãi nhưng tức khắc lại gật liền. Sau cùng ông gật hai ba cái luôn, ngẫm nghĩ một chút và phê bình:

- Phải, phải đấy, tôi cũng nghĩ như thế.

Những lý luận của Kỳ Phương thực gọn gàng rõ rệt, cũng như cách xét đoán sáng suốt của chàng ta. Văn Bình tuy sẵn lòng tin tài của Lê Phong hơn, nhưng lúc ấy cũng phải phục Kỳ Phương mười phần chắc tám rằng không khéo Lê Phong sai lời hứa mất. Anh bụng bảo dạ:

- Thứ Hai, hai ngày nữa? Mà bao nhiêu việc rắc rối, chẳng biết Phong làm thế nào mà... Thứ Hai, Phong sẽ khám phá được, sẽ cắt nghĩa những chữ bí mật, lại bắt được cả hung thủ nữa! Hừm! ...

- Kia, ông Văn Bình, ông nghĩ sao?

Bình vội đáp:

- Hơ! Dạ! Tôi... tôi xin chịu ông là một bậc kỳ tài... và...

Phương hớn hờ, nhưng giấu được ngay:

- Ô, kỳ tài thì khí ngoa quá... Muốn xứng đáng tiếng ấy, tôi còn phải qua một cuộc tỉ thí với ông Lê Phong, phải bắt được hung thủ mà phải bắt được trước ông Lê Phong kia... Ông Lê Phong thì thứ hai này thành công, còn tôi mãi thứ năm kia! Nhưng tôi cũng xin nhận cuộc tỉ thí... danh giá ấy...

Mai Trung cười:

- Ừ phải, kỳ phùng địch thủ đấy, nhưng phần thấy tôi lo rằng lần này...

- Lại ông Lê Phong giữ phải không?

- Không! Ông Lê Phong nhượng!

Cả hai ông cùng cười trong một nơi mà ai nấy đều hồi hộp, buồn rầu và lo ngại.

Cái xác chết, vẫn ngồi trơ mãi một chỗ trên gác đối với hai người hình như không có gì đáng chú ý nữa. Họ mãi nghị luận đến nỗi quên cả

việc cần kíp bấy giờ.

Văn Bình toan hỏi một điều chợt nghĩ đến, nhưng Kỳ Phương đã đón đầu:

- Ông Văn Bình có lẽ định hỏi tôi về những chữ trên cái danh thiếp?

- Vâng, cũng gần như thế... Tôi muốn biết ý kiến ông về cái... về sự... nghĩa là về cái việc kỳ dị này: tấm danh thiếp ở trên cuốn sách trước mặt Đường thì ai lên được gác lúc ấy mà lấy mất?

- Tên Thổ chứ còn ai?

- Tên Thổ, nhưng vào đây lúc nào?

- Lúc các ông ở trên gác xuống cả dưới này để đi trình sở liêm phóng...

-Ồ thế ra... thế thì chóng quá nhỉ...

- Vừa chóng vừa tài... Nhưng ông ngạc nhiên cũng không lấy làm lạ. Ai cũng phải ngạc nhiên. Thực là một việc có vẻ hoang đường thần bí cũng như cái án mạng kỳ dị này: tên Thổ làm thế nào lên được đây giết ông Đường mà không một tiếng động, không để một dấu vết, rồi lại làm thế nào ăn cắp được cái danh thiếp để làm gì. Tôi sẽ tìm ra sau và trong khi chưa thấy gì, xin nhờ ông hỏi ông Lê Phong hộ. Chắc bây giờ ông Lê Phong đương suy nghĩ về sự bí mật này nhiều lắm, nhưng tôi thì tôi muốn theo cách giản dị: bắt tên Thổ và đợi nó khai ra hết; như thế tiện hơn.

Bỗng như sực nhớ ra, Phương hỏi Văn Bình:

- À! Ông chưa nói cho tôi rõ: tên Thổ nói tiếng Kinh có sõi không?

- Sõi, nhưng không ai làm là tiếng Kinh của người Kinh được.

- Mặc âu phục?

- Vâng, âu phục xám.

- Ông có thấy gì lạ trong cách phục sức của hãn nữa không?

- Không. Hãn ăn mặc như người thường...

- Ông cố nhớ lại xem... hay để tôi giúp ông: tay hãn có đeo nhẫn?

Bình sẽ reo lên:

- Phải rồi! Có, hãn có đeo nhẫn, ông nói đến tôi mới...

- Nhẫn đeo cả hai tay: cái ở tay trái dát mặt đá và còn cái ở tay phải thì để trần...

Bình tò mò nhìn:

- Vâng, phải rồi, nhưng mà...

Kỳ Phương cười:

- Nhưng tại sao tôi biết, phải không? Ông giỏi chịu đau thực. Quả đấm tay trái của Tăng còn in một lần sâu trên má phải của ông, và một vết tím bầm vẫn còn nằm dưới phía cằm này, thế mà ông đã quên...

Văn Bình chịu ngay là Kỳ Phương có tài nhận xét, và cái tài ấy sắc sảo cũng không thua gì Lê Phong... Anh có ý tiếc rằng Phong không có ở đây để nhận thấy tài trí và phương pháp của người địch thủ đáng sợ này.

Kỳ Phương thuộc về hạng người hành động trong sự suy nghiệm thấu đáo và cẩn trọng, khác hẳn với lối làm việc theo thiên năng của Lê Phong và bởi vậy ít lầm và bước lên bước nào là vững vàng bước đó. Bình nghĩ tới cuộc "tỉ thí" của hai thứ tài năng ấy và tưởng đến câu chuyện Con Thỏ thua cuộc Con Rùa trong thơ ngụ ngôn... Bình tự bảo:

- Ta phải nói cho Phong coi chừng mới được ; Phong cứ hồ đồ thế này thì thế nào cũng để cho Kỳ Phương vượt hãn được rất dễ dàng.

Bốn giờ điểm trên chiếc đồng hồ treo trên tường. Kỳ Phương hỏi Mai Trung:

- Ông thanh tra còn cần biết thêm điều gì nữa không?

Trung lắc đầu:

- Tôi tưởng thế cũng đủ. Thôi bây giờ ta cho đưa cái xác ông Đường vào nhà thương đợi thầy thuốc khám nghiệm lại. Những tang vật tôi giữ để chụp ảnh đính theo tờ trình...

Ông quay lại dặn Huy và Thạc:

- Các ông nếu có giấy gọi thì nên vui lòng đến sở liên phóng ngay, vì có lẽ chúng tôi cần phải hỏi rõ ràng thêm trong lúc dự thẩm.

Kỳ Phương cũng nói:

- Mà nếu có tin gì lạ cũng cho chúng tôi biết ngay.

Trung đưa mắt hỏi Kỳ Phương:

- Tin gì lạ? Ông ngờ rằng còn có thể xảy ra chuyện gì được sao?

- Có lẽ không, mà cũng có lẽ có. Ta nên nhớ rằng tên Thổ này kỳ quặc lắm. Tôi thì tôi sợ rằng còn có thể xảy ra nhiều chuyện mà nhiều chuyện chẳng lành nữa kìa.

GÓI THUỐC LÁ

Thế Lữ

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Chuyện Chẳng Lành

Bốn giờ 35.

B

Cái xác chết trên gác người ta đã đem cáng vào nhà thương gần đây. Phố Richaud vẫn vắng ngắt. Một, hai bóng người qua lại thưa thớt ở xa, tận đường Hàng Bông. Một chút ánh sáng yếu ớt của ban mai thông thả lan khắp nơi. Trời tạnh ráo và hứa một ngày không đến nỗi bức lắm.

Người nhà 44 bis đã dạn với tấn kịch bi thảm và bí hiểm đè nén tâm trí, trong mấy giờ khuya khoắt và nặng nề. Họ mệt mỏi đến nỗi không muốn tìm hiểu một ý nghĩ bối rối nào. Câu nói của Kỳ Phương tuy là một lời báo hiệu dị thường, lúc khác sẽ khiến họ bị lung lạ chơn, nhưng lúc ấy chỉ có một hiệu lực chậm chạp và yếu ớt.

"Tôi còn sợ xảy ra nhiều chuyện, mà nhiều chuyện chẳng lành nữa kia".

Câu ấy chỉ thêm một phần bóng đen vào cái đêm tối quá dày đặc từ trước. Cho nên lúc bọn nhà chuyên trách điều tra xong ra về cả, thì ông cụ Lương và hai người trẻ tuổi xuống nhà dưới, im lặng ngồi gần nhau như không còn một ý nghĩ gì.

Bọn phóng viên báo Thời Thế cũng vừa ra khỏi, chỉ còn Văn Bình ở lại ghi nốt mấy điều cần cho bài tường thuật, rồi về sau...

Một hơi thở dài của ông cụ làm Thạc giật mình ngẩng đầu lên, nhưng Huy bỗng ra hiệu cho đừng ai lên tiếng, Huy mắt mở lớn, miệng mím lại, trở một ngón tay lên gác và lắng tai nghe.

Bình ngừng bút, cũng ghé một tai lên. Anh nhận thấy có những tiếng bước chân đi, rồi tiếng vấp chạm vào một chiếc ghế. Im một lát, tiếng chân lại kéo lê trên sàn gác từ giữa tới góc nhà.

- Trên gác... còn đèn không?

Câu hỏi của Huy nhỏ quá, phải đoán ra mới hiểu. Thạc khẽ đáp:

- Không, tôi vặn tắt cả rồi. - Mặt anh xám đi như đồ chàm, anh đưa mắt nhìn hai bên, thấy người kia cũng thế.

Một tiếng động nữa ở phía kê những hòm quần áo.

"Người lạ mặt" trên gác hình như lục lọi gì.

Hốt nhiên, Thạc đứng lên chạy vụt về phía cầu thang, và tiếng chân nện trên bậc làm rung chuyển cả sự hoảng hốt...

Tức khắc Bình và Huy cũng chạy lên theo.

Tiếng Thạc quát tháo vang lên trong mấy tiếng tát đánh và tiếng kêu khóc:

- Ấy, con lạy cậu, con lạy cậu.

- Con bò! Mà làm gì trên này?

Thạc lôi một người ra giữa nhà thì Bình và Huy nhận ra là thằng nhỏ.

- Mà lên đây làm gì? Đồ khốn nạn!

Thằng nhỏ đưa hai cánh tay khuỳnh che đỡ trận đòn giáng trên đầu nó, vừa khóc, vừa nói:

- Con lên để quét nhà với thu dọn...

- Thu dọn cái gì bây giờ?

- Dạ, con tưởng... cũng như mọi hôm.

Thì ra đó chỉ là một việc tự nhiên, một việc thường ngày, mà trong trường hợp khác thường này họ quên không nghĩ ra.

Thạc bực tức đuổi thằng nhỏ xuống rồi ra cửa sổ trông tả trông hữu như vẫn còn nghi ngờ.

Huy và Bình toan đến sau anh, bỗng anh quay ngoắt lại gọi lớn:

- Nhỏ! Nhỏ! Nhỏ!

Thằng nhỏ chưa kịp xuống, nhưng anh cũng vội giục:

- Bình, Huy, giữ lấy nó ở đây... Giữ lấy nó!

- Cái gì thế?

- Thì cứ giữ lấy nó đã... Tôi vừa trông thấy một đứa rình dưới đường.

- Nhưng mà...

Thạc không nghe nữa, đâm bổ xuống thang:

- Hừ, quân khốn nạn... Các anh giữ lấy thằng nhỏ, nghe chưa?

Hai người trên này nghe theo, giữ chặt lấy tên đầy tớ, kéo nó ra cửa sổ nhìn xuống thì chỉ thấy Thạc cắm cổ chạy về phía hàng Bông như một thằng cuồng, và rẻ ngoặc vào ngõ Hội Vũ.

Thạc đứng lại lớn tiếng:

- Nó chạy vào ngõ Hội Vũ rồi..

Bình hỏi:

- Nó là ai?

- Đưa đứng rình chờ ai... Ngõ này có những ba đường vào, phải đón đầu mới được.

Bình vội gọi:

- Thế thì để tôi xuống, anh Huy cứ giữ thằng nhỏ ở đây...

Bình chạy xuống cuối phố, ngược lại với đường của Thạc, rẽ về tay phải và xông vào cái lối ngõ Hội Vũ ăn ra đường Phố Nhi. Bình không gặp một bóng người nào, tuy lúc ấy trời cũng đã sáng.

Đến ngã ba, anh chực rẽ về ngõ ra Hàng Bông thì chợt trông thấy Thạc nằm gục xuống một bên cổng nhỏ. Đó là cái cổng dẫn tới một dãy nhà khuất và tối tăm.

Bình chực đỡ Thạc dậy, bỗng lùi lại kêu:

- Ô này!

Máu nhuộm đỏ cả một cánh tay áo của Thạc, và một con dao cắm ngập trên bả vai anh ta.

Đôi mắt kính dị của Bình bỗng lại trông thấy một mảnh giấy trắng bên thân hình rũ xuống và lúc ấy bất tỉnh.

Đó là tấm danh thiếp trên có những chữ X. A. E. X. I. G. viết bằng bút chì, Bình nhận ra chính là tấm danh thiếp biến đi một cách bí mật lúc nãy.

Lật mặt sau, Văn Bình đọc thấy hàng chữ in tên người Thổ Nông An Tăng...

Mắt Bình mở trừng trừng như chưa tin hẳn cái cảnh mình trông thấy là thực.

Việc xảy ra đột ngột quá, nhanh chóng quá. Người thiếu niên trai tráng, bạn của anh, vừa mới trò chuyện với anh không đầy năm phút trước, thế mà bây giờ đã thành một cái xác tội nghiệp, nằm gục bên vệ đường. Anh rùng mình lên, ngơ ngác nhìn mấy ngả đường ngõ vắng. Trong khoảng khắc, anh thoáng có cảm giác rất kinh khủng như thấy sự huyền bí độc ác còn lẫn quất đâu đây. Anh nghĩ ngay đến tên Thổ, và tưởng tượng cách hành động táo bạo của nó: nó rình ở dưới nhà, bị Thạch trông thấy, lừa cho Thạch đuổi theo đến ngõ hẻm, quay lại, lạnh lùng giết Thạch rồi biến đi.

Anh không tưởng đến sự tìm bắt hung thủ vì anh tin chắc là không thể bắt được, và cũng không nghĩ đến sự hô hoán lên. Sự kinh ngạc ban đầu đã qua, anh quỳ một gối bên Thạch, đặt tay vào ngực thấy tim vẫn còn thoi thóp, tuy vết thương rất nguy hại và máu ra rất nhiều. Lúc ấy Bình mới định được vị trí.

Bình vội đứng dậy, chạy ra phố Richaud gọi Huy báo qua cho biết cái tin dữ dội rồi lập tức chạy về phía nhà thương. Anh gặp với người gác cổng:

- Người ta sắp chết, ông nghe ra chưa?

Nhưng người gác cổng vẫn chưa chịu để cho Bình vào. Anh toan lớn tiếng thì vừa may gặp Kỳ Phương ở trong đi ra cùng với ông thanh tra mật thám. Mai Trung hỏi:

- Cái gì thế, ông Văn Bình?

Bình thuật vắn tắt việc Thạch bị giết. Câu chuyện dứt thì Kỳ Phương bảo:

- Mau lên, hai ông đi gọi thầy thuốc để tôi chạy ra xem... Ngô Hội Vũ phải không?

- Vâng, ngô Hội Vũ.

Năm phút sau, khi Văn Bình, Mai Trung và một viên y sĩ ở nhà thương ra đến nơi thì Thạc đã tắt nghỉ.

Kỳ Phương không để ý đến ai, vẫn chăm chú cúi xuống con dao cắm trên vai Thạc. Chàng ta không giữ vẻ bình tĩnh như lúc ở bên cạnh xác Đường nữa. Hai mắt mở lớn, mày cau lại dưới cái trán tư lự, Phương nhắc lại mãi một câu:

- Quái lạ, quái lạ hết sức!

Một lát, Phương đứng thẳng dậy, lắc đầu thờ dài nói với mọi người:

- Thực quá sức tưởng tượng. Tên Thổ này hình như có ý trêu chọc mình.

Phương giơ tấm danh thiếp ra hỏi:

- Ông Văn Bình đã thấy tấm danh thiếp này lúc nãy phải không?

- Phải.

- Mà chính là tấm danh thiếp trước mặt ông Đường mà các ông kêu mất lúc nãy?

- Vâng...

- Thế là nghĩa lý gì? Một mặt là những chữ X. A. E. X. I. G., một mặt là Nông An Tăng, tên thẳng Thổ... Nó để lại dấu vết của nó sau hai lần án mạng làm gì? Đó là câu đe dọa ư, hay đó là lời nguyền rủa? Hay là một khẩu hiệu bí mật? Hừ! Kỳ dị! Mà sao nó giết cả ông Thạc nữa? Ông Bình, ông thấy thế nào?

Bình thuật lại việc xảy ra từ lúc nghe thấy tiếng động trên gác, Thạc bắt được thằng nhỏ đang tìm tòi gì trên ấy, cho đến lúc Thạc thấy bóng một người mà Bình chắc chỉ là tên Thổ và đuổi theo tên Thổ đến chỗ này.

- Ông có trông thấy tên Thổ không?

- Không.

- Vậy sao ông biết ông Thạc đuổi tên Thổ?

- Tôi đoán thế. Và lại tấm danh thiếp này...

- Tấm danh thiếp này là dấu vết của nó phải. Nhưng...

Phương không nói hết, cúi đầu ngẫm nghĩ một lát rồi lại thở dài:

- Tất nhiên trong vụ này còn có người nữa, có lẽ còn nhiều người nữa, chứ một người chưa dễ có những cách hành động xuất quỷ nhập thần đến thế.

Rồi nhìn Mai Trung, Phương nói tiếp:

- Ông thanh tra còn nhớ đây chớ? Cụ chủ nhà khai rằng có nghe thấy tên Thổ nói và như nói với một người thứ hai. Vậy ít ra trong vụ này cũng có hai người. Hai người cùng nguy hiểm như nhau, cùng giỏi như nhau...

Phương thông thả lấy gói thuốc lá ra, chậm chạp đưa một điếu lên môi, lạng lẽ đánh diêm, để cái diêm cháy gần đến tay mà vẫn chưa châm hút. Cái dấu hiệu trang trọng của sự suy tưởng trầm ngâm ấy khiến cho mọi người đứng gần không ai dám hỏi hay nói một lời nào. Bỗng dưng Phương bảo viên y sĩ:

- Xong rồi! Ông đốc có thể cho khiêng xác ông Thạc vào nhà thương.

Rồi Phương thản nhiên quay đi, đánh một que diêm thứ hai, thở mau những hơi khói đầu tiên, mắt thờ thẫn nhìn lên như cố tìm lấy một ngôi sao còn sót trên bầu trời buổi sớm.

Mai Trung nhẹ tiến gần lại, hỏi nhỏ:

- Thế nào?

Phương nâng đôi lông mày lên nhìn người mật thám như nhìn người lạ.

Trung lại hỏi nữa:

- Thế nào? Ông đã tìm được manh mối gì chưa?

Im một lát, Phương trả lời bằng một câu kỳ dị:

- Năm ngày phải xong một việc phải làm bằng hai, ba tuần hay một tháng! Hừ! Khó khăn! Khó xong được lắm.

- Kia! Việc gì? Xong việc gì?

Phương vẫn một giọng:

- Có khi lâu hơn nữa! Hừ hừ! Thủ phạm thực tài tình!

- Thế ra ông không... ông chưa...

Nhưng Kỳ Phương đã ngắt lời và hỏi đột ngột:

- Ông Mai Trung! Ông có thể tin ở sự tận tâm của tôi được chứ?

-... ?

- Ông có thể trao cho tôi năm người rất lanh lợi trong những bộ hạ của ông được chứ?

- Sao không được?

- Mà những người ấy hết sức lanh lợi?

- Lanh lợi, thông minh, kín đáo, can đảm, đủ.

- Được, vậy bây giờ tôi xin nói quyết rằng thế nào hung thủ hai vụ án mạng cũng bị bắt. Thế nào ta cũng bắt được, mà chỉ có ta là bắt được thôi. Ta đương đầu không phải với một người, một tên Nông An Tăng

nhưng với cả một cuộc hành động ngấm ngầm khôn khéo nữa... Ngay từ phút này, cuộc chiến đấu bắt đầu khai, một bên là bọn giết người cùng theo một hiệu lệnh, một bên là ta. Nhưng ta phải thắng!

- Tôi chắc thế, nhưng... vừa rồi ông nói đến một bọn, đến cái hiệu lệnh. Hiệu lệnh nào?

- Cái hiệu lệnh bí mật trên cái danh thiếp của Tăng, những chữ kỳ dị này nếu không phải là một cái lệnh kín, một ước khoán bí mật, hay một khẩu hiệu gì thì không thể là gì khác được nữa. Việc này tôi còn đương xét, nhưng cấp bách hơn là phải nỗ lực săn bắt được Tăng.

Tôi đã nghĩ được nhiều cách vây đón rất chu đáo, và chắc năm hôm nữa hung thủ sẽ ở trong lưới chúng ta...

Mai Trung có vẻ băn khoăn:

- Nhưng mà ông Lê Phong...

Phương cười:

- Ông không lo. Ông Lê Phong khi bảo với ta chỉ nay mai thành công thì tôi biết ngay một là ông nói ngoa, hai là ông đi lầm đường; cả hai đằng cùng có thể làm cho ông sai lời hứa được.

Lúc người ta khiêng cái xác đi khỏi, Phương vừa liếc trông Văn Bình vừa ghé nói vào tai Mai Trung:

- Một người tin tài Lê Phong nhất, là Văn Bình, mà cũng sinh ngờ bạn và xem chừng muốn dò hỏi phương pháp của tôi. Lúc này ông ta muốn ngỏ ý phỏng vấn tôi nhưng tôi tìm được cách nhã nhặn từ chối.

Trung nghe lời nói mạnh bạo của Phương mới vững lòng và chợt nhận thấy rằng, trong hai vụ án mạng này, ông quan tâm đến Lê Phong hơn là đến hung thủ.

GÓI THUỐC LÁ

Thế Lữ

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Ngón Tay Của Cô Mai Hương

Trong khi đó thì Lê Phong không quan tâm đến ai hết. Tâm trí anh bình tĩnh như không bận về một điều suy nghĩ rắc rối nào?

T

Anh đứng ở cửa sổ trên gác tòa soạn Thời Thế nhìn ra đường. Lúc ấy đã năm giờ sáng. Anh hít hơi thở vào đầy ngực, cánh mũi mấp má, đôi mắt sáng, và miệng hơi mỉm cười. Một cảm giác khoan khoái như thông hoạt chạy trong mạch máu người thanh niên. Anh nghe những tiếng náo động đầu tiên của thành phố về buổi sớm mai và thấy sự sống đáng yêu hơn mọi ngày khác.

Phong vờ vai, ngáp một tiếng uể oải, vào thu gọn những giấy má anh vừa viết và lấy một quyển sách đề lên, gật đầu ra ý bằng lòng, rồi nhanh nhẹn bước vào phòng tắm.

Phong ngắm mình trong cái gương lớn, thè lưỡi chế cái anh chàng đứng trong đó, rồi vừa ngêu ngao hát vừa bỏ quần áo liệng lên cái mắc bên cạnh giường. Nước lạnh mưa trên người làm anh tỉnh táo thêm và quên rằng suốt đêm qua anh chưa ngủ.

Tắm xong, anh gọi người loong toong có mặt luôn ở nhà báo lên dặn:

- Anh sang phòng anh nói với các ông làm việc thật gấp, nghe chưa? Bài của tôi ở trên bàn kia, đem ngay xuống nhà in và phải xong trước bảy giờ rưỡi.

Dặn xong, anh sang căn phòng bên cạnh, đóng các cửa sổ lại, chân tay rũ thẳng, ngực thở từng nhịp dài và đều đặn. Đó là một phép định thần giản tiện anh vẫn dùng để cho tâm trí được nghỉ ngơi một cách hoàn toàn. Phong nhất định gạt ra ngoài trí nghĩ những điều suy xét toan tính. Trong những phút thanh thản ấy; năng lực anh, não cân anh cũng như thân thể anh, chẳng khác gì một cái máy không chạy, để dành sức hoạt động cho sau này. Đó cũng là một trong những phương pháp làm việc kỳ dị của Phong. Chẳng biết thực có ích gì không, song anh tin là có những hiệu quả tốt.

Phong nằm lặng như thế chưa được vài phút, bỗng nghe thấy tiếng Văn Bình vừa lên vừa hỏi người chạy giấy:

- Lê Phong đến rồi à? Đâu? Ở đâu?

- Ông Phong ngủ.

Bình chạy vào, bật đèn lên, trách:

- Ngủ là cái kiểu gì? Trong lúc xảy ra bao nhiêu việc ghê gớm, trong lúc Kỳ Phương với Mai Trung tìm hết cách để gỡ những manh mối bí mật, thì ông Phong của tôi nghiêm nhiên về dưỡng sức ở nhà.

Phong nhắm mắt không nói gì. Bình sấn lại chực dựng Lê Phong dậy:

- Phong! Này anh Phong dậy đi!

Thì Phong đưa một ngón tay lên miệng mỉm cười, nhưng hai mắt vẫn nhắm. Và vẫn giữ nguyên cái dáng lặng lẽ ấy, Phong ôn tồn:

- Làm cái gì háng hái thế? Tôi vẫn biết Kỳ Phương và Mai Trung hoạt động ngay từ phút thứ nhất, còn tôi thì nằm ngủ ở đây... Ủ, thế đã sao?

- Sao? Anh không biết rằng họ quyết tìm được hung thủ trước anh ư?

- Biết. Nhưng không hề gì...

- Sao lại không hề gì?

- Vì họ thua tôi. Số trời định như thế. Mà tôi cũng định như thế. Và lại có gì mà đáng sợ? Cách làm việc của họ tôi biết cả rồi. Phép dò hỏi, đường suy xét, lối lập thuyết của họ tôi cũng biết rất tường tận; đó là những phương pháp cổ điển, chắc chắn lắm, nhưng chắc chắn về sự thành công cũng như về sự thất bại.

- Thế là thế nào?

- Là thế. Anh Bình không nên lo sợ, cũng đừng nóng nảy, anh nên tin ở tôi. Vì tôi biết cả rồi.

- Anh biết hết?

- Biết nhiều hơn mọi người. Hơn Mai Trung, hơn anh, hơn cả hung thủ nữa.

- Hừ! Cái gì? Biết hơn cả hung thủ?

- Phải. Mà tôi biết đích danh thủ phạm là ai rồi. Chỉ có việc giơ tay ra bắt được hãn.

Bình mỗi lúc một thêm lấy làm lạ. Phong có sự sáng suốt khác thường thực. Bình vẫn nhận là thế, nhưng đến việc này, một việc quái gở xảy ra trong mấy giờ đồng hồ, Phong chưa kịp xem xét gì mà đã dám nói quả quyết như thế? Bình lắc đầu: Một là Phong nói khoác, hai là Phong lầm lạc, chứ tìm thấy ngay được hung thủ, hừ! Lại đích danh hung thủ nữa! Thì...

- Anh không tin tôi sao?

Câu hỏi bất chợt của Phong làm cho Bình hơi bối rối:

- Không phải thế... nhưng mà... tôi xem ra việc này...

- Việc này bí mật quá chứ gì? Tôi không cãi, nhưng bí mật đến đâu mà tôi không tìm được ra!

- Phải, nhưng mà... tôi xem Kỳ Phương làm việc chăm chỉ hơn... Anh thì lúc nào cũng đùa cợt.

Phong cười lên mấy tiếng khê:

- Tính tôi thế, biết sao? Và lại họ làm cho tôi thành vui tính.

Phong lúc ấy mới mở mắt. Anh vui vẻ nhìn bộ mặt quan trọng của Bình, trong lúc Bình ngồi ghé xuống cạnh đó.

- Văn Bình ạ, những sự bí mật nhất đối với người tìm thấy manh mối liền thành gián điệp ngay... Không! Anh cứ để tôi nói... Khi biết là việc gián điệp mà thấy người khác còn lập những giả thuyết này trên những giả thuyết nọ, thì ai chả buồn cười. Kỳ Phương là một trí khôn hiếm có, nhưng Kỳ Phương giỏi ở những chỗ khác kia. Ở việc này, ông ta chỉ hơn Mai Trung có dăm sáu bực... Tôi lại hơi khó chịu cho cái lối tra vấn tại trận của họ nữa. Này nhé: hai, ba giờ đồng hồ bắt mọi người ở quanh một cái xác chết mà họ để y nguyên đấy như một cái bù nhìn... Đó là thói quen của bọn chuyên trách, nhưng một người như Kỳ Phương cũng theo thói đó thì tôi không vui lòng. Kỳ Phương thận trọng quá thành ra chậm chạp, và lại có ý câu nệ theo một định kiến rất nguy hiểm vì nó quá thô sơ... Đây cắt nghĩa rõ cho anh hiểu. Ngay từ phút đầu Kỳ Phương tóm được mấy chứng cứ buộc tội cho tên Thổ. Thí dụ: những tiếng nói trong đêm tối, bức thư tôi nói cho họ biết và tấm danh thiếp biến đi... Không, để tôi nói nốt đã... Tôi lấy làm lạ rằng ông ta tin ngay những chứng cứ buồn cười ấy. Anh thử nghĩ coi: một kẻ giết người đã tìm cách lên gác đâm chết Đường mà không ai biết gì, sao lại còn đại dốt đến nỗi nói lên để người ta có thể nhận được tiếng mình?

- Ấy chính vì thế mà tên Thổ đáng cho ta phục. Cái vẻ đại dốt bề ngoài ấy chính là để cho mình phải lấy làm lạ và tưởng đến cơ mưu của một kẻ khác khôn ngoan hơn.

- Tôi cũng đã nghĩ đến cái ý này. Nhưng hình như cái ý ấy không phải của anh, Kỳ Phương bảo anh thế, phải không?

- Phải.

- Tôi tiếc rằng cái ý rất hay đó không có ích gì trong trường hợp này. Tên Thổ là một người không liên can. Không! Là một người ta chưa biết có nên ghép vào với vụ án mạng hay không, nhưng theo tôi thì hẳn không phải là hung thủ.

Lúc ấy Bình mới có dịp nói được cái câu mà Phong chưa để cho ai chen vào:

- Nhưng còn một người nữa bị giết?

- Bao giờ?

- Sáng hôm nay, hồi hơn bốn giờ rưỡi.

- Nhưng ai?

- Thạc.

Phong đang nằm, vùng ngồi thẳng dậy, nắm lấy hai vai Bình:

- Cái gì? Cái gì? Cái gì? Ai bị giết?

- Thạc.

- Thạc! Thạc bị giết! Trời ơi! Trời ơi!Ồ! Trời, thế này thì...

Bình thuật lại cái việc xảy ra ở phố Richaud rồi thở dài:

- Bây giờ thì anh tin rồi chứ?

- Tin cái gì?

- Tin rằng tên Thổ là hung thủ.

Phong không đáp, đứng lên, đi đi lại lại trong phòng, đầu cúi, mày chau, tay nắm lại. Một lát, anh sừng sộ lại cự Văn Bình:

- Sao bây giờ anh mới bảo tôi?

- Thì anh có để tôi nói đâu.

- Thạc bị giết bằng gì?

- Bằng một con dao một. lưỡi, thứ dao gấp bỏ túi như vẫn bán ở các cửa hàng.

- Đâm ở ngực?

- Không, ở vai Thạc... Bên cạnh Thạc tôi tìm thấy tấm danh thiếp của tên Thổ và những chữ bút chì.

- Tấm danh thiếp biến mất lúc trước phải không?

Bình gật. Phong lại đo gian phòng bằng những bước đều và thông thả. Ba phút yên lặng trong đó Bình thấy Lê Phong là một người đáng thương. Mặt Phong lộ ra vẻ cay đắng, bản khoăn vì trăm mối buồn bực. Miệng mím lại, môi dưới run lên, như muốn cãi một sự thực hiển nhiên quái ác. Chốc chốc đầu anh lại lắc mấy cái thất vọng như để cố ruồng đuổi một ý nghĩ lạ lùng.

Bỗng dừng Phong cười rất to, tiếng cười nghe đến mà rùng mình. Đôi mắt " tdiên cuồng nhìn người bạn kinh ngạc trước mặt. anh. Phong sôi nổi nói:

- Văn Bình ơi! Hung thủ trong hai vụ án mạng này quả là một giống vật khôn hơn ma quái! Nhưng chính vì thế mà cuộc thành công của tôi sẽ rục rở, và sẽ khiến ông Mai Trung buồn bực thêm. Lê Phong lại có dịp thắng trận...

Vẻ mặt khó khăn đã thành vẻ mặt tươi sáng. Anh mở cái tủ riêng của anh, lấy áo và mũ, rồi vừa đi giày vừa nói:

- Phải, thế nào tôi cũng bắt được hung thủ! Thế nào cũng bắt được, nhưng anh phải giúp tôi một tay...

- Được.

- Mà công việc quan trọng nhất anh có thể giúp được tôi là... ở luôn nhà báo và mặc kệ tôi, đừng dính đến việc tôi dò xét...

Bình chực nói, nhưng Phong cản lại:

- Không! Thế mới được. Anh đừng bao giờ đến Richaud nữa, vì anh đến thì nguy cho việc của tôi. Vì... vì anh hay hớ hênh lắm.

- Nhưng mà...

- Nhưng không hề gì... Chỉ đến Thứ Hai tôi sẽ không phải giấu anh nữa.

- Nhưng...

- Không! Phải thế mới xong, Văn Bình ạ. Có lẽ tôi phải chiến đấu dữ dội lắm mới thắng được, chiến đấu với tên hung thủ kỳ ảo này... Tôi thú thực ít khi thấy một trí khôn ác hại nào có những thủ đoạn tài tình hơn... Thế mà tôi cũng sẽ thành công, mà thành công nghĩa là thắng cả hung thủ lẫn Kỳ Phương, lẫn Mai Trung và cả sở Liêm phóng.

Phong ngừng lại, vờn tráng sáng sủa của anh thoáng qua một bóng bản khoản:

- Duy có một điều này tôi hơi phiền là: vụ án mạng thứ hai làm cho lời hứa của tôi khó giữ được đúng... Chưa chắc chiều Thứ Hai đã bắt được hung thủ...

Phong vừa nói đến đó thì nghe có tiếng ở phòng bên nói sang:

- Chiều Thứ Hai thế nào anh cũng bắt được!

Rồi một tràng cười trong trẻo cùng sang với một người thiếu nữ tươi đẹp như một bông hoa dưới nắng bình minh.

Phong vui mừng, song không tỏ vẻ nhiệt tình lắm:

- Ô kìa Mai Hương! Cô Mai Hương đến nhà báo sớm nhỉ?

Mai Hương tinh nghịch cúi đầu chào một cách lễ phép khôi hài:

- Vâng Mai Hương đến nhà báo sớm, nhưng không đủ sớm để nghe câu chuyện từ đầu...

- Cô nghe biết chuyện rồi?

- Vâng ạ.

Mai Hương xịu mặt ngay xuống, rồi nửa cười nửa dằn dỗi, cô trách Phong:

- Anh tậ thực, việc như thế mà anh không cho em biết tin ngay... Anh định chiếm lấy công một mình ư? ... Không! Anh cho em giúp anh nhé? Anh sẽ không sai lời hứa với ông Kỳ Phương nữa. Anh phải để em điều tra việc này với, việc hay quá, thích quá; em sẽ giúp anh một tay, một tay nhỏ thôi.

Phong lẳng lẳng nhìn Mai Hương. Lần này không biết là lần thứ bao nhiêu, anh thấy một sự ngạc nhiên êm đềm - và một cảm tưởng lạ lùng rất khó nói. Đôi mắt ngây thơ của người thiếu nữ, nụ cười chân thực đậm thắm và cái dáng điệu óng ả kia là những nét quý báu của một trang nhan sắc không thường, kết bằng mộng và thơ. Mai Hương đẹp như một vẻ hoa, như hạt ngọc châu, thanh cao và tươi sáng. Vậy mà trong cái thể chất kiêu lệ ấy lại có một tâm trí phức tạp, kỳ dị, sâu sắc và tinh ranh. Khi trò chuyện bình thường cô là một người bạn hiền hậu và dịu dàng, nhưng khi có một vẻ lo tính khó khăn, cô là một người cộng tác rất đặc lực. Sau vụ án mạng bác sĩ Đoàn ở trường Cao đẳng là dịp cô tỏ cho Lê Phong biết một chí hướng và một tài năng hiếm có. Mai Hương được

làm nữ trợ bút cho báo Thời Thế, và đem hết lòng hết sức mà phụng sự cái nghề cô yêu thiết tha. Cô là một nữ phóng viên thứ nhất làm việc cho một tờ báo An Nam và cũng là một nữ phóng viên trinh thám có ở nước Nam trước nhất. Nhưng nước Nam là cái nước bình yên quá nên việc trinh thám cô vẫn phải thấy là một việc quá an nhàn. Trong những lúc viết những bài báo phẳng lặng, về những chuyện thường ngày, cô thường bảo Lê Phong:

- Anh Phong này, giá có chiến tranh thì em sẽ làm nữ thám tử ngay, mà nữ thám tử như Mai Hương thì đến Lê Phong làm đối phương cũng khó mà bắt được.

Bao giờ Phong cũng trịnh trọng đáp lại:

- Biết đâu đấy?

Rồi hai người âu yếm nhìn nhau cùng cười.

Rồi việc, nghĩa là rồi những việc điều tra, Mai Hương và Lê Phong thường tạo những mộng tưởng kỳ quặc như thế cho đỡ buồn. Một thứ tình thân mật gây nên giữa hai người làm đậm đà thêm cái tình bằng hữu ngay thẳng. Nhưng hai bên cùng kín đáo, cùng hết sức giữ gìn, cùng có một thứ e ngại khó hiểu mỗi khi thơ thần tưởng đến hình ảnh nhau. Khi giáp mặt thì không bao giờ có một câu nói, một vẻ nhìn hay một tiếng thở dài nào khác ý... Hương lại hay nói đến ái tình để mà chế rễu, tỏ ra thái độ lãnh đạm của một người ưa chủ nghĩa độc thân. Phong biểu đồng tình ngay; anh cũng thường đùa cợt, cũng cho chuyện yêu đương là việc mất thì giờ. Nhưng chỉ cách đó không bao lâu, khi bước về chỗ ở riêng mỗi người lại nhận ra trong tiếng thở dài rằng mình đã nói dối.

Tại sao đôi bạn ấy không giản dị hơn? Tại sao lại cứ lùi xa cái lúc cầm tay nhau noi thực nỗi lòng, và kết liễu những điều mong muốn âm thầm bằng một việc tự nhiên và êm đẹp? Đó là những nỗi éo le mà nhà tâm lý tiểu thuyết sẽ tìm được nhiều câu văn hay để giải thích. Người thuật chuyện này xin bỏ qua những tâm sự rắc rối đó và trở lại với "đầu đề".

Vậy Lê Phong lẳng lẳng nhìn Mai Hương.

Anh nhìn cô như chưa bao giờ một người con trai nhìn một người con gái: âu yếm, mến phục, và ngạc nhiên. Phong mỉm cười:

- Tôi cứ trông cô Mai Hương cũng đủ thấy công việc của tôi dễ dàng đi quá nửa.

Mai Hương nhí nhảnh:

- Có phải không? Em có nhiều phép tài tình giúp anh cơ: em lại dám đoán rằng việc bí mật anh biết gần hết rồi và chỉ tìm chứng cứ nữa là thành công.

- Đoán đúng lắm. Nhưng sao cô đoán được?

- Sao? Tại em là đàn bà chứ sao? Đàn bà họ có những linh giác mà đàn ông các ông ít người có. Nhưng giảng nghĩa ra hơi dài một chút, bây giờ xin anh cho biết đầu đuôi cả hai vụ án mạng đi...

Cô kéo ghế ngồi, bàn chân nọ bắt chéo trên bàn chân kia, đầu hơi nghiêng, đôi mắt rất tinh anh, một bàn tay dẻo dăng nhẹ đỡ lấy một bên má.

Lê Phong bảo Văn Bình thuật lại hộ.

Anh cũng đến ngồi trên một chiếc ghế, đôi mắt lim dim hé mở, ôn lại các việc kể ra theo lời kể rành mạch và tường tận của Văn Bình.

Anh thỉnh thoảng lại gật đầu, còn Mai Hương thì đem hết tinh thần ra ghi lấy từng điều mảy may trong câu chuyện.

Cái giọng đều đều của Văn Bình khi thuật đến những lời thâ/m vấn ở nhà người chết có một vẻ trang trọng khiến Lê Phong mỉm cười. Bình không bỏ sót một điều quan trọng nào, và cố chú ý cho Mai Hương nhận thấy cách điều tra khôn khéo của Kỳ Phương. Phong vẫn mỉm cười, lấy

một điều trong gói thuốc lá trên "đi - vắng" châm hút, đợi cho Văn Bình kể nốt. Mai Hương chợt hỏi Văn Bình:

- Anh có thấy gì lạ ở cái chìa khóa cửa ở nhà dưới không?

- Chìa khóa nào?

- Lúc này anh bảo rằng ông cụ lẩm cẩm.

- Phải.

- Ông cụ đánh rơi chìa khóa?

- Phải, đánh rơi sau khi khóa cửa cẩn thận.

- Mà khóa cửa sau khi nghe thấy những tiếng... những câu tiếng Thổ nói bên ngoài?

- Phải.

Mai Hương nhú mày lại nói thêm:

- Nhưng ông cụ chắc chắn rằng chính ông cụ đánh rơi chứ?

- Ông cụ nói thế, tôi cũng không hỏi cẩn thận.

- Được, xin anh kể tiếp đi.

Khi Bình kể đến vụ án mạng thứ hai thì đến lượt Lê Phong Hỏi:

- Sau khi đem xác Đường vào nhà thương, mọi người ngồi cả dưới nhà?

- Phải... mọi người nghĩa là ông cụ, Thạch, Huy và tôi.

- Không ai ngờ. Vì thế lúc nghe tiếng động thì...

Phong gật đầu:

- Thì ai cũng phải sừng sốt, tôi hiểu. Nhưng giá tôi ở đấy thì tôi không lấy làm lạ, và có lẽ cũng không sinh ra chuyện lôi thôi...

Bình ngạc nhiên:

- Thế là thế nào? Anh không lấy làm lạ? Thế ra thằng nhỏ ở trên gác anh đã biết?

- Phải. Vì chính tôi dặn nó lên...

- Anh dặn nó lên, dặn bao giờ?

- Dặn riêng nó lúc tôi còn ở đấy.

- Ồ! Nhưng anh bảo nó lên làm gì?

- Để tìm cho tôi một vật mà tôi chưa có thì giờ tìm... Nhưng không hề gì. Ai nghe thấy tiếng động trên gác trước?

- Nhưng mà...

- Không, anh hãy trả lời tôi đã. Ai nghe thấy trước nhất trên gác có tiếng động?

- Huy à? Sao không Thạc hay ông cụ?

- Sao anh lại hỏi tôi thế?

- Không sao cả. Vậy thằng nhỏ lên tìm cho tôi một vật trên gác, chưa tìm thấy đã vô ý để dưới nhà biết... Người ta ngờ cho nó có liên can phải không?

- Thoạt tiên thì không ai ngờ, nhưng lúc Thạc thấy người rình dưới đường thì bảo chúng tôi giữ lấy nó...

Phong mỉm cười:

- Thì ra trong vụ này có: người Thổ, người lạ mặt mà ông Mai Trung bảo có đi với người Thổ và thằng nhỏ tội nghiệp của tôi. Họ có bắt giam nó không?

- Không, nhưng bảo phải coi chừng kéo nó trốn.

- Nó không trốn đâu mà sợ... Nhưng tôi để nó đấy. Lúc Thạc xuống đuổi tên Thổ, như anh tưởng, thì anh với Huy còn bận giữ thằng nhỏ Ophải không?

- Phải. Lúc chạy ra đến cửa sổ nhìn xuống thì chỉ thấy Thạc đuổi rẽ vào ngõ Hội Vũ. Ngõ Hội Vũ có nhiều ngả, mà lúc ấy vắng người. Tôi liền chạy xuống để đón đầu ở lối ra cửa Nam; tôi đi được lại ngõ này, đến chỗ ngã ba thì thấy Thạc nằm ở đó... Thạc bị đâm nặng lắm nên chưa kịp cứu chữa đã chết rồi.

- Lúc anh đi cầu cứu thì cả viên y sĩ nhà thương cũng cùng ra với Mai Trung và Kỳ Phương?

- Phải. Việc nguy kịch quá, tôi tưởng đợi khiêng Thạc vào thì quá muộn, nên cố nài ông y sĩ ra theo... Nhưng cũng không kịp.

- Được, anh chắc Thạc chết hẳn rồi chứ?

- Làm thế nào được? Anh có điều gì nghi ngờ?

Phong lắc đầu:

- Không ngờ gì... Nhưng... Hừ... Hai án mạng có đủ các vẻ bí mật như nhau... Có đủ các trường hợp dị kỳ và cùng có một dấu hiệu...

Rồi Phong bỗng hỏi:

- Cái danh thiếp bên cạnh Thạc anh nhận rõ ràng là cái danh thiếp lúc trước ở trước mặt anh Đường chứ?

- Phải. Tôi cầm lên xem cẩn thận...

- Có sáu chữ tắt: X. A. E. X. I. G. phải không?

- Phải. Đúng như thế...

- Mà mặt sau là Nông An Tăng? ...

- Phải. Tên thẳng Thổ. Đó là một hành vi táo tợn, anh đừng nên coi thường.

Phong kéo một hơi thuốc lá, thở lên trần nhà, nói lửng lơ:

- Tôi không coi thường, nhưng tôi không sợ..

Tôi đang nghĩ xem cái mưu tôi định để tìm gặp tên Thổ còn chỗ nào khuyết điểm không? Nghĩ kỹ rồi: không khuyết điểm... Thế nào tôi cũng bắt được tên Thổ để đối chứng trong vụ này.

Phong đưa mắt hỏi Mai Hương:

- Cô còn phải hỏi thêm anh Bình điều gì nữa không?

Mai Hương lắc đầu và chăm chú gạch bút chì dưới từng chữ cô vừa chép.

- Cô có thể đi ngay với tôi được chứ?

Mai Hương gật đầu. Phong liền đứng dậy mặc áo, lấy mũ, rồi trước khi cùng Mai Hương bước ra, anh dăng từng tiếng bảo Văn Bình:

- Anh ở nhà báo suốt ngày hôm nay, viết thêm những đoạn cần vào bài tường thuật của tôi, và không được đến Richaud một lúc nào cũng không được đi đâu một lúc nào, ăn cơm ở nhà báo, anh nghe chưa?

Giọng nói của Phong có vẻ rất nghiêm trang. Không để Bình cãi, Phong tiếp:

- Anh sẽ ngạc nhiên hết sức, nhưng không được tìm hiểu gì... Không được hỏi han tôi trước khi tôi tự phân giải cho anh hiểu và đây là một

điều tối quan hệ anh phải làm ngay tức khắc.

Rồi nhìn thẳng vào mặt Văn Bình, Phong nói như người truyền lệnh:

- Sau bài tường thuật, sau đoạn thuật vụ án mạng thứ hai, anh nghe chưa, anh thêm một "tin sau cùng" ở trang khác...

- Tin gì?

- Một tin hết sức quan trọng, vậy phải in chữ to...

- Được, nhưng tin gì?

Phong thản nhiên đọc:

- "Tin sau cùng: Vết thương ông Đinh Võ Thạc tuy nặng đến nỗi ngắt đi rất lâu! - Kia, anh biên đi... - Đến nỗi ngắt đi rất lâu, nhưng nhờ công cứu chữa kịch liệt, chúng tôi mong rằng ông có thể sống được"

Bình đặt bút xuống, trợn mắt nhìn Phong:

- Có thể sống được? Thạc chết rồi kia mà!

Phong nhún vai lờm:

- Ừ chết rồi, thế đã sao? Anh lôi thôi lắm!

- Tôi bảo thế thì anh cứ biết thế...

- Nhưng mà...

- Chậc! Nhưng cái gì? Thạc chết rồi, tôi biết. Có lẽ họ đã cho vào nhà xác và đợi giờ mổ tử thi nữa cũng chưa biết chừng... Nhưng anh cứ đăng báo là Thạc chưa chết, anh nghe không?

Thấy cả Mai Hương cũng không hiểu ý, Phong cười:

- Tôi muốn dùng người chết để bắt người sống. Cô cũng giúp tôi nhé, nghĩa là cũng đừng ngạc nhiên chi hết. Tôi bảo thế nào, cứ nhắm mắt mà nghe... Cô có chịu thế không?

Mai Hương gật.

- Thế thì được lắm. Cô giúp tôi một tay nhỏ, nhưng một tay rất mạnh... Hay nói cho đúng, cô giúp tôi một ngón tay cũng đủ rồi... Ngón tay của đàn bà! Bao nhiêu sức mạnh!

Phong không chú ý đến sự kinh ngạc của Bình lắm, tránh chỗ cho Mai Hương ra trước, quay lại nheo mũi, nháy mắt đăm Bình một cái nhẹ, ngả mũ chào rồi ra.

Mười lăm phút sau, chuông điện thoại kêu, Bình nhắc ống nghe và nhận được tiếng Phong gọi:

- Văn Bình hả? Lê Phong đây. Vừa đến nhà thương. Anh nghe tôi dặn nhé: Bỏ "tin sau cùng" đi, nhưng ngay trong bài tường thuật phải nói rằng Thạc chưa chết, và thầy thuốc hy vọng rằng đến sáng thứ hai Thạc có thể nói được. Sáng thứ hai nói được, anh nghe ra chưa?

- Rồi.

- Vậy sáng thứ hai, ông Đinh Võ Thạc mới có thể khai nhiều điều quan trọng. Anh nhớ chưa?

Bình vừa ghi những lời Phong lên giấy vừa càu nhàu:

- Rồi, còn gì nữa không?

- Hết. Cô Mai Hương muốn dặn anh mấy điều.

Tiếng Mai Hương vui vẻ ở đầu dây:

- Anh Bình làm ơn cho người đến nói với ba em rằng em không về nhà hôm nay... Cả hôm nay, ngày mai, và ngày kia. Tối thứ hai việc của

em mới xong... Thôi chào anh nhé.

Bình cười, mắt mơ màng, se sẽ lắc đầu...

Bỗng chuông tê - lê - phôn lại gọi.

- Văn Bình! Văn Bình! Thêm mấy hàng chữ lớn ăn thông hai cột:
"Bản báo phóng viên Mai Hương và Lê Phong hứa sẽ tìm ra manh mối vụ này trước sở Liêm Phóng, mặc dầu sở Liêm Phóng có thêm một lực lượng có giá trị nữa là nhà trinh thám đại tài Kỳ Phương ". Thôi! Làm việc đi, đừng vẩn vơ nữa.

GÓI THUỐC LÁ

Thế Lữ

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Cuộc Tỷ Thí Bằng Mơ

Thời Thế hôm đó ra sớm hơn mọi ngày thường, cũng như mỗi lần có một tin quan trọng. Trong lúc các báo khác chưa ngờ gì hết hay chỉ phong phanh thấy việc xảy ra, thì việc án mạng dị kỳ này đã tường tận thuật lại trên báo Thời Thế. Thực là một tin đột ngột, một chuyện bí hiểm mà vai chủ động có một tài lực hiếm có làm kinh ngạc khắp Hà Nội khi báo phát hành. Những đầu đề rất lớn:

T

"Hai vụ án mạng trong một đêm. - Hung thủ xuất quỷ nhập thần và khinh thường pháp luật - Nhà thám tử Kỳ Phương cùng với bản báo phóng viên cùng điều tra!" và những hình chụp in với bài tường thuật làm cho mọi người chú ý đặc biệt đến vụ này.

Kỳ Phương lúc vừa ăn cơm sáng ở nhà Mai Trung xong, ông ta đang ngồi giở đọc lại những cột báo Thời Thế, trong đó nhà báo nhắc đến danh hiệu mình bằng những lời trân trọng không phải là không có đôi ý mỉa mai. Phương gật gù rồi đưa cho Mai Trung xem một đoạn của Lê Phong viết:

"... Có thể gọi vụ án mạng ở Richaud và ở ngõ Hội Vũ là một bài tính đồ rắc rối và... dễ làm. Năm câu hỏi quan trọng sau này vừa làm tối tăm những manh mối rất lạ lùng, vừa như những lời báo cho người ta mau giải đáp được.

1/ Trên mặt tấm danh thiếp có một hàng chữ X. A. E. X. I. G., những chữ ấy có nghĩa là gì?

2/ Hung thủ có phải đích thực là tên Nông An Tăng không?

3/ Hung thủ làm thế nào lên vào giết người được. mau chóng thế?

4/ Hai vụ án mạng có liên lạc với nhau không?

5/ Vụ án mạng thứ hai có ích hay có hại cho hung thủ?

"Năm câu hỏi đó hiện nay sở Liêm phóng chưa thể đáp được và hình như cũng không cần để ý đến vội. Ta không nên lấy làm lạ vì đó là lỗi làm việc của một bậc kỳ tài mà ai cũng biết tiếng: Ông Kỳ Phương. Ông Kỳ Phương là người cẩn thận, hành sự có một phương pháp vững chãi và lời quyết đoán ít khi sai lầm. Trong vụ này ông hứa trước với chúng ta sẽ tìm thấy hung thủ trong vòng năm hôm. Đó là bước đi rất chắc chắn không sợ xảy chân, nhưng chúng tôi thấy ông cẩn thận quá. Tên hung thủ mà ông cho là giỏi giang, quỷ quyệt kia chỉ là một người như mọi người...

"... Cùng với sở Liêm phóng, bản báo phóng viên đương điều tra. Bản báo cũng hứa tìm được hung thủ như ông Kỳ Phương, nhưng kỳ hạn ngắn hơn: chỉ nội ngày thứ hai tới đây, nghĩa là cách vụ án mạng hai ngày. Bản báo sẽ tìm được kẻ giết người và cắt nghĩa các điều bí mật. Hiện giờ bản báo phóng viên đã tìm thấy gần hết các manh mối nhưng cần phải "thử lại bài tính" trước khi công bố lên.

Mai Trung bữu môi:

- Hừ! Đã tìm thấy các manh mối! Nhiều lúc tôi đã phải ngờ rằng Lê Phong là anh chàng nói khoác gặp may. Vụ án mạng như thế mà hăn bảo là... hừ... hừ!

Ông nhún vai để thay cho những lời ông không nói nốt.

Kỳ Phương lẳng lặng đọc tiếp bài báo.

Bỗng ông ta chặc lưỡi một cái rồi cau mày lăm lăm:

-Ồ! Lạ này!

Trung hỏi:

- Lạ cái gì nữa thế?

- Thế này thì lạ thật...

- Nhưng cái gì thế?

Phương đưa tờ báo chỉ vào một đoạn:

- Này, ông nghe đây thì biết:

[i]- "Bản báo lại mong rằng việc điều tra chóng kết liễu hơn nữa, và tin chắc rằng thế nào nội ngày thứ hai các bạn đã biết kết quả công việc của bản báo phóng viên. Sở dĩ dám chắc thế là vì người bị nạn trong vụ án mạng thứ hai là ông Đinh Võ Thạc chưa đến nỗi thất vọng lắm. Vết dao đâm tuy rất nặng, ông mất nhiều máu quá, nhưng nhờ công cứu chữa kịch liệt của một vị bác sĩ đại tài, chúng tôi chắc rằng ông sẽ qua khỏi. Theo lời bác sĩ thì chỉ sáng thứ hai ông sẽ nói được và có thể trả lời những câu thẩm vấn đầu tiên. Lời ông Thạc sẽ là những lời rất quan trọng, vì sẽ cho ta biết kẻ giết người chính là tên Thổ Nông An Tăng hay là người khác".

Mai Trung cười gằn, lại cầm lấy tờ báo:

- Thì ra Lê Phong vẫn mờ mịt chưa biết gì cả, vẫn đi tìm những cái huyền bí nào khác trong lúc tên Thổ đang tìm cách lừa lọc cuộc săn đuổi của ta. Nhưng nếu tôi không lầm thì cái mưu của ta không thể nào hỏng được. Khắp Bắc Kỳ, các sở mật thám đã nhận được điện tín của ta chỉ dẫn. Cứ theo phương pháp ấy thì xảo quyệt đến đâu tên Thổ cũng không thoát tay ta. Lúc ấy ông Lê Phong sẽ hiểu cái lầm của ông và không phải bày những mưu kế vô ích nữa. Vì đây hẳn là mưu của Lê Phong, phải không?

Kỳ Phương gật:

- Phải. Ông Lê Phong định phao cái tin Thạch chưa chết để lừa hung thủ đây...

- Nhưng lừa thế nào?

- Ta cứ để yên xem rồi sẽ biết. Điều đáng chú ý là tại sao Lê Phong lại nhất định tin rằng thủ phạm chưa hẳn là tên Thổ? Những chứng cứ hiển nhiên đến thế mà Lê Phong chưa chịu nhận, hẳn cũng có một cái gì đây... Dẫu sao, ta cứ bước của ta ta đi... lẽ phải khi đã phơi bày ra một cách rõ ràng thì không có một trí khôn tinh quái nào làm xuyên tạc được.

Kỳ Phương nhìn thẳng, tay vân vê điệu thuốc lá mà ông ta sắp châm hút, miệng mím lại, một bên mép hơi nhích thành một khóe cười. Ông ta thông thả lấy cuốn sổ tay ra, rồi lẩm bẩm nói:

- Hôm nay thứ bảy, Thứ bảy, chủ nhật, thứ hai, thứ ba, thứ tư... Chiều thứ tư là sớm, không thì sáng thứ năm là hạn cuối cùng ta bắt được Nông An Tăng... Ông đã cho những người chân tay đi các ngã rồi chứ?

- Xong cả rồi.

- Hỏi chỗ trọ của Tăng ở Duvillier thì họ không biết gì thêm ư?

- Không. Họ chỉ nhớ được địa chỉ của gia đình tên Thổ.

- Phải, ở Diềm He, tôi đã biết. Tăng là con một người Thổ bị kết án ngày xưa... Còn chiếc xe hơi của Tăng... xe thuê phải không?

- Không, xe ấy Tăng mượn. Mượn của ai chưa biết, có lẽ không phải là của người ở Hà Nội...

- Ông bảo tìm ngay người có chiếc xe ấy nhé. Ông hỏi được số xe rồi chứ? Vậy tra trong sổ Công Chánh xem. Tên tuổi và chỗ ở của những người Thổ ở Hà Nội, đến chiều nay liệu có hỏi được hết không?

- Được, vì người Thổ ở đây cũng ít.

- Các đường xe lửa đã có người đi dò rồi chứ?

- Rồi. Tôi kén riêng những tay quen việc này nhất.

- Bến Hải Phòng hiện có một chiếc tàu đi Hồng Kông, một đi Sài Gòn và sang Pháp, nhưng không chạy trước ngày Thứ Hai... Ông đã đánh điện cho sở căn cước rồi chứ?

- Rồi.

- Cần phải dặn thêm những người coi việc xuất dương... Hai người đi Diêm He rồi?

- Đi từ sáng hôm nay.

- Còn gì nữa không nhỉ. À, những đường bộ "ra ngoài" cũng canh phòng chu đáo đấy chứ? Ông đã đưa tin cho các nơi ấy chưa?

- Xong cả rồi.

- Được. Ta chỉ còn đợi cho con vật sa lưới và sửa soạn cuộc đối chứng ở ngoài tòa. Vì tôi nhất định đến lúc việ̣m đem ra tòa án, trước mặt Nông An Tăng, tôi mới công bố những lý luận của tôi... và cái lăm của Lê Phong luôn thể.

Giọng nói có vẻ tự mãn, nhưng nét mặt Kỳ Phương vẫn thản nhiên. Chú ý quan sát lắm mới thấy trong mắt và trên khóe miệng thoáng qua một chút tươi cười, Kỳ Phương thở một tiếng dài:

- Phải thú thật rằng tên hung thủ này được sở liên phóng chú ý đến một cách riêng và coi quan trọng như một... thù nhân của cả nước.

Mai Trung cũng nghĩ thế nhưng ông ta không nhớ rõ cái ý chua chát Kỳ Phương để vào câu nói vừa rồi. Một tên giết người tuy phải truy nã thực, nhưng vận động bao nhiêu lực lượng và dùng đến bao nhiêu phương pháp cao đẳng để đối phó với hắn thì kể cũng hơi quá; nếu tên Thổ biết, chắc cũng tự phụ được người ta săn sóc riêng đến mình. Nhưng người

đáng tự phụ hơn, có lẽ là Lê Phong. Vì nếu không có lời cam quyết thách thức của anh chàng này thì chưa chắc Kỳ Phương và Mai Trung phải bận tâm đến thế.

Song đó là những phương pháp quyết liệt, những đường lối cần trọng dẫn tới sự thành công. Kỳ Phương quyết thắng Lê Phong lần này và phần thắng đó cầm chắc. Phương làm việc chu đáo, toan tính hợp pháp, có những tay thành thạo vâng theo lời chỉ bảo và thấy một sự thắng lợi nữa là: Lê Phong tính lầm. Trước hết Lê Phong phạm một lỗi rất lớn theo sự nhận xét của ông ta: Phong chưa dám nói quyết hung thủ là ai. Sự ngờ vực đó có thể làm chậm việc của Phong nhiều lắm. Người phóng viên lại không biết giữ mực thước, tin ở bản năng hơn ở luận lý và bởi vậy, khi đã sai lạc thì sai lạc rất xa. Phong nói là sẽ tìm được hung thủ ngay? Nếu tìm được. thì hung thủ của Lê Phong không phải là hung thủ chính thức. Đó chỉ là một nhân vật để làm chứng sự sai lầm của người phóng viên. Còn nếu Lê Phong tìm hung thủ ở tên Thổ thì tất nhiên không thể bắt hãn trước sở Liêm phóng được. Một nhà báo không phải là một ty có tổ chức hoàn bị để đi nã bắt kẻ gian phi. Đến sở Liêm phóng với cách làm việc chu đáo của Phương mà còn phải điều khiển cuộc săn đuổi mất năm ngày trời, huống hồ một người chỉ hành động ở riêng một thành Hà Nội.

Kỳ Phương ngẫm nghĩ đến những lẽ yên ủi đó thì thấy càng vững tâm thêm. Ông tưởng đến lúc thất bại của Lê Phong và lúc vinh quang của mình rõ ràng trước công chúng. Báo Thời Thế báo trước cuộc. tỉ thí của nhà phóng viên với nhà thám tử, nhưng chẳng biết rồi đây có dám đăng tường tận cái kết quả rục rỡ của Kỳ Phương không?

Gập tờ báo vào, Phương nhìn Mai Trung như một tướng soái nhìn một bạn cầm quân. Ông ta nói:

- Trong lúc ông Lê Phong của chúng ta vất vả theo một cái bóng mơ hồ thì ta chỉ có việc ngồi nhà coi những người thừa hành theo những cơ mưu của ta làm việc cho thật chín chắn. Năm ngày nữa, tên Nông An Tăng sẽ đến đây chịu tội mà ta không cần ra khỏi nhà.

Phương vừa nói dứt lời thì có tiếng chuông điện kêu, rồi một lát người đầy tớ đưa cho Mai Trung một mảnh giấy. Khó lòng tả vẫn tắt được. cử chỉ viên thanh tra lúc bấy giờ. Thoạt tiên ông mở hết sức to đôi mắt bé nhỏ của ông ta lên nhìn mảnh giấy như trông thấy một vật quái gở; đồng thời mồm há ra những tiếng kinh ngạc vẫn ở trong họng; một tay bất giác sờ vào cái túi đựng súng lục còn tay kia thì beo mãi vào mép giấy cầm ở đầu ngón như sợ nó biến đi.

GÓI THUỐC LÁ

Thế Lữ

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Cái Tin Quái Lạ

Phương bước lại sau, đọc qua vai Trung thì trên mảnh giấy đó viết bằng bút chì ba chữ tên Nông An Tăng và ở dưới một hàng chữ hoa, cái câu bí hiểm: X. A. E. X. I. G.

P

Mai Trung quay lại nhìn Kỳ Phương và Kỳ Phương cũng đáp lại bằng cách nói yên lặng giống như thế. Mất đến ba phút, hai người mới tìm được một câu:

- Tên Thổ Nông An Tăng?

Mai Trung quay lại hỏi đầy tớ.

- Mảnh giấy này ở đâu ra?

Tên đầy tớ thưa:

- Người ta đưa cho con.

- Ai?

- Cô ấy còn ngồi ở ngoài phòng khách.

- Sao lại "cô ấy"? Đàn bà ư?

- Vâng.

-Ồ quái lạ! ... Nhưng vào bao giờ?

- Bấm vừa mới vào.

Hai người bạn lại nhìn nhau, Phương hỏi đầy tớ:

- Người ấy có nói gì nữa không?

- Bấm không, thấy con, cô ấy đưa cho con mảnh giấy, con liền vào mời ông con ra, vì thấy cô ấy ngồi ra ý đợi ông con ra tiếp.

Trung cau mày nghĩ ngợi, tay mở cúc túi đựng súng, gạt đầu để điếm lại sự cả quyết, rồi bảo Kỳ Phương:

- Ta cứ ra xem sao.

Ngoài phòng khách, ngăn cách nhà trong một khung cửa, một thiếu nữ ngồi bắt chéo chân đang táy máy nghịch mấy bông hoa cắm trong bình. Người ấy ngẩng lên mỉm cười, cúi đầu chào hai người đàn ông bước ra rồi nhanh nhẹn nói:

- Xin hai ông thứ lỗi, tôi phải dùng cái mưu vô lễ ấy để được gặp hai ông. Từ sáng đến giờ không ai được vào phòng vấn ở đây, nhất là ông Kỳ Phương, ông không để cho một nhà báo nào được giáp mặt. Tôi phải lấy cái tên người mà ông sẵn lòng tiếp ấy để... được may mắn hơn các bạn đồng nghiệp của tôi.

Hiểu vỡ chuyện, Mai Trung nghiêm thêm nét mặt đã sẵn nghiêm của ông ta lại. Còn Kỳ Phương thì chăm chú nhìn coi cuốn sổ mở cô ta cầm ở tay:

Trung hỏi:

- Thế ra cô là người nhà báo?

Cô ta hơi ngả đầu:

- Vâng ạ, phóng viên báo Thời Thế - Cô cũng ở báo Thời Thế?

- Vâng. Cũng như mấy người đến xin phỏng vấn sáng hôm nay...

Kỳ Phương gật gù, thông thả nói:

- Và cũng như ông Lê Phong... Cô... có phải là cô...

Người thiếu nữ đáp liền:

- Vâng, ông đoán đúng lắm. Tôi là Mai Hương đây ạ, tôi đến đây xin hai ông cái ân được phỏng vấn cho báo Thời Thế về vụ án mạng ở phố Richaud.

Trung không xiêu lòng vì nụ cười rất nhã nhặn của người thiếu nữ. Ông ta lạnh lùng đáp:

- Chúng tôi không có điều gì để cô phỏng vấn hết.

Nhưng Kỳ Phương ôn tồn hơn:

- Chúng tôi rất lấy làm tiếc không tiện trả lời những câu hỏi của cô trong lúc này. Trong vụ án mạng, ý kiến của chúng tôi về đại cương thì quý báo biết rồi, hung thủ chính là Nông An Tăng mà cô đã mượn tên một cách khôn khéo để bắt chúng tôi ra...

Mai Hương cười:

- Xin lỗi hai ông. Đó là một cách bất đắc dĩ.

- Hung thủ là Nông An Tăng, và chỉ có thể là tên Thổ ấy thôi.

- Vâng, nhưng giết ông Đường vì thù đã đành, sao Tăng lại giết cả ông Thạc?

- Vì ông Thạc đuổi theo tên Thổ gấp quá.

- Tên Thổ táo tợn đến thế là vì liều hay vì có gì khác nữa?

- Vì liều cần tháo thân cũng có, nhưng chính vì nó nhân cơ hội ấy để làm kinh hoặc người ta thêm. Tên Thổ có gan mà lại giáo quyệt lắm lắm.

Hương nhìn thẳng vào mặt Kỳ Phương trong lúc Phương nói câu ấy.
Cô lại hỏi:

- Xin ông cho biết qua cách hành động của hung thủ trong hai vụ án mạng này.

Phương lắc đầu nghĩ thầm: " Lê Phong cho người đến dò hỏi ta đây, nhưng khi nào ta để cho hắn biết". Rồi nhũn nhặn ông ta đáp:

- Tôi đã thưa trước với cô rằng tôi rất lấy làm tiếc...

Cô vẫn chưa ngả lòng:

- Hung thủ dự bị vụ án này hẳn từ lâu?

- Điều đó chắc chắn là thế. Nhưng... xin cô thứ lỗi, chúng tôi không thể chiều ý đáp cuộc phỏng vấn của cô hôm nay.

Hương mỉm cười:

- Tuy vậy, chúng tôi cũng xin cảm ơn ông, vì mấy lời quý hóa vừa rồi cũng đủ cho chúng tôi viết được bài phỏng vấn có giá trị. Và muốn tạ lại ông cái ơn đó (cô vừa nói vừa xem đồng hồ tay) tôi xin thay mặt ông Lê Phong mời hai ông chiều nay đúng bảy giờ rưỡi đến nhà thương Phủ Doãn chứng kiến một vụ ám sát nữa.

- Cái gì? (lời Mai Trung hỏi) . Cô bảo gì? Cô có nói đùa hay nói thực đấy?

- Thưa ông Mai Trung, chưa bao giờ tôi ít muốn nói đùa bằng lúc này.

-Ồ ồ! Thế là thế nào?

- Thưa ông, nghĩa là tôi hết sức thành thực mời hai ông đến nhà thương Phủ Doãn bảy giờ rưỡi tối hôm nay.

- Để chứng kiến một vụ án mạng nữa?

Cô vừa bảo sẽ có một vụ ám sát?

- Vâng, hay nói cho đúng, một vụ mưu sát.

- Mà chiều hôm nay, bảy giờ rưỡi?

- Vâng. Ở nhà thương Phủ Doãn, phòng Pasteur B.

- Mà kẻ mưu sát là ai? Và ai sẽ bị mưu sát?

Mai Hương ranh mãnh nhìn hai người đàn ông:

- Tôi cũng rất tiếc rằng chưa thể trả lời hai ông lúc này được. Chỉ xin khẩn khoản mời hai ông đến, và đúng hẹn cho. Ông Lê Phong hình như có hy vọng bắt được hung thủ...

Cô nói rồi đứng dậy:

- Bây giờ xin phép hai ông, tôi phải về nhà thương xem bệnh tình ông Thạc.

Kỳ Phương vội đưa tay hỏi:

- Bệnh tình ông Thạc? Thế ra ông Thạc không chết sao?

Hương nhìn Kỳ Phương một lát mới đáp:

- Vâng, ông Thạc may ra có cơ sống được. Vết thương nguy hiểm, nhưng chỉ làm ông Thạc ngất đi, thầy thuốc sang máu rất nhiều, và chỉ mấy hôm nữa ông Thạc nói được. Thôi xin kính chào hai ông...

Mai Hương đã bước ra tới cửa, Kỳ Phương còn gọi:

- Cô... Mai Hương!

- Ông dạy gì kia?

- Không có lẽ nào! Ông Thạc đã chết thực rồi kia mà! Ông y sĩ cũng nhận thấy như thế...

- Nhưng ông y sĩ lại mới nhận thấy mình lầm.

- Tôi thì tôi cứ tưởng đó là một mưu của ông Lê Phong.

- Thưa ông, nếu ông chưa tin thì xin ông đến nhà thương hỏi lại.

- Được vào thăm ông Thạc chứ?

Mai Hương se sẽ nhếch miệng:

- Các ông thì vào thăm ai mà chả được.

Kỳ Phương cau mày, thở dài rồi bỗng nói:

- Được. Chúng tôi xin cảm ơn cô... Thế nào chiều nay chúng tôi cũng có mặt ở nhà thương để... xem ông Lê Phong bắt hung thủ.

Lúc Mai Trung tiễn người thiếu nữ xong, quay vào thì thấy Kỳ Phương nhìn mình một cách lạ lùng và lăm bẫm:

- Ông Mai Trung ạ, Lê Phong là một anh kỳ dị... tối nay ta đến nhà thương xem. Có lẽ... Lê Phong cải tử hồi sinh được cho người bị giết.

Viên thanh tra mật thám chỉ cho là một câu nói mỉa mai nên không chú ý đến vẻ trầm ngâm của Kỳ Phương lúc bấy giờ.

Mai Hương ở nhà viên thanh tra mật thám ra, vừa đi đến đầu phố thì gặp xe hơi của Lê Phong đến đón. Cô lên ngồi bên, Phong vừa cho xe chạy vừa hỏi:

- Họ đến chứ?

- Vâng, đến.

- Cô làm thế nào gặp được họ?

- Em xưng là nữ phóng viên Thời Thế.

- Chả có lẽ!

- Nói đùa đấy: em lập một mẹo thần tình lắm cơ...

Phong bật cười khi Mai Hương thuật lại câu chuyện đội tên người Thổ lúc nãy. Anh lại hỏi:

- Kỳ Phương có hỏi gì nữa không?

- Có. Trước ông ta còn ngờ, nhưng sau cũng có vẻ tin là mình nói thực.

- Chưa chắc, nhưng họ đến nhà thương đúng giờ là đủ. Tôi chắc may ra thì bắt được hung thủ hôm nay.

- Ngay hôm nay?

- Có lẽ. Vì hung thủ thế nào cũng phải đến nhà thương. Thế nào? Cô đã hỏi các chỗ rồi chứ?

- Vâng. Rồi.

- Đã đưa mấy bức thư của tôi cho trẻ bán báo rồi chứ?

- Đưa cả rồi.

- Cô cũng dặn thêm họ những điều tôi chỉ bảo chứ?

- Vâng.

- Và các việc cũng xong cả?

- Gần xong cả. Anh cứ yên tâm...

Phong cười:

- Công việc từ bây giờ mà đi thì dễ dàng lắm. Cô Mai Hương quả là một bậc kỳ nữ, một tay đắc lực vô song...

Mai Hương cũng cười:

- Chả dám ạ! Ngài dạy quá lời!

- Việc của ta có thể thành công lắm. Hung thủ thế nào cũng bị bắt mà bị bắt chiều hôm nay cũng chưa biết chừng. Sở liêm phóng sẽ thua báo Thời Thế và Lê Phong lại được một phen cười với Mai Hương, để cho ông Mai Trung được. một phen khó chịu.

Mai Hương chợt hỏi:

- Nhưng này anh Phong! Sao anh không cho em biết ý anh?

- Vì chính tôi cũng chưa biết hết. Chỉ có một điều quan trọng, một điều tôi biết rõ và chắc chắn là tên hung thủ. Hung thủ là ai, tôi đã "thấy" rồi. Nhưng tôi muốn để cô nghĩ kỹ, tự tìm ra kia? Bao nhiêu việc chung quanh vụ này, từ cách hung thủ lén vào nhà và những chữ bí mật trên tấm danh thiếp cô đều đoán đúng cả... Cô cứ nghĩ xem, và khi biết được tên hung thủ rồi thì...

Bỗng Mai Hương ngắt lời:

- Chả có lẽ, anh Phong ạ.

- Chả có lẽ sao?

- Em chợt nghĩ ra một người nhưng không có lý gì để bảo người ấy là hung thủ hết...

Cô nhúu mày để theo đuổi một ý tưởng vụt hiện đến:

- Hay là... Này anh Phong! Anh có ngờ cho... anh ngờ Kỳ Phương phải không?

Phong sầm mặt lại, lắc đầu:

- Giá Kỳ Phương là hung thủ thì tiện biết chừng nào, việc của ta thành giản dị lắm! Nhưng trong vụ án mạng này, kẻ phạm tội ác có phải là Kỳ Phương đâu! Hung thủ có tài hơn Kỳ Phương nhiều...

Phong thở dài một tiếng chán nản rồi không có liên lạc gì, anh bảo Mai Hương:

- Sở Liêm Phóng làm việc hăng hái và chu đáo lắm. Các đường lối đều có người kiểm soát rất cẩn thận, rất kín đáo. Nông An Tăng khó lòng ra khỏi Hà Nội được ngay. Đó là một điều đáng mừng, vì ta đỡ mất công đi xa mới tìm được hắn.

Anh mỉm cười:

- Sở Liêm Phóng cũng có ích cho ta một vài việc đấy chứ.

Xe hơi đỗ trước nhà thương Phủ Doãn. Lê Phong và Mai Hương xuống thì lúc đó đã quá một giờ trưa. Anh bảo người thiếu nữ đợi, vẫy người gác cổng ra, thân mật hỏi mấy câu rồi vào trong sân đi rẽ ngay về phòng gác.

Phong ở phòng gác ra cùng với một người sinh viên đi theo. Hai người đến một chỗ vắng cùng đứng lại. Phong hỏi:

- Anh gác cả đêm hôm nay chứ?

- Phải, tôi cùng gác với một anh nữa.

- Một mình anh giúp tôi cũng đủ. Mà như thế lại hơn. Anh nhớ kỹ cho các điều tôi nói với anh sáng nay nhé.

Người sinh viên gật. Chàng ta là một người lanh lẹ, đôi mắt thông minh và tươi cười, nhưng dáng điệu nghiêm trang. Phong vỗ vai người bạn mới đó, dặn một câu sau cùng:

- Điều quan trọng nhất là trừ Mai Trung và Kỳ Phương thì từ giờ đến mai không ai được vào thăm Thạc.

- Được. Nhưng bao giờ Mai Trung đến?

- Chiều hôm nay.

- Lúc họ đến thì đối phó thế nào?

- Đã có tôi. Lúc đó tôi sẽ có ở đây.

- Bây giờ anh còn cần vào nhà mổ nữa không?

- Không cần. Sáng nay tôi chụp đủ các kiểu mặt của người chết rồi. Thôi chào anh, anh cẩn thận cho nhé.

Sắp quay ra cổng, Phong còn dặn dò thêm:

- Anh nhớ đấy nhé. Hết sức giữ bí mật cái chết của Thạc, và không được để một ai biết là Thạc đã chết thực rồi. Không một ai nghe chưa? Đêm nay tôi sẽ thay Thạc nằm ở Pasteur B. Cô Mai Hương sẽ là một người nữ khán hộ hoặc là người ồm ở phòng bên cạnh.

- Được, tôi hiểu rồi, anh cứ tin ở tôi.

Ở nhà thương ra, Phong cùng với Mai Hương rẽ vào nhà 44 bis phố Richaud. Phong gọi Huy bảo:

- Có lẽ đến chiều người nhà anh Đường ở quê mới ra tới Hà Nội. Vậy anh phải nhớ ra ga đón họ, nghe không?

- Nghe rồi.

- Anh phải tìm cách nói cho họ yên tâm và đừng đá động gì đến cái việc anh Thạc bị giết. Còn người nhà anh Thạc thì ít ra đến mai mới tới đây. Anh đánh điện tín cho họ lúc mấy giờ?

- Lúc 10 giờ sáng.

- Cũng nói rằng Thạc bị giết chứ?

- Không! Bị nạn!

- Nhà quê Thạc ở Hà Nam?

- Phải. Ở làng Yên Đỗ.

- Được. Giây thép đến nơi, sớm ra cũng phải mất một ngày phu trạm mới đem đi...

Vậy đối với người nhà Thạc, ta không cần phải giấu giếm. Mai họ biết sự thực cũng không hại gì. Từ sáng đến giờ, những nhà báo nào đến điều tra ở đây?

- Tân Văn, Điện Báo và Thời Thế - Họ vẫn tưởng Thạc chưa chết chứ?

- Phải. Và chắc họ cũng sẽ đăng đúng như báo của anh đã đăng...

- Được rồi. Thế là mọi việc xong xuôi... Thạc chưa chết, và chưa chết thực. Thạc sẽ sống lại, anh nghe chưa?

Rồi bắt tay Huy rất mạnh, Phong quay ra lấy thuốc lá ngậm giữa nụ cười, hớn hở như đứa trẻ được ăn bánh.

Bỗng nhiên anh trở gót, chạy lại nghiêm sắc mặt hỏi Huy:

- À này anh Huy?

- Cái gì?

- Anh trả toi cái bật lửa anh mượn đêm qua...

Huy cau mày:

- Bật lửa nào?

- Cái bật lửa tôi đưa anh lúc ở rạp chớp bóng ấy thôi.

Huy lấy làm lạ hết sức:

- Ô hay! Bật lửa nào? Anh đưa cho tôi bao giờ?

Phong đập vào tay Huy, bật cười:

- Không, nhưng thôi, không hề gì, anh làm ơn bỏ hộ tôi cái bộ mặt mán rùng kia đi...

Anh lấy diêm châm thuốc, chạy đến cạnh xe, vịn chắc tay lên hai bên cánh cửa chưa mở rồi nhún người nhảy vào nệm.

Cả Mai Hương cũng không hiểu gì hết. Cô mỉm cười trông những điệu bộ nhí nhảnh của Phong, trông bằng đôi mắt khoan dung và âu yếm.

Anh cho xe chạy qua Hàng Da, rẽ tay trái rẽ về phố Đường Thành qua cửa Đông, Gầm Cầu, rồi đỗ lại trước hàng cơm Joseph.

- Đói lắm rồi. Chúng ta đi bồi bổ lại sức đã. Mời cô Mai Hương vào đây.

Trong lúc đợi bồi đem món ăn, Phong mở mấy tờ báo nhi đồng của nhà hàng ra xem những hình vẽ. Anh có vẽ một người vô sự không còn công việc gì khác hơn là đọc những chuyện ngộ nghĩnh để sửa soạn ăn một bữa cơm ngon.

Mai Hương đợi đến lúc uống cà phê mới hỏi:

- Này, anh Phong! Lúc này anh đòi anh Huy cái bật lửa để làm gì?

- Để châm thuốc lá.

- Nhưng anh có bật lửa đâu mà đòi? ..

- Đòi để cho Huy ngạc nhiên.

Người thiếu nữ không cho câu nói là dở hơi, cô nhè nhẹ gật đầu ra ý hiểu.

Phong nói:

- Mai Hương có thấy bộ mặt của Huy lúc tôi đòi cái bật lửa không nhỉ?

- Có. Mà đến em lúc ấy cũng phải lấy làm lạ, nữa là Huy.

- Đó là một cách đùa cợt rất có ích, sau này Huy sẽ hiểu rõ... Và đó cũng là một cái mưu mẹo láu lỉnh tôi thử lại lần thứ hai Mai Hương ạ, tôi vẫn cứ thấy đời giản dị quá, và sự bí mật chỉ có một nghĩa nghèo nàn đối với tôi trong những lúc bình tĩnh này... Tôi mong cho việc rắc rối gấp trăm lần, mà việc lại quá rõ ràng, quá đơn sơ để cho tôi không được vất vả... Trong lúc sờ liêm phóng với hai tướng soái của sở ấy xuôi ngược hết đây cùng đó để tìm hung thủ, thì tôi chỉ có việc ngồi đây, hút thuốc lá, để nghĩ đến tên hung thủ mà tôi sẽ tóm được đêm hôm nay. Lúc này thì tôi còn ngờ, nhưng bây giờ thì sự thành công thực chắc chắn. Đêm nay hung thủ sẽ bị bắt trước mặt một nhà thám tử có đại tài: Kỳ Phương, một nhà thám tử cũng gần có đại tài là ông Mai Trung, thanh tra sờ liêm phóng.

Một người bồi đi nhanh lại chỗ Phong ngồi rồi thưa:

- Ở nhà báo Thời Thế gọi tề - lê - phân hỏi ông.

Phong sang buồng bên nghe thì nhận được tiếng Văn Bình, Văn Bình nói như người kêu cứu:

- Lê Phong hờ? Bây giờ mới đến đây à?

- Ủ. Vừa mới ăn cơm xong. Gì thế?

- Nông An Tăng! ...

- Nông An Tăng làm sao?

- Nó vừa đến tòa soạn.

Phong không đổi giọng, thản nhiên bỏ điều thuốc ra khỏi miệng:

- Nó đến tòa soạn?

- Phải. Tôi thấy có tiếng hỏi dưới cổng, chạy ra cửa sổ thì nó đang hỏi người loong toong.

- Hỏi ai?

- Hình như hỏi anh. Hẳn đến tìm anh! Thế mới lạ!

- Ủ, nói mau lên, thế rồi sao?

- Tôi lập tức chạy xuống, qua phòng trị sự bảo mấy người ra giúp sức, suýt nữa bắt được nó, thì nó nhảy lên xe hơi chạy trốn. Anh đợi tôi nhé, tôi lại đây!

Phong không nén được giận, bật lên tiếng gắt:

- Đồ tồi!

- Kìa anh mắng tôi đấy à?

- Chứ gì! Mà anh đến đây làm gì?

Anh bực dọc để ống nghe xuống rồi ra ngồi chỗ cũ, vẻ mặt hầm hầm. Mai Hương hỏi, anh chỉ trả lời nhát gừng, và cứ thế đến hơn năm phút.

Bỗng anh nhíu mắt lại, gật đầu mấy cái rồi lẳng lặng nhoen miệng cười:

- Văn Bình thực là một đồ tồi, làm hỏng việc của tôi mấy lần. Nhưng không hề gì. Ra anh chàng vẫn còn cảm tên Thổ: bị mấy quả tống đáo để như thế cũng khó quên được ngay.

Phong xem đồng hồ đeo tay:

- Hai giờ rồi. Hai giờ chiều ngày thứ bảy...

Anh nhắc lại để tự nhủ rằng mình không lầm.

- Hai giờ chiều ngày thứ bảy. Hừm! Chóng thực! Việc án mạng mới xảy ra không đầy mười bốn giờ đồng hồ. Vậy mà tôi cứ tưởng đã lâu lắm. Bởi vì tôi không ngờ rằng chỉ nội đêm nay là bắt được kẻ giết Thạch và Đường.

Phong ký tên vào cuốn sổ tháng của nhà hàng, rồi toan cùng với Mai Hương bước ra thì Văn Bình vừa tới, vẻ mặt ngơ ngác trước sự điềm tĩnh của Lê Phong:

- Anh Phong! Đi đâu bây giờ? Tên Thổ Nông An Tăng...

Bình chưa nói dứt lời, Phong đã ngắt:

- Nông An Tăng đến tìm tôi ở Thời Thế chứ gì.

- Đến tìm hay đến dò anh cũng không biết chừng, vì tôi thấy mặt nó đầy những sát khí...

- Đối với anh thì cái việc gì cũng ghê gớm. Có lẽ anh cho là tên Thổ chực hại tôi nữa cũng nên.

- Biết đâu đấy! Bây giờ đối phó thế nào?

- Đối phó với ai?

Bình ngạc nhiên:

- Còn với ai nữa? Anh vẫn có ý tìm tên Thổ kia mà?

- Ủ, thế sao?

- Còn sao nữa. Tên Thổ vẫn ở Hà Nội, chưa trốn ra ngoài...

- Tôi biết rồi. Không những Nông An Tăng chưa trốn, mà lại còn muốn gặp tôi nói chuyện thân mật nữa kia!

Bình trách:

- Bây giờ mà anh còn nói đùa.

- Kìa tôi có nói đùa đâu. Nông An Tăng nếu không hẳn muốn nói chuyện thân mật với tôi thì ít ra cũng muốn nói chuyện... tâm sự. Ngoài ra không còn ý gì khác nữa, đó là điều khó hiểu đối với anh thực, nhưng không hề gì. Anh cứ chịu khó chờ đến đêm hôm nay gặp hẳn ở nhà thương Phủ Doãn sẽ rõ.

- Gặp ai? Nông An Tăng ấy à?

- Ừ.

- Mà gặp ở nhà thương Phủ Doãn?

Lê Phong mỉm cười bí mật:

- Phải. Hẳn sẽ đến. Và đêm nay có nhiều sự bất ngờ. Một vụ ám sát nữa xảy ra, hung thủ sẽ bị bắt quả tang và Lê Phong sẽ đọc cho Văn Bình viết một bài tường thuật nữa.

Bỗng đổi giọng, Phong dặn Văn Bình:

- Bây giờ anh lại về nhà báo, sắp đặt cho mau xong những bài trang tin tức và ch. n cho tôi hai người chụp ảnh đêm. Năm giờ chiều, các anh ăn cơm ngay ở nhà báo; sáu giờ ăn mặc giả làm ba người khán hộ và cầm tờ giấy này đưa cho người gác để vào nhà thương. Ở nhà thương, các anh chỉ đóng vai khách quan, dù thấy chuyện gì cũng không được can thiệp. Anh thì nghe, trông và nhớ lấy các việc tai nghe, mắt thấy, còn hai phóng viên thì chụp ảnh để kèm theo bài đăng báo số sau. Chắc tôi không cần dặn thêm anh rằng anh phải giữ kín những kế hoạch tôi đã dặn. Từ sáng đến giờ, các điều định đoạt của tôi đều vào khớp cả, cơ mưu cũng khá chặt chẽ. Nhưng còn từ giờ đến đêm. Nếu hung thủ hơi có một chút ngờ nào thì việc của tôi có thể hỏng một cách tai hại được.

Bình chực hỏi, nhưng Phong đưa tay cản lại:

- Anh biết thế là đủ. Thôi đi về đi. Sáu giờ mười lăm phút phải có mặt ở nhà thương đấy.

Bình đi khỏi, Phong vui vẻ bảo Mai Hương:

- Thịnh thoảng cũng phải làm cho to chuyện để mua vui. Nếu bây giờ nói thẳng ra thì anh Bình anh ấy không thấy gì là bí mật nữa.

Câu nói của Phong có giọng đùa cợt như ở một trường hợp thông thường, nhưng Mai Hương chợt thấy có vẻ lo âu thoáng qua trên gương mặt bạn. Cô ra xe trước, đợi Lê Phong lên ngồi vào chỗ rồi mới hỏi:

- Việc không giản dị đến thế đâu, phải không anh?

Lê Phong im lặng, nhìn đi, mím một khóe miệng lại. Anh thở dài một tiếng rất nhẹ, mãi sau mới hơi gật đầu:

- Việc thì không rắc rối chút nào hết, song cái khó là khiến thế nào cho hung thủ nhất định phải giết người đêm nay. Phải, hung thủ thế nào cũng sẽ giết người mà nó tưởng chưa chết, song phải giết đêm nay đi. Để lâu e lộ cơ mưu của ta mất.

Nhưng anh bỗng khoát tay lên gió, nhanh nhẹn ấn khuy máy rồi lại cho xe hơi chạy về phía nhà thương.

Phong để Mai Hương lại đó, dặn dò mấy điều quan trọng rồi lấy xe hơi đi một mình đến sở Liêm phóng. Phong đến sở Liêm phóng như người không có mục đích gì, không có chủ định gì, và chỉ theo một ý kiến chưa rõ rệt. Lòng anh lúc đó rất phức tạp, trí nghĩ lại bông lông. Phong ngạc nhiên cho tâm trí lạ lùng của anh lúc bấy giờ và không hiểu tại sao không vì một cố gì hết, anh lại thấy bản khoăn hoài. Tại sự mệt nhọc sau một đêm không ngủ ư? Hay tại còn nhiều điều ngờ vực? Anh cũng nhận rằng sau hai vụ án mạng, anh suy tính nhanh chóng quá thực, nhưng có khuyết điểm chỗ nào đâu. Thế thì tại sao? Người anh vẫn khỏe mạnh, mưu cơ anh chu đáo, trí nghĩ vẫn sáng suốt, tại sao anh lại lo ngại? Cho đến lúc bước lên mấy bậc cửa sở Liêm phóng, Phong tự hỏi mà chưa tìm

được câu trả lời. Nhưng khi qua gian dưới, anh theo bậc thang lên tầng trên thì anh lại thấy sự bình tĩnh ngay. Người thứ nhất anh gặp lúc lên tới đầu cầu thang là viên thanh tra mật thám.

Mai Trung ở một phòng gần đó vội vã bước xuống, ra về nghĩ ngợi lung lăm, đến nỗi chỉ chút nữa vấp phải Lê Phong. Tay ông ta cầm mấy tờ giấy đánh máy lẫn với mấy chiếc điện tín màu xanh. Chỉ nhìn qua, Phong cũng biết đó là giấy thông cáo của các nơi gửi đến. Anh ngả mũ chào và hỏi:

- Ông Mai Trung đi đâu mà hấp tấp thế?

Trung sững sốt đứng lại thì người phóng viên mỉm cười:

- Tôi muốn đến báo cho ông một tin lạ, đúng như tin trong những tờ thông báo này.

Mai Trung càng sững sốt. Ông ta hỏi:

- Tin gì?

Phong dùng đĩnh:

- Một tin... về tên Thổ.

- Vâng, nhưng tin thế nào?

- Tên Thổ vẫn ở Hà Nội.

Mặt viên thanh tra là hình ảnh rõ rệt của sự kinh ngạc lẫn với sự bực mình:

- Phải, tên Thổ chưa ra khỏi Hà Nội, thế rồi sao nữa?

Phong tỏ vẻ ái ngại, làm bộ phàn nàn:

- Chưa ra khỏi Hà Nội, vậy mà sở mật thám mất công đi lùng bắt tận đâu... Nhưng không hề gì. Nếu sở mật thám muốn bắt thì sẽ bắt được.

Chúng tôi sẽ xin trợ lực thêm.

Mai Trung không biết trả lời ra sao. Ông nhìn Lê Phong như nhìn một vật kỳ dị. Ngẫm nghĩ một lát, ông ta đổi nét mặt khó khăn ra nét mặt vui vẻ, nhưng Phong cũng biết đó là thái độ thật thà. Ông ta bảo Phong:

- Tôi vẫn biết cái giá trị của ông, được ông giúp một tay thì còn gì hơn. Nhưng ông cho biết tại sao ông lại đem tin vừa rồi nói với tôi mà ông không giữ riêng lấy?

- Vì tôi muốn giúp ông.

- Đành vậy. Nhưng ta đã hứa... ta đã mỗi người làm việc riêng cho mình rồi kia mà. Mà tại sao ông biết tên Thổ vẫn còn ở Hà Nội?

Phong nói dối rất tự nhiên:

- Vì Hà Nội là nơi sở liêm phóng không để tâm đến nhất. Sở liêm phóng tưởng tên Thổ trốn ngay từ sáng ngày và xô đi các ngả để đuổi bắt... Nhưng đó là chuyện viễn vông. Điều ta cần chú ý đến bây giờ là: Tên Thổ vẫn chưa ra khỏi Hà Nội. Muốn bắt được nó chỉ có việc tìm xét kỹ lưỡng, nghĩa là tổ chức lại cuộc săn đuổi cho chu đáo như các ông vẫn quen làm... Nhưng tôi có cách đơn giản hơn, là mời các ông lại nhà thương Phủ Doãn tối hôm nay cùng với một cái khóa tay chắc chắn để đón lấy tên hung thủ mà tôi sẽ nộp tận tay các ông.

Phong không để cho Mai Trung trả lời, nói rất nhanh một câu mà anh rắp sẵn: - Nhưng các ông cũng vui lòng giúp chúng tôi... nghĩa là... nghĩa là không cản trở một điều gì trong công việc của tôi, các ông cứ bình tĩnh mà xem tôi làm.

Thế là Phong lợi dụng được một lúc nhã nhặn nhất của Mai Trung để nói một lời khó nói và để yên trí rằng cái trợ lực mà anh gồm sợ nay đã rào đón được. Phong đưa tay bắt thật chặt tay Mai Trung:

- Vậy bây giờ tôi xin lỗi ông và nhắc lại để ông nhớ chiều nay, từ bảy giờ rưỡi đến nửa đêm, mời ông lại bắt hung thủ ở nhà thương với chúng tôi, hung thủ hai vụ án mạng sáng hôm nay và một vụ mưu sát nữa. Ông làm ơn chuyển lời mời của tôi đến ông Kỳ Phương giùm.

Nói rồi Phong bước xuống, ra xe, băng băng cho chạy trên đường, lòng khoan khoái như cất được gánh nặng. Anh nghĩ bụng:

- Mai Trung chỉ gây một cái cũng có thể làm hỏng mưu kế của mình được. Thí dụ ông ta tìm cách cấm ta đặt cái bẫy để bắt hung thủ ở ngay nhà thương Phủ Doãn... Nhưng không hề gì... Bây giờ thì ta hết lo rồi.

Phong xem đồng hồ, tính nhẩm:

- Ba giờ kém mười lăm, ta còn ba giờ nữa để nghỉ dưỡng sức.

GÓI THUỐC LÁ

Thế Lữ

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Những Việc Trong Bóng Tối

Nhà thương Phú Doãn sáu giờ rưỡi chiều hôm đó, quang cảnh không khác gì một buổi chiều thường. Những lớp nhà thấp ở các khu yên lặng đợi đêm dưới những hàng cây cao lớn. Một vài người ốm trong bộ quần áo trắng của nhà thương lác đác đứng ở gần nhà bệnh, hoặc lững thững đi ở mấy lối gần. Thỉnh thoảng một người khán hộ vội vàng đi qua. Gió thổi đã bớt nóng và cùng với bóng tối ngày tàn, đưa một chút dễ chịu đến cho mọi người, sau những giờ nóng bức. Thời khắc bình tĩnh lặng lẽ trôi. Không ai có thể ngờ rằng trong bầu không khí hiền lành ấy lại có những tâm trí đang hồi hộp âm thầm để chờ đến những chuyện kịch liệt.

N

Một thiếu nữ ăn mặc lối nữ khán hộ bước lên khu Pasteur B. Cô nhanh nhẹn đi tới buồng số 1, đưa mắt trông lại đằng sau, rồi khẽ vỗ vào mặt cửa ba tiếng. Trên cửa, một mảnh giấy lớn dán vào mặt kính mấy chữ ĐINH VÕ THẠC rõ rệt như nhãn hiệu của một nhà hàng.

Người thiếu nữ vịn nắm cửa bước vào, rồi khép lại cẩn thận. Trong buồng này chỉ có hai giường, một giường để không, trên phủ một chiếc chăn trắng mép chấm gần tới đất. Cô đến ngồi lên đó, lẳng lặng nhìn ca i giường kê đối diện, áp với cái cửa sổ trông ra đầu hiên. Trên giường này, một người ốm nằm thẳng, đầu chìm trong những gói bông to và mình đắp một tấm khăn giường nhỏ. Tuy lúc ấy nhá nhem tối và trong phòng không mở đèn, nhưng ai có nhìn cũng nhận ra người ốm kia chính là Lê Phong. Anh hé mắt nhìn người mới vào rồi nhắm mắt lại. Một lát im

lặng. Hai người cùng có vẻ nghe ngóng. Bỗng thấy Lê Phong thở một tiếng dài. Anh kéo chăn phủ xuống tới thắt lưng, rồi khẽ hỏi:

- Bảy giờ chưa?

Người thiếu nữ lắc đầu:

- Chưa, còn kém hai mươi.

- Những ai đến rồi?

- Đến đủ cả.

- Đủ? Mai Trung với Kỳ Phương ?...

- Họ đợi ở phòng số 3. Họ cùng đến một lúc với người của ta...

- Họ ăn mặc thường?

- Không. Lúc gặp họ lần sau, em nói họ hiểu ý ngay, họ cũng ăn mặc lối khán hộ.

Lê Phong mỉm cười:

- Tử tế nhỉ. Nhưng tôi chắc họ vẫn chưa tin mình. Chúng ta làm việc có vẻ trò quỷ thuật lắm. Nhưng không hề gì. Chỉ mấy giờ nữa họ không tin cũng không được. Thôi thế là chu đáo. Bây giờ Mai Hương đi ra đi. Dặn mọi người nhớ lấy các dấu hiệu. Bình, Lịch với Thanh ở bên buồng số 2 đấy chứ?

- Vâng.

- Ngoài cửa sổ, chỗ ẩn có kín hẳn không?

- Kín. Em mượn nhà thương được hai cái thùng "tôn" có nắp.

- Được. Cô cẩn thận đi soát lại một lượt, đến bảy rưỡi thì "ngậm tằm".

Phong đưa tay cho Mai Hương bắt. Cô nắm tay anh rất chặt, trong cử chỉ đó Phong đoán thấy sự khăng khít của bạn và cả sự lo sợ thay cho anh.

- Mai Hương đừng ngại gì, nó không biết được tôi đâu.

- Nhưng anh cũng phải coi chừng... Em sợ lúc cùng nó đâm liều thì nguy hiểm lắm cơ đấy...

- Mai Hương cứ yên tâm.

Người thiếu nữ kéo tấm chăn tới cằm Phong, đặt một chiếc khăn ướt lên trán anh, ép hai mép gối vào hai bên má, nhẹ nhàng ý tứ như một người khán hộ chăm sóc cho một bệnh nhân. Phong nhắm mắt, thấy một sự êm dịu phủ lên khắp mình, và cả tâm hồn anh như thu nhỏ lại.

Khi Mai Hương ra khỏi, những cảm giác khoan khoái cũng bắt đầu mất dần. Cả sự im lặng buồn bã ở nhà thương đều như dâng lên cùng bóng tối im lặng.

Phong nằm yên, nghe quả tim đập, nghe những tiếng nhỏ của lá cây khẽ động và tưởng đến những bước chân rón rén bước lại gần phòng anh.

Lần đầu tiên trong cả vụ này, lúc đó Phong mới biết hồi hộp. Bởi vì anh tự hiến mình làm một thứ mồi để nhử ác thú. Anh nhận lấy cái việc nguy hiểm, thay cho người sẽ bị giết chết để đón lấy khí giới của kẻ giết người đêm nay... Phong đợi mãi mà chưa thấy đến bảy giờ. Giây phút đi chậm lạ thường, hình như cùng với sự bí mật tiến lên bằng những bước dè dặt.

Anh ôn lại các điều dự định, tưởng lại các trường hợp, trông thấy hiện trong trí các cử chỉ và nghe thấy các lời nói của các nhân vật trong vụ này. Nguyên nhân vụ án mạng thứ nhất anh đã biết rõ như đọc trong cuốn sách. Vụ án mạng thứ hai đối với anh là một thứ kết quả dĩ nhiên, do cái án mạng thứ nhất gây nên. Vậy theo luận lý của anh thế nào cũng

phải có cuộc mưu sát đêm nay. Anh tin một cách rất vững vàng rằng hung thủ có hết các lẽ quan trọng để phạm tội ác nữa. Trong sự bình tĩnh của tâm trí và của hoàn cảnh, Phong thấy óc mình sáng suốt và giác quan tinh tường thêm. Bất giác Phong mỉm cười. Nụ cười đạo mạo, nghiêm nghị, chỉ nở trên miệng người phóng viên trong những trường hợp kỳ dị như những lúc này.

Bỗng Phong chau mày. Một tiếng động vừa chợt nghe thấy đâu đây. Một tiếng động rất nhỏ, nhưng lúc ấy không thoát khỏi cái tay người vẫn chú ý.

Anh hé mắt liếc nhìn về phía cửa, thì thấy năm cửa trắng dần dần quay. Cửa nhẹ nhàng mở ra và một người mặc âu phục sẫm lách vào, khắp người trùm một thứ mặt nạ bằng vải đen, chỉ để hở hai con mắt long lanh sáng.

Phong hiểu ngay, lẳng lặng mỉm cười tự nghĩ:

- Trên sân khấu "bí mật" ai cũng muốn đóng những vai dị kỳ...

Người lạ mặt cẩn thận khép cửa lại thong thả đến bên giường Phong, nhìn người phóng viên lúc đó nằm thẳng dưới làn chăn mỏng trắng. Hẳn thấy Phong có vẻ hoàn toàn như một người bị thương nặng: trên đầu buộc khăn, hai má khuất vì hai mép gối; cái bộ mặt biến gần hết và đổi khác hẳn: phải là người biết trước hoặc tinh ý lắm mới nhận được ra là anh. Hẳn gật đầu rồi ghé xuống gần tai Phong, hạ thấp giọng xuống nói:

- Ông đợi tôi có nóng ruột không?

Phong hơi lắc đầu. Hẳn lại hỏi:

- Đèn bật hay cứ để tối? Có lẽ để tối hơn.

Phong lắc đầu. Người kia ra ý hiểu:

- Phải cứ bật đèn lên có lẽ tự nhiên hơn. Tôi bật đèn nhé?

Bấy giờ Phong mới nói:

- Bật đèn nhưng để lát nữa đã. Bấy giờ ông nghe tôi. Lúc vào đây, ông có chắc là nó chưa đến không?

Người đeo mặt nạ đáp, tiếng nói thều thào sau làn vải che trước miệng:

- Chắc. Tôi đã xem xét rất cẩn thận...

- Người sinh viên gác dẫn ông vào phải không?

- Vâng. Ông ấy lại cho tôi biết tên những người ra vào nhà thương từ sáu giờ rưỡi đến bây giờ.

- Những người được phép vào?

- Vâng.

- Máy người?

- Ba người, mà không ai đáng chú ý. Vì toàn là những người vẫn ra vào đây.

- Việc canh gác nhà thương chu đáo chứ?

- Vâng.

- Được. Ông vào đây, ngoài người sinh viên, có ai trông thấy nữa không?

Người lạ mặt hơi ngập ngừng:

- Chỉ có một cô nữ khán hộ... nhưng cô ấy không để ý đến tôi...

- Ông gặp cô ta ở lối vào đây phải không?

- Vâng... sao kia?

- Cô ấy để ý lắm cơ đấy, nhưng không hề gì, vì đó là cô Mai Hương. Ông không thấy gì khác nữa chứ? ... Nghĩa là không có gì khác có thể để cho nó nghi ngại chứ?

- Không.

- Máy giờ rồi?

Người lạ mặt xem đồng hồ tay:

- Bảy giờ kém mười hai phút.

- Ông có khí giới gì không?

- Tôi không cần khí giới: chân tay không cũng đủ.

- Được. Bây giờ ta chỉ có việc đợi. Nửa giờ nữa hay một, hai giờ nữa cũng không chừng. Thế nào nó cũng đến, để giết Đinh Võ Thạc mà tôi thay mặt nằm ở đây...

Phong cười nhạt:

- Tôi sẽ dành cho hung thủ nhiều sự ngạc nhiên... cho hung thủ cũng như cho nhiều người... thí dụ như ông Mai Trung, ông Kỳ Phương và người bạn thân của tôi và ông Văn Bình. Thực là một món quà đột ngột mà họ không ngờ tới...

Phong chợt hỏi:

- Các khẩu hiệu ông biết cả rồi chứ?

- Bức thư của ông rành mạch lắm. Ông có điều gì dặn thêm nữa không?

- Không. Nhưng tôi tưởng nên nhắc lại cho ông nhớ lần nữa, vả lại có một vài chỗ quan trọng phải sửa đổi. Vậy ông nghe đây: Từ giờ đến đêm, không kể chuông đồng hồ, thì các chuông nhà thương đều không bao giờ đánh. Hễ có tiếng chuông đánh thì ta phải hiểu là có sự khác thường. Sự

khác thường ấy có nghĩa là: hung thủ đã qua cổng. Từ lúc hung thủ qua cổng sẽ còn nhiều cách báo hiệu khác mà ta phải nhớ kỹ lấy thứ tự: một đoạn bài "Guitare d amour" thổi sáo miệng, tức là hung thủ đang tới đầu khu Pasteur B. Khi hung thủ qua những buồng cạnh đây thì bài "Guitare d amour" sẽ hát thành tiếng. Lúc có tiếng văng vẳng rên của một vài người ốm trên gác, thì hung thủ đã bước tới cửa buồng này. Hung thủ bước vào sẽ ra ngay, vì nó chỉ cần ở có nửa phút cũng đủ làm xong công việc của nó. Khi ấy tiếng còi của tôi thổi giật lên ba lượt thì mọi người phải xông vào. Nhưng nếu còi chưa thổi thì không ai được động cựa. Phần ông thì ông chỉ phải theo những dấu hiệu trên để cầm chừng. Hiệu còi chỉ người khác cần nhớ. Còi thổi mà chưa ai kịp xông đến, ông cũng không ngại, ông cứ làm theo lời tôi dặn trong thư... ông hiểu chưa?

- Hiểu rồi.

- Nhất là không được đánh chết hung thủ. Dù nó chực đâm chết ông để thoát thân cũng vậy... Ông có thể thắng được nó không?

- Cái đó ông không lo! Tôi không sợ ai hết...

- Được lắm. Ông đưa cái bấm điện đây cho tôi để lát nữa tôi bật đèn. Bây giờ ông hãy bắc ghế, lấy mảnh giấy ở đầu giường tôi che ngọn đèn điện đi để tôi khỏi chói mắt... và để hung thủ không nhận được tôi...

Lúc ấy trong buồng Phong đã tối. Một chút ánh sáng ở những đèn điện bên ngoài chỉ lờ mờ đưa qua cái cửa sổ bên giường nằm. Người đeo mặt nạ chỉ là một cái bóng đen mơ hồ đương cử động theo lời Phong bảo.

Hắn bắc ghế, với tay vừa tới ngọn đèn điện giữa phòng, loay hoay để giắt tờ giấy lên chỗ cuống lấp bóng đèn, lựa cho tờ giấy có thể che khuất mặt Phong khi đèn bật cháy.

Phong lại bảo:

- Ông cất ghế vào chỗ cũ rồi vặn khuy đèn ở trên tường kia...

Người lạ mặt theo lời, nhưng trong phòng vẫn om tối. Hắn lại gần hỏi Phong:

- Kia, sao đèn không cháy?

Phong cắt nghĩa:

- Vì tôi bấm tắt từ trước rồi. Đèn sáng mà ông ở đây thì người ta có thể trông thấy được. Đó là cách phòng xa. Vậy trước khi tôi bấm đèn sáng, ông phải ẩn đi đã.

Lúc Phong bật đèn thì trong phòng lại vắng như trước. Anh đưa mắt nhìn qua tứ phía rồi thở một tiếng dài. Sự chờ đợi bắt đầu, sự chờ đợi lặng lẽ và nặng nề, trong đó sự tịch mịch như lớn lao thêm, và lòng người xôn xao những ý nghĩ nghiêm trọng.

Tiếng náo động của thành phố vang tới đây như từ một nơi xa khuất. Nhà thương hình như là một cõi biệt tịch mà người đời không nhớ đến. Thời giờ càng về muộn càng làm cho vẻ quạnh vắng rõ rệt hơn lên.

Đúng đỉnh và rõ ràng, đồng hồ nhà thờ điểm hồi chuông bảy giờ, và Phong ngạc nhiên vì đêm đến quá chậm.

Bảy giờ mười lăm.

Rồi bảy giờ rưỡi.

Chuông đồng hồ xa điểm tiếng sau cùng một cách đạo mạo khác thường.

- Bảy giờ rưỡi rồi.

Đó là câu gián dị mà Phong nghĩ thầm.

Mai Hương, trong bộ áo nữ khán hộ ở phòng bên, cũng nghĩ thầm:

- Bảy giờ rưỡi rồi.

Kỳ Phương và Mai Trung ở phòng số 3 thì đưa mắt ra ý bảo nhau:

- Bảy giờ rưỡi rồi đấy.

Viên thanh tra mật thám vốn là người không để bụng được lâu một ý nghĩ, toan nói, nhưng Phương đưa tay bảo im. Một lát ông ta mới gật gù, lẩm bẩm mấy tiếng nhỏ.

Mai Trung thừa dịp nói:

- Ông có chắc hung thủ bị Lê Phong lừa vào trong phòng?

Phương trầm ngâm rồi lại gật đầu:

- Tôi đã hơi tin rằng Lê Phong có lý.

- Có lý thế nào? Tên Thổ để cho người ta bắt dễ thế sao?

Phương vẫn một vẻ trầm ngâm:

- Có nhiều khi sự vô lý cũng thành được sự thực...

- Tôi không hiểu...

Phương mỉm cười nhìn Mai Trung một cách ý tứ để Trung hiểu câu mà Phương không nói: "Ông thanh tra khéo nhún mình!"

Mai Trung bất đắc dĩ phải làm ra vẻ người thông minh và khiêm tốn. Cái ý tưởng tên Thổ bị Lê Phong tìm được trước sở Liêm Phóng làm ông ta khó chịu, nhưng ông lại tự an ủi bằng một ý tưởng khác: bắt được tên Thổ, Lê Phong vừa tỏ ra người khôn khéo lại thú nhận sự vụng tính của anh. Vì Lê Phong đã công bố ngay từ đêm hôm qua rằng tên Thổ không phải thủ phạm... Vậy sự thành công của anh về công việc lại chính là sự thất bại về lý thuyết: bắt được tên Thổ, Lê Phong chỉ bênh vực những lý thuyết mà anh phản đối, những lý thuyết mà Phương và ông ta vẫn theo...

Trung đoán rằng Kỳ Phương cũng nghĩ như mình, nên không bàn bạc gì thêm nữa.

Ông ta mím miệng lại, vẻ mặt nghiêm nghị, nhưng đôi mắt tươi cười. Bỗng ông ta cau mày hỏi Phương:

- Còn một điều này nữa, ông nghĩ sao?

Kỳ Phương đưa cao lông mày lên để đợi câu Trung nói tiếp:

- Còn một điều này nữa: tại sao Lê Phong lại biết rằng hung thủ vào đây hôm nay?

- Vì Lê Phong đăng báo rằng Thạc chưa chết. Các báo khác cũng đăng theo tin ấy, cả mọi người trong nhà thương này cũng tưởng thế, trừ những người trực tiếp coi xác Thạc như ông y sĩ, một, hai người khán hộ và sinh viên... Những người này, Lê Phong đã xin họ giữ kín sự thực cho đến khi hung thủ bị bắt.

- Nhưng sao Lê Phong biết là hung thủ cần phải giết Thạc? Thạc bị đâm tôi tưởng chỉ vì tên Thổ muốn tháo thân... Thoát thân rồi tên Thổ cần gì phạm tội ác lần nữa? Bảo rằng để Thạc không tiết lộ tên hung thủ thì thật là vô lý, vì tên Thổ chẳng để cái danh thiếp của nó ở cạnh Thạc đấy sao?

Kỳ Phương không trả lời, chăm chú lắng tai nghe động tĩnh.

- Mà còn cái danh thiếp... với những chữ lạ lùng mà Lê Phong khoe đã hiểu nghĩa? ... Tên Thổ để lại cái danh thiếp để làm gì? ...

Phương vẫn ngậm tăm, mắt lơ đãng liếc nhìn về một góc phòng, đôi mày cau xuống làm cho quầng mắt tối đen, hai ngón tay vân vê điếu thuốc lá mà ông ta chưa châm hút. Phương chợt hỏi:

- Trước khi Thạc bị giết, trước khi đó lâu lắm, nghĩa là ngay từ lúc ông và tôi còn tra xét trong nhà 44 bis phố Richaud, ông có thấy Lê Phong hỏi Thạc một câu lạ lùng không?

Mai Trung còn đương cố nhớ lại thì Phương đã nói, tiếng hạ thấp xuống, và mặt nghiêm trọng hơn.

- Một câu khác thường, vì người ta không hỏi nhau trong những trường hợp thăm đạm ấy. Phải, một câu vô nghĩa lý mà bây giờ tôi mới nghĩ đến, nhưng lúc ấy tôi chỉ thấy chươgng tai, Phong nhìn ác Đường, rồi lại gần bắt tay một người, cười nói như giữa một tiệc vui, hỏi Thạc: "Anh trả tôi gói thuốc lá chứ?" Thạc cũng thấy cử chỉ của Phong là khó chịu, chưa kịp đáp thì Phong nói luôn: "Gói thuốc lá anh mượn tôi từ lúc còn ngồi trong nhà chiếu bóng ấy mà!" Thạc trả gói thuốc lá thì Phong nhoẻn miệng cười và nhìn tôi một cách ngạo nghễ rất khó hiểu. B^y giờ tôi mới nghĩ ra. Phong quả thực là một tay phi thường nếu không là một anh chàng gặp những cái may hiếm có. Gói thuốc lá kia hẳn có một liên lạc tối quan trọng trong mấy vụ ám sát này. Cái liên lạc ấy Lê Phong tìm ngay được, hay ngờ sự tình cờ nào mà trông ngay thấy, trong lúc chúng ta ít may mắn hơn, còn đương ở trong vòng điều tra? Dù chưa đoán được rõ ràng, nhưng tôi cũng dám chắc một điều này, xin anh nhớ cho: gói thuốc lá kia hẳn là một cách... một thứ... một "sự bí mật" mà Lê Phong nắm giữ được. Phải, tôi vừa chợt nghĩ đến từ lúc nãy, và xin nhắc lại rằng: điều vô lý nhiều khi cũng có thể tin là sự thực được.

Mai Trung biểu lộ sự hết sức suy nghĩ trong các đường rãnh trên trán để hiểu Kỳ Phương. Ông gật đầu, nhưng đôi mắt ông chớp luôn trước những điều quá rắc rối. Ông hỏi như người đã nhận ra các lẽ tối tăm:

- Vì gói thuốc lá mà Lê Phong tìm thấy tên giết Đường trước chúng ta?

Phương gật đầu:

- Và sau khi Thạc bị giết, P nghĩ cách bắt được hung thủ đêm hôm nay... Lê Phong biết vụ án mạng thứ hai duyên do ở vụ án mạng thứ nhất và là nguyên nhân vụ ám sát sắp tới đây... Phải rồi... Ta nên nhận rằng Lê Phong tính việc này cũng khá... Chỉ còn một điều tôi vẫn ngờ là tại sao Phong vẫn chưa chịu rằng tên Thổ Nông An Tăng là hung thủ?

Trung cười:

- Cái làm to lớn của Phong ở đây. Nếu hung thủ đến để cho người ta bắt được thì Lê Phong sẽ thấy bại ngay trong lúc thành công...

Kỳ Phương bỗng đưa tay để ngăn tiếng cười hơi âm ỹ của viên mặt thám. Hai người lặng im để nghe gnóng thì vừa lúc chuông đồng hồ xa điểm ba khắc: bảy giờ bốn lăm.

Mai Trung căn lấy môi, mặt biến hẳn sắc và, lần thứ nhất, chịu ảnh hưởng của người bạn mà ông ta tín phục. Trung thấy giây phút đó nghiêm trọng và tin rằng Lê Phong có tài.

Hai phút chưa qua, bỗng Trung đứng vùng lên, đi lại phía cửa. Một tiếng chuông đồng hồ nhà thương vừa dóng và liền đó một hồi sáo miệng thổi mấy câu đầu bài "Guitare d amour".

Bên ngoài, dưới ánh mấy ngọn đèn quạnh hiu ở lối đi, một người đàn ông đang vừa chậm chạp bước về khu Pasteur B. Vừa nhìn đó đây, dáng điệu bờ ngỡ như người tìm tòi: hẳn ăn mặc như một tên đầy tớ. Tay hẳn mang một cái đèn cồng, một gói to bọc nhật trình và một chiếc va ly nhỏ. Hẳn có vẻ một tên người nhà đem mấy thức ăn cần dùng vào cho chủ ở nhà thương.

Bài "Guitare d amour" thổi sai cung bậc nhưng người thổi đứng khuất đầu đó vẫn thích cho người ta nghe.

Rồi cao hứng, người ấy lại cất tiếng hát. Giọng hát ấy cũng không đúng, nhưng tiếng hát cứ to mãi cho đến lúc tên đầy tớ từ cuối khu Pasteur B bước tới những căn phòng riêng có số.

Hẳn dừng lại trước phòng có số 1, đọc những chữ dán trên cánh cửa, ngơ ngác nhìn trở lại, vì có tiếng rên của mấy người ốm ở gần quanh.

Không thấy qua một ai, và tiếng rên mà hẳn tưởng đưa từ phía sau lưng, lúc đó nhận kẻ ra mới biết từ trên gác đưa xuống, hẳn vụng về đưa

tay ra vịn năm cửa rồi bước vào.

Trong phòng, người ốm nằm thẳng dưới lớp chăn, cả khuôn mặt chìm sâu và khuất dưới những khăn bông và mép gối. Hãn chỉ trông thấy đôi mắt của người ốm lúc đó nhắm lại. Hãn nghe ngóng một lát, thấy không có chi đáng lo ngại, liền bỏ hãn về ngờ nghếch, đặt nhanh những đồ đạc xuống đất, rồi lẹ làng một cách lạ, hãn rút một con dao năm gợn trong tay.

Lê Phong, trong trang phục người bị thương vẫn nằm im, đôi mắt nhắm, hơi thở đều, và hình như không để ý tới hãn. Hãn bình tĩnh nhưng quả quyết, không vội vã, không sợ hãi, đến bên giường, chọn trước một chỗ nguy hiểm nhất trên ngực Lê Phong, rồi đâm con dao xuống rất mạnh.

Ngay lúc ấy, một cái chớp bưng lóe lên trong phòng cùng với một tiếng động khê ở giường Phong. Hãn kinh ngạc nhìn lên thì thấy hai người đã đứng đợi hãn ở sau khung cửa sổ. Một người chìa về hãn một cái máy ảnh nhỏ, còn người kia sắp sửa trèo vào. Nhảy lùi lại một bước, hãn toan mở cửa phòng, nhưng cửa phòng đã bị ai khóa chặt lại. Lê Phong tuy bị con dao cắm giữa ngực, cũng vừa ngồi dậy. Trúng kế, hãn đánh liều xông đến, định cố chết vượt qua cửa sổ tháo thân. Nhưng một quả dấm dữ dội của Lê Phong đẩy hãn về phía sau, hãn ngã ngửa lên chiếc giường bỏ không và tức khắc bị một người, ở dưới gầm giường chui lên, chẹn lấy cổ.

Đó là người đeo mặt nạ.

Phong lại gằn cú xuống kéo lấy hãn dậy, vừa rút con dao cắm trên ngực ra vừa cười:

- Trước khi giết người, anh nên xem người đó có phải là Lê Phong không đã...

Tên thủ phạm kêu lên một tiếng sợ hãi:

- Lê Phong!

Phong ngả đầu:

- Phải, Lê Phong đây. Lê Phong vẫn đợi nhát dao đây! Nhát dao rấ"t nguy hiểm cho mọi người thường, nhưng Lê Phong thì không thể chết được. Vậy lại xin hiến anh một lời khuyên nữa: trước khi đâm Lê Phong, anh nên xem trên ngực hăn có cái gì thì bỏ đi đã rồi hãy đâm.

Phong lấy ra một đệp giấy bản dày ngót một gang anh độn trong áo sơ - mi:

- Nếu không có cái này thì trong làng báo An Nam hăn đã bớt đi một phóng viên, và trong lương tâm anh có thêm một án mạng nữa. Kể ra thì tôi không phải dùng cái mưu nguy hiểm ấy mới bắt được anh. Nhưng tôi muốn báo Thời Thế ngày mai có một bức ảnh khác thường để kèm vào bài tường thuật. Mấy khi một nhà báo được một thứ tài liệu hiếm có ấy: một bức ảnh chụp giữa lúc hung thủ đương phạm tội ác! Thực anh là một người đáng cho tôi cảm ơn.

Phong ngoảnh lại bảo người đeo mặt nạ trói hăn lại, lấy khăn bông buộc chặt lấy mặt hăn, chỉ để lộ hai con mắt, rồi rút cái còi trong túi ra thổi ba tiếng dài:

- Anh chịu khó một chút, buộc thế thì hơi khó thở thực, nhưng anh không phải khó chịu lâu.

Nói vừa dứt lời thì cửa phòng bật mở, sáu, bảy người cùng dồn vào. Phong tươi cười đưa mắt nhìn khắp một lượt:

- Không thiếu một ai đấy nhỉ: nhà liên phóng, nhà báo, nhà y sĩ, nhà sự chủ và cả nhà nghệ sĩ hát bài "Guitare d amour" bằng cái giọng khàn khàn. Đến chứng kiến tấn ki. chy này, thực có cả một công chúng hoàn toàn, đủ mọi hạng người trong xã hội.

Bỗng đổi ra vẻ đạo mạo, lấy giọng một người đang đàn diễn thuyết, Phong nói luôn:

- Thưa các ngài, trước hết xin giới thiệu với các ngài một người rất đáng chú ý trong vụ án mạng vừa xảy ra đêm hôm qua, một người sở liêm phóng đã giúp tôi tìm ra, một kẻ mang rất nhiều vẻ dị kỳ mà hai ông Kỳ Phương và Mai Trung rất muốn gặp; một người bí mật người ta thấy tên họ ở bên cạnh người bị giết thứ nhất cũng như người bị giết thứ hai; một người... "xuất quỷ nhập thần" mà tôi hứa sẽ nộp trong tay hai ông bạn của tôi ở sở liêm phóng. Người ấy, thưa các ngài, hiện đang ở trước mặt các ngài.

Mai Trung mở hết sức mắt nhìn người bị trói ở cột giường, cau mày hỏi Phong:

- Xin ông nói vắn tắt cho. Nông An Tăng ở trong phòng này phải không?

- Vâng, Nông An Tăng đang đợi lệnh của ông thanh tra mật thám đấy ạ.

Trung chỉ người bị trói:

- Mà hắn ăn mặc giả làm tên đày tớ này?

Phong lắc đầu, mỉm cười. Cả Kỳ Phương cũng ngạc nhiên. Hai người cùng hỏi:

- Thế nào? Ông bảo sao?

Phong đứng đĩnh thưa:

- Tôi không bảo sao hết. Tôi chỉ xin giới thiệu với các ngài một người đặc lực cộng tác với tôi trong việc bắt hung thủ và cũng như tôi, có một tật xấu đáng khoan thứ, là ưa làm cho người khác ngạc nhiên. Người ấy là ông Nông An Tăng đây.

Người đeo mắt. nạ liền bỏ cái mũ chùm đi và cúi đầu mỉm cười.

- Thế nào? Tên Thổ này không phải là hung thủ sao?

Phong nhã nhặn trả lời:

- Thưa ông Mai Trung, ông Nông An Tăng chưa hề phạm một tội ác nào hết. Hung thủ là người chính tay Nông An Tăng trói lại để chờ sự phán đoán của ông Mai Trung.

- Thế ra hung thủ lại là thần gnày?

- Vâng. Chính thị.

- Hung thủ giết Đường ở 44 bis Richaud và giết Thạch ở ngõ Hội Vũ?

- Vâng, hung thủ trong cả hai vụ án mạng, và gần là hung thủ vụ án mạng thứ ba.

- Ông biết trước nó sẽ vào nhà thương đêm nay?

- Vâng.

- Vậy nó tên là gì?

Phong mỉm cười, thong thả lấy gói thuốc lá ra, thong thả đánh diêm châm, thở một hơi khói lên trần nhà, rồi thản nhiên như ta nói một lời bình thường, anh trả lời viên thanh tra mật thám:

- Thưa ông Mai Trung, hung thủ hai vụ án mạng, người bị trói trước mặt các ngài đây, tên là Đinh Võ Thạch.

GÓI THUỐC LÁ

Thế Lữ

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Nhân Quả

Sao? Sao? Đinh Võ Thạc! Thạc là hung thủ?

- S

Sự kinh dị thực đã tới cực điểm khi Lê Phong nói ra câu ghê gớm vừa rồi.

Những người có mặt lúc đó trong gian buồng nhà thương: Mai Trung, Kỳ Phương, Văn Bình, người sinh viên gác đêm, hai người phóng viên báo Thời Thế và cả đến người Thổ Nông An Tăng nữa, ai ai cũng dồn mắt nhìn Phong.

Người ta tưởng anh muốn bông đùa chơi, muốn làm ngạc nhiên mọi người trong chốc lát. Nhưng Phong không có vẻ đùa cợt. Anh nhắc lại:

- Phải, hung thủ vụ án mạng ở phố Richaud và ở ngõ Hội Vũ chính là Đinh Võ Thạc, người bị trói chân ở giường kia!

Nói đoạn, anh lại gần Mai Trung, lễ phép hỏi:

- Thưa ông thanh tra mật thám, ông có đem theo trong túi một tờ trát bắt và một cái khóa tay?

- Có, tôi có đem theo.

- Cảm ơn ông. Đó là một nhã ý. Điều đó là chứng cứ cho tôi biết rằng dù sao ông cũng có bụng tin cái tài sức nhỏ mọn của tôi. Tuy trong hai vụ án mạng đêm qua, chúng ta có một vài lý thuyết tương phản, nhưng

khi ông nhận đến chứng kiến việc bắt hung thủ ở đây tức là ông chắc rằng hung thủ thế nào cũng bị bắt. Vậy hung thủ đấy, xin gửi lại ông...

- Nhưng mà...

- Nhưng sao nữa? À, tôi hiểu. Trước khi bước chân vào đây, ông vẫn đinh ninh hung thủ là người Thổ Nông An Tăng... Nhưng hung thủ là người mà ta không bao giờ ngờ đến. Cái đó không hề gì. Xin ông cứ coi đó là một sự thay đổi nhỏ. Điều cần nhất bây giờ là xin ông nhận lấy Đinh Võ Thạc, mời ông Thạc về ở một nơi xứng đáng với ông ấy, nghĩa là về chỗ ở của một kẻ giết người. Cái trách nhiệm săn sóc ông Đinh Võ Thạc là về phần ông Mai Trung. Tôi hứa tìm thấy kẻ giết người, nay tôi tìm thấy rồi, phận sự của tôi thế là hết.

Mai Trung toan nói, nhưng Kỳ Phương lúc đó mới bỏ sự yên lặng, tiến đến đưa tay giữ lại. Phương mỉm cười bảo Lê Phong:

- Hãy gượng! Ông Lê Phong chưa làm hết phận sự!

Vẻ đạo mạo của Phương không còn trên nét mặt người tài tử trình thám. Chàng ta tỏ ra một thái độ rất nhã nhặn và nhìn Phong một cách thân thiện và mến phục như trước một người có tài. Phương đưa mắt trông mọi người, gật đầu với Nông An Tăng và sau cùng nhìn Thạc, Phương nói:

- Tôi tưởng lúc này là lúc đáng ghi nhớ nhất, vì là lúc cho tôi biết chân giá trị một người sáng suốt lạ thường. Sự bí mật đối với ông Lê Phong chỉ là một bài tính rất dễ. Khi người ta đã coi là việc dễ, người ta đã sẵn một khiêu phán đoán sâu sắc như thế thì người ta không hay mắc những cái lầm như chúng ta. Tuy vậy, trong vụ này, cách làm việc nhanh chóng của ông Lê Phong thực quá sức tưởng tượng. Ông đã cho thấy kết quả. Ta nên nhận lấy cái kết quả đó và ngờ vực mình là người tỏ ra kém độ lượng, không biết phục thiện và phụ lòng người có tài. Song ta cũng nên yêu cầu ông cho biết những bí thuật của ông và xin đừng bỏ dở cái phận sự quý hóa của ông, cắt nghĩa cho ta hiểu tại sao ông tìm được những manh mối kỳ dị kia một cách mau chóng đến thế...

Đó là những lời khen ngợi, nhưng đó cũng có những thâm ý mà Lê Phong trông thấy ngay. Kỳ Phương, tuy chịu là Lê Phong không lầm, nhưng vẫn mong rằng anh vì may mà biết được những lễ kín đáo trong vụ án mạng. Nài Lê Phong phân giải những "lý thuyết" của anh ra, Phương có ý cho mọi người thấy rằng lý thuyết ấy không có gì sâu sắc lắm. Sự đắc thắng của anh sẽ vì thế mà kém phần rực rỡ và có thể khiến cho sự thất bại của Mai Trung nhẹ bớt đi.

Phong hiểu thế, và muốn cho sự thành công của mình không làm phiền lòng ai, nên vui vẻ đáp:

- Xin vâng lời ông Kỳ Phương. Trong vụ bí mật này, quả thực không còn gì là lạ lùng khi người ta đã rõ các manh mối. Nếu các ông không nóng ruột, tôi xin đem hết những mảnh khóc nhà nghề ra nói để các ông nghe... Nhưng trước hết, tôi muốn nhân lúc đông đủ mọi người đây, cảm ơn ông Mai Trung là người đã giúp tôi đỡ tốn được rất nhiều công việc khó nhọc.

"Thực vậy, vì cách tổ chức cuộc săn bắt của ông rất chu đáo, nên chỉ phải bàn mấy câu nhỏ với cô Mai Hương là tìm được ông Nông An Tăng. Sau khi biết tin Đường bị giết và sở liêm phóng ngờ cho mình là hung thủ, ông Tăng cố tìm cách trốn chạy nhưng không thể nào thoát được Hà Nội, vì ông thấy chỗ nào cũng có người của sở liêm phóng bố vây.

"Tôi biết thế nên nhờ cô Mai Hương đi dặn trẻ bán báo ở đây để ý tìm ông Tăng và khi gặp ông thì đưa bức thư của tôi cho ông. Bức thư tôi nói cho ông yên lòng rằng tôi đã biết hung thủ là ai và đang tìm cách bắt nó cho ông khỏi phải tội oan, luôn thể nhờ ông giúp tôi một việc như ta đã thấy. Trẻ bán báo ở Hà Nội, đối với tôi là những người bạn cộng tác nhỏ, nhưng rất hết lòng. Đó là nguồn tin tức của tôi và đó cũng là những tay trình thám phụ rất đặc lực. Họ theo lời chỉ dẫn của cô Mai Hương, tức khắc tổ chức một cuộc điều tra rất nhanh và chỉ không đầy ba giờ đồng hồ, nghĩa là từ mười giờ rưỡi sáng đến quá một giờ trưa, ông Tăng đã nhận được thư của tôi và đến tìm tôi ở nhà riêng, rồi lại đến báo Thời

Thế. Ông đến hơi sớm một chút nên chỉ gặp Văn Bình và thiếu chút nữa Văn Bình làm hỏng việc của tôi vì trông thấy Tăng, Bình chực đuổi bắt. Bình sốt sắng nhưng không được kín đáo, nên tôi không dám bàn bạc gì với anh ấy, và ép ở cả ngày ở tòa báo để khỏi bắt gặp người Thổ mà anh vẫn có ý tìm.

"Tôi sờ dĩ tìm Nông An Tăng là vì tôi muốn hỏi lại xem những điều tôi đoán về sự liên lạc của ông Tăng với anh Đường có đúng không. Lúc hỏi ra thì quả nhiên đúng. Ông Nông An Tăng không những không có thù oán gì với Đường, lại có thể gọi là bạn của anh Đường được. Sự hiềm khích gây nên bởi ông thân sinh ra Đường và ông Lý trưởng Diêm He ngày trước, nay chỉ còn trong trí tưởng tượng của Đường, chứ thực ra Tăng không bao giờ mang oán. Vừa rồi Tăng về Hà Nội hỏi chỗ ở của Đường, để cho Đường biết một việc rất có lợi, là khu đất ông Bồ Chánh bán lại cho một người Thổ có họ xa với Tăng ở Lạng Sơn hiện có một ít của gia bảo và tiền bạc người ta mới đào được, và người có đất muốn nhường lại cho Đường một phần. Hai lần ông Tăng muốn gặp Đường, nhưng Đường vẫn e sự hiềm khích ngày xưa, tìm cách tránh mặt. Người Thổ dân không hiểu ra sao cả, sau mới vỡ chuyện nên lại định tìm tôi để tôi phân giải, và nhờ tôi đem việc ở Lạng sơn nói lại với Đường. Không ngờ, tối hôm qua ông Tăng muốn gặp tôi thì tôi đi xem chiếu bóng với Thạch, Huy, và Bình và xảy ra vụ án mạng mà ai cũng tưởng ông Tăng là hung thủ".

Kỳ Phương hỏi:

- Ai cũng tưởng ông Tăng là hung thủ vì bề ngoài có nhiều chứng cứ rõ rệt quá làm ai cũng có thể làm được, trừ có ông Lê Phong. Nhưng vì sao mà ông không ngờ cho Tăng? Ngay từ lúc đầu, vì sao chưa có chứng cứ* gì, ông đã biết ngay là ông Tăng bị tiếng oan?

Phong đáp:

- Có nhiều chứng cứ lắm chứ! Trước hết, ông Tăng đến tìm tôi lúc gần mười giờ, nghĩa là lúc Đường bị giết. Một tên hung thủ, cho giáo

quyết đến đâu nữa, cũng không dám giáp mặt người bạn của kẻ bị giết, nhất là khi người bạn ấy lại là... Lê Phong. Không phải là tôi có ý khoe khoang, nhưng cái danh hiệu phóng viên trinh thám nhỏ mọn của Lê Phong cũng có thể làm cho nhiều kẻ gian phi chột dạ. Và lại, sau đó hơn một giờ, lúc các ông đương tra xét ở nhà Đường, Ông Tăng lại đến tìm tôi lần nữa, và nếu không có cái thái độ vô lý của Văn Bình thì ông Tăng sẽ không sợ hãi, sẽ tin theo tôi và không tìm cách tháo thân, sau quả đấm gửi lại dưới má Văn Bình. Nhưng đó là những điểm phụ. Chứng cứ quan hệ nhất tỏ ra người Thổ không phải là thủ phạm, tôi tìm thấy ngay từ lúc Văn Bình đến báo tin cho tôi đêm hôm qua.

"Theo các việc xảy ra, thì cái chết của Đường rất bí mật: cửa đóng kín, hung thủ vào ra lúc nào không ai biết, nghĩa là cách giết người của hung thủ rất kín đáo và chu tất. Vậy mà hung thủ lại để các dấu hiệu để bất cứ ai cũng có thể đoán ngay được ra mình. Đó là điều mâu thuẫn rất dễ thấy. Có phải không? Người Thổ giết người rồi để danh thiếp lại cho người ta theo đó mà đi tróc nã mình ư? Rồi lại còn nói một hồi tiếng Thổ ở dưới đường, nói rõ ràng như có ý cho người ta nghe thấy? Phải là một người điên hoặc là một kẻ giết người siêu việt thì mới dám làm những điều khác thường như thế. Trong hai cái giả thuyết: điên và siêu việt thì ông Kỳ Phương chọn lấy thuyết thứ hai. Ông thấy vụ án mạng kia có đủ các điều dị thường, ông tìm được ra âm loại của những tiếng nói ngoài đường lúc hơn chín giờ đêm và đoán ngay rằng người Thổ chính là thủ phạm. Theo ý nghĩ của ông, thì người Thổ giết Đường vì thù oán, và hẳn để lại nhiều dấu vết cho người ta tưởng là kẻ khác muốn vu oan cho mình... Đó là lý luận rất khéo, nhưng sự thực thì khác hẳn với lý luận của ông. Người Thổ không phải là người điên, cũng không phải là hạng cao đẳng thủ phạm. Vậy người Thổ không có liên can gì. Họ chẳng chỉ có một chút liên lạc rất nhỏ với án mạng là đã bị hung thủ lợi dụng cái chuyện thù oán cũ để đổ tội ác cho. Đây, tôi xin theo thứ tự từng điều để phân giải.

Trước khi nói đến cách hành động của hung thủ, tôi hãy xin nói đến nguyên nhân vụ án mạng. Cái nguyên nhân đó tôi tìm thấy ở những chữ

viết sau tấm danh thiếp của ông Nông An Tăng. Tấm danh thiếp đó ông Tăng để lại hôm thứ Năm lúc muốn gặp Đường. Đường không tiếp và giữ tấm danh thiếp. Lúc đó thì những chữ X. A. E. X. I. G. chưa có, và giá không vì một sự tình cờ không có nghĩa lý gì hết thì chữ ấy không viết lên đó bao giờ. Ai viết lên? Điều đó trước khi xem lại các tang vật và trông thấy nét chữ tôi đã đoán ra, và sau lại có cơ để tin một cách chắc chắn: đó là chữ của người bị giết, chữ của Đường, Đường viết lên lúc ngồi buồn một mình, và lúc trong lòng có một sự tiếc hận.

"Sao lại tiếc?" - Tiếc là chỉ sai có một chút nhỏ, nếu không thì Đường giàu to. Đây, tôi xin cắt nghĩa: Những chữ cái ta tưởng là những lời bí mật đó chỉ là những chữ số dịch ra chữ cái: A là 1, B là 2, C là 3 v. v... Tại sao tôi lại biết thế, chỉ vì tôi thấy trong đó có 6 chữ, trừ hai chữ giống nhau, còn những chữ khác không chữ nào theo thứ tự mà ở quá số 10. Tôi liền thử đổi lại chữ cái bằng chữ số xem thì thấy đó là một hàng bốn chữ số 1597 và hai chữ X. Chữ X, nếu theo thứ tự, sẽ là số 23, nhưng nếu muốn dùng số 23, sao không viết chữ B. C? Vậy chữ X là số vô danh theo khoa toán pháp và ở đây, đó là một chữ có thể thay cho số 0. Tôi ghép lại thử xem. Không ngờ thử mà thành ra thực. X. A. E. X. I. G. tức là 015097, con số trùng độc đặc trong kỳ xổ số Đông Dương vừa rồi. Đó là điều tôi tìm ra trong ức đoán tình cờ và tự nhiên thấy hợp lý. Nhưng sự tình cờ bao giờ cũng đáng coi chừng nên tôi tìm cách thử ngay lại. Trong lúc các ông tra vấn ở giữa nhà, thì tôi bấm thẳng nhỏ đến một góc hỏi nó xem anh Đường có mua vé số bao giờ không. Thằng nhỏ nhớ rằng có, mà chính Đường đưa cho nó một đồng bạc đi mua. Hỏi số bao nhiêu thì nó nói là không biết chữ. Tôi chợt để ý đến một số báo đã ra từ mấy hôm trước vớt gần đó; tôi liền lượm lấy và xuống nhà xem một mình. Thì ra đó là số báo có đăng kết quả cuộc xổ số, nhưng xem kỹ thì số độc đặc in ở báo này là số 015098 chứ không phải là 015097 như trên mọi tờ báo khác. Sao lại thế nhỉ. Báo này cũng là một tờ báo đứng đắn, sao lại có sự lầm to lớn đến thế được Bỗng nhiên tôi nghĩ ra một điều rất dị kỳ! "Hẳn là có người biết Đường trúng số, và vì Đường bị ốm ở nhà mấy ngày, nên đã tìm cách thuê in mấy số báo riêng để cho Đường không ngờ là mình trúng. Đường vốn là người kín đáo, mua số chỉ cho

thằng nhỏ biết và lúc tưởng là không trúng thì chỉ phàn nàn riêng một mình, phàn nàn bằng cách loay hoay viết những con số không may ra chữ hoa, trong lúc ngồi buồn một mình và ngẩn ngơ tiếc. Đáng tiếc nhất là số trúng độc đặc thấy trên báo chỉ sai với số mình mua có một con rất gần. Những điều phỏng đoán vừa rồi, sáng ngày tôi đã có thì giờ thử lại, đều đúng cả. Nhà báo in số báo kia có một người thợ nhận thực với tôi rằng có người cho hẳn hai chục để hẳn đổi mấy con số nói trên kia. Việc trao đổi rất dễ ~dàng: phải dán lên cột báo một khoảng giấy rồi cho in, xong rồi bóc ra, sắp chữ riêng và in lại những chỗ nào thiếu...

"Nhưng người định chiếm cái số độc đặc kia là ai? Tất nhiên là người hay chú ý đến Đường, là người tâm giao của Đường và tất nhiên là mấy người bạn ở cùng nhà Đường, là Huy và Thạc. Tôi tìm hung thủ trong hai người này chẳng? Thoạt tiên thì đó là điều vô lý hết sức. Huy là người tôi biết đã lâu lắm, hiền lành, ngay thẳng... Còn Thạc cũng là người tôi quen, hoạt bát, thông minh và ăn nói dễ thương. Và lại, chính lúc xảy ra án mạng, cả hai người cùng đi xem chớp bóng với tôi, Huy ngồi bên cạnh tôi, và Thạc cũng ngồi liền một bên. Tôi ngồi giữa... Tuy vậy, một sự gì rất bí nhiệm, một điều quan sát không mấy khi ta lưu tâm đến - có thể gọi là một sự nhận xét vô tình của... tiềm giác bao giờ cũng tinh tường - nghĩa là có một điều lúc thường tôi bỏ qua, nhưng bấy giờ đến mách bảo tôi, khiến tôi ngờ rằng hung thủ là Thạc. Thạc có những cử chỉ khác mọi ngày. Mọi ngày bẻm mép và to tiếng thì lúc ngồi trong nhà chiếu bóng, anh ta lại im lặng, và cả trong những đoạn phim vui nhất, anh ta cũng ít khi cười. Thường thường, không bao giờ Thạc xúc nước hoa, mà tối hôm qua người anh ta thơm phức; rất ghét những ca - vát sặc sỡ, Thạc hôm qua đeo một cái ca - vát đỏ chói vừa mới mua được. hai hôm. "Sự thực đến như một luồng ánh sáng, tôi gần như thấy cách hành động của hung thủ, và nhân một lúc tôi giả vờ nói những câu điên dại, (các ông hẳn còn nhớ lúc ngạc nhiên đấy chứ?) nói những lời cốt làm cho mọi người không hiểu gì hết, tôi liếc mắt nhìn kỹ vẻ mặt con người mà tôi đã bắt đầu ngờ. Tôi lại nghĩ ra được một mẹo nhỏ, và sau đó mười phút tôi đến gần bảo Thạc - : "Anh trả tôi gói thuốc lá chứ! Gói thuốc lá anh mượn từ lúc ngồi xem xi - nê kia mà!" Thạc hình như chột.

nhớ ra, lấy gói thuốc lá trả tôi, và tôi hiểu rằng mưu của tôi đã thành. Vì thực ra thì trong lúc ngồi ở nhà chiếu bóng, tôi có cho Thạc mượn gói thuốc lá an`o đầu? Và cũng không một lần nào Thạc hỏi tôi hay tôi mời Thạc hút thuốc. Bây giờ thì hẳn anh Huy và cô Mai Hương đã hiểu ra ý nghĩa câu hỏi vu vơ của tôi lúc chiều; lúc ấy tôi đòi Huy một cái bật lửa mà tôi không có và bởi vậy không hề cho Huy mượn bao giờ... Đó cũng là một cách "thử ngược bài tính". Nếu Thạc tối hôm trước cũng ngạc nhiên như Huy chiều hôm nay thì tôi còn mất công phu tìm tòi nhiều hơn. Nhưng Thạc lấy gói thuốc lá của mình để trả tôi và bị trúng kế tôi ngay lúc đó.

"Vậy cái anh Thạc ngồi trong nhà chiếu bóng đã có một vài lúc không phải là Thạc chính hiệu. Đó là Thạc giả hiệu, Thạc số hai. Mãi mười giờ sáng hôm nay tôi mới tra căn cước tìm ra là Đinh Võ Tạc, em đẻ sinh đôi với Thạc, và là một đứa lêu lổng, bỏ nhà, bỏ học và bị gia đình từ.

"Thạc ghét em và không bao giờ hẳn muốn gặp mặt, nhưng hôm mở số, bỗng nghĩ đến hẳn và lợi dụng khuôn mặt giống nhau của hai anh em, Thạc tính kế giết Đường.

"Trước hết, Thạc thuê in tờ báo đổi số trên đem về cho Đường xem, để Đường không biết là mình được số độc đắc. Rồi ngay hôm sau, bàn tính với Tạc các kế hoạch. Thạc có khôn ngoan rủ Huy đi xem chiếu bóng và nhân thể mời Văn Bình và tôi cùng đi. Ba người có đủ tín nhiệm để làm chứng rằng Thạc không thể nào về nhà trong lúc Đường bị giết. Đến cửa nhà chiếu bóng, nhân lúc mọi người không để ý, Thạc lên ra tức khắc, Tạc vào thế chân. Hai người ăn mặc không khác nhau một tí gì, - (hai cái ca - vát, cùng màu đỏ chói làm điểm quan trọng cho mọi người nhớ rõ khi nghĩ lại) - và thứ nước hoa sức trên mình cùng một hiệu. Ai ngờ được sự tráo lộn của hai giọt nước ấy? Cho nên tôi cũng như Huy và Bình vẫn yên trí rằng Thạc ngồi với mình.

"Trong lúc đó thì Thạc về nhà, hẳn là đi xe cho nhanh, bắt chước tiếng trọt trọt gọi cửa nhà số 44 bis Richaud, hỏi ông cụ mấy câu, và khi

ông cụ đóng cửa vào, vặn khóa ở trong thì Thạc dùng chìa khóa riêng lựa đẩy cho chiếc ổ trong ổ rơi ngay xuống đất. Công việc ấy làm rất khéo khiến cho ông cụ tưởng mình vụng tay và lẩm cẩm đánh rơi.

Đợi ông cụ nhặt chìa khóa cất đi. Thạc tiến ra rìa đường nói mấy tiếng Thổ mà Thạc học được. Thạc biết Đường vẫn e dè sự báo thù của người Thổ, và chần hẩn bàn với Đường, gửi cho tôi bức thư kể chuyện lo sợ của Đường, có ý để cho tôi cũng phải ngờ người Thổ.

"Nghe ngóng một lúc, khi biết ông cụ đã ngủ yên, Thạc cẩn thận mở chìa khóa rất êm, lên nhà Đường còn ngồi đọc sách, nhưng lúc đó không cử động nữa vì Đường đã bị cái khói thuốc trừ muỗi của Thạc chế riêng làm mê đi từ lúc Thạc còn ở nhà. Thuốc này lúc sau không ai tìm ra, tôi phải nhờ thằng nhỏ lên quét lại nhà mới thấy còn có một mẩu ngấn và đã tắt.

"Không vội vã, Thạc rút con dao Thổ sắc sẵn từ trước, giết chết Đường một cách rất êm lặng; lục ví Đường lấy cái vé trúng độc đặc, xóa các vết tích có thể tố cáo Thạc, bình tĩnh xuống nhà, rồi thản nhiên đến nhà chiếu bóng thay chân cho Tạc sau hồi "tạm nghỉ".

"Thạc không lộ vẻ bối rối, lại đóng vai bạn người bị giết một cách rất tự nhiên. Cái danh thiếp có những chữ kỳ dị mãi lúc xem chiếu bóng trở về Thạc mới để mắt tới tuy vẫn có ở trên cuốn sách đã lâu. Vì chưa nghĩ ra những chữ đó là những chữ số nên mách cho Huy và Bình trông thấy, mãi sau mới chợt hiểu, Thạc liền lượm lấy, nhân tiện để cho câu chuyện rắc rối thêm lên.

"Và muốn làm cho việc bí mật càng thêm tối tăm, lúc các nhà chuyên trách đã ra về, Thạc lại bày ra một tấn kịch ghê gớm và rất khôn khéo nữa. Lúc đó, dưới nhà chỉ còn ông cụ, Huy, Thạc, và Bình. Thằng nhỏ tìm hộ tôi "mẫu hương đốt muỗi" tôi dặn nó tìm ở trên gác. Nghe tiếng động, Huy, Bình, Thạc cùng lên và không có duyên cớ gì, Thạc chạy ra cửa sổ nhìn xuống đường và kêu lên rằng có người đứng rình, rồi chạy xuống đuổi. Người đứng rình đó, trong trí Huy và Bình, chỉ có thể là

hung thủ, là người Thổ bí mật; nhưng sự thực là Tạc, em Thạc, đến để gọi anh xuống sách nhiễu hoặc hỏi han gì.

"Thạc trở cho Tạc chạy về ngõ Hội Vũ là chỗ vắng nhất lúc ấy, rút dao ra lừa giết chết Tạc. Tạc ăn mặc giống Thạc và lúc đó cũng bỏ áo ngoài như Thạc, Thạc chỉ có việc móc túi quần Tạc lấy cái ví có thể căn cước của Tạc, rồi quẳng cái danh thiếp của người Thổ xuống đó và chạy trốn một vụ án mạng nữa, để bắt buộc. tội cho người Thổ, để làm tan hết những mối nghi ngờ mà Thạc biết rằng có thể xảy ra trong trí người đáng gờm nhất là Lê Phong. Nhưng giết Tạc đi, Thạc còn có một chủ ý quan trọng nữa. Thạc muốn trừ người có thể tố cáo mình sau này.

"Vụ án mạng thứ hai, đúng như ý Thạc muốn, quả nhiên làm cho ông Tăng thành một hung thủ táo bạo quỷ quyệt theo trí tưởng tượng của mọi người. Thạc theo sự tin tưởng của mọi người cũng đã bị giết. Vậy hung thủ chính thức là Thạc chỉ có việc yên tâm đem chiếc vé độc đặc, đổi tên khác lĩnh mười vạn bạc, rồi đi xa để hưởng cuộc đời giàu sang.

"Thạc tưởng ai cũng mắc mưu mình, từ sở Liêm phóng đến báo Thời Thế. Báo Thời Thế cũng đăng rằng Thạc bị giết. Nhưng Thời Thế lại đăng thêm một tin bịa đặt nữa để lừa hung thủ vào tròng. Đó là tin người bị ám sát còn có thể cứu được. Kẻ phải chết có thể sống được, có thể nói được, và sẽ khai tên kẻ giết người! Thạc tất nhiên phải lo, và tìm cách làm cho hoàn toàn cái tội ác mà hắn tưởng còn dở dang, nghĩa là Thạc tất nhiên phải vào giết người lần nữa. Nhưng lần này thì Thạc không may mắn lắm, vì người bị giết lại là Lê Phong..."

Phong nói đoạn, Mai Trung lẳng lặng lại gần cầm cái khăn bịt ngang miệng người bị trói ở chân giường ra, và, lúc cả khuôn mặt Thạc hiện dưới ánh đèn, thì mọi người đều sửng sốt. Da mặt Thạc tái mét, miệng mím chặt lại, hai mắt trừng trừng mở và mất hết tinh thần. Một dòng nước rãi lẫn chút máu chảy từ bên khóe mép xuống dưới cằm. Sờ chân, tay lạnh toát và cứng đơ: Thạc đã chết.

Trung gật đầu:

- Chết rồi! Mà chết mới độ một, hai phút...

Phương hỏi:

- Tự tử?

- Phải. Uống thuốc độc. Có lẽ thuốc độc hần mang theo từ trước. Phải, phải, đích thị thuốc độc! Nhưng hần tự tử lúc nào?

Phong im lặng.

Nhưng một lúc sau anh bảo nhỏ Mai Hương:

- Thạc biết lo xa cả đến sự có thể bị bắt. Quả là một trí khôn đáng gờm... Thôi thế cũng xong... Tôi trông thấy hần lần tay, cố bỏ một vật vào mồm mười mấy phút về trước rồi kia! Nhưng tôi để yên. Hần làm thế phải hơn. Đó vừa là cách thú tội, vừa là cách tự xử.

Hết